

SCIENCE FICTION FANTASY HORROR

50KR.

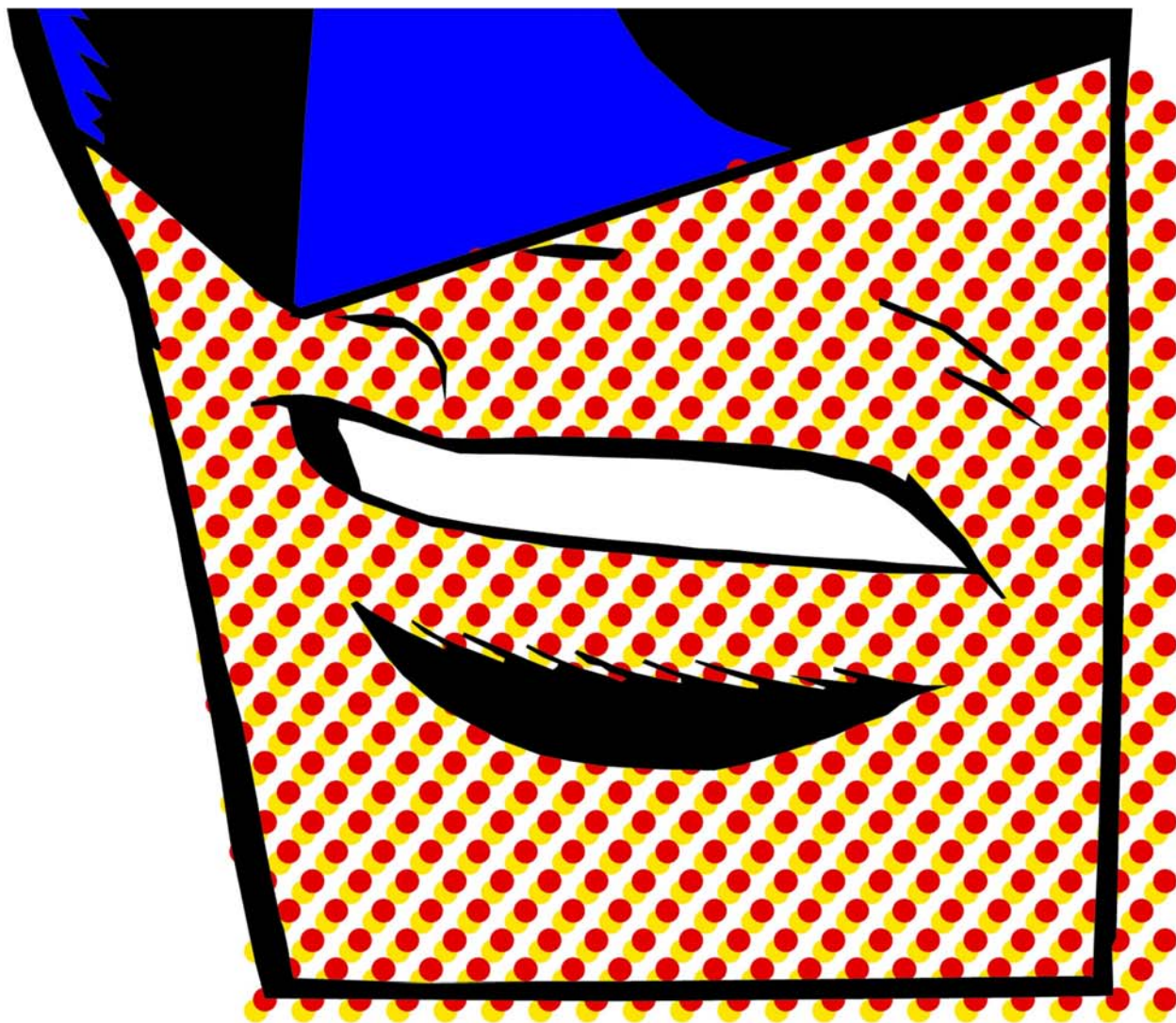
28

FORÅR
2011

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

FOUR COLOR COMICS
(Four Color) : A printing process in which all primary colors plus black are used. Also refers to the Four Color series published by Dell.

COMICS
SCIENCE FICTION MANGA
GAMES FANTASY
SURF THE SHOP

FANTASK SKT. PEDERSSTRÆDE 18 & 35 1453 KØBENHAVN K
GAMES: 33 93 85 38 COMICS/POSTORDRE: 33 11 85 38 FAX: 33 13 85 01
E-MAIL: FANTASK@FANTASK.DK WWW.FANTASK.DK

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

Nummer 28, Forår 2011

HIMMELSKIBET udgives af foreningen Fantastik. Læs om Fantastik på www.fantastik.dk.

HIMMELSKIBET beskæftiger sig med de fantastiske genrer. Bladet bringer artikler, noveller, kunst, anmeldelser, nyheder m.v., der på den ene eller anden måde har med fantastik at gøre. **HIMMELSKIBET** er et non-profit forehavende, der udelukkende bliver produceret af ulønnet arbejdskraft. Alle indlæg er © indlæggenes ophavs-mænd.

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Æ. Mogensen
Tlf. 32 55 04 60
himmelskibet@fantastik.dk

Kontakt adresse

(bl.a. ved addresseskift):
Thomas Winther
Haydnsvej 1 1TH
2450 København SV
kasserer@fantastik.dk

Dette nummers redaktør:

Thomas Winther

HIMMELSKIBET udkommer ca. fire gange om året. Medlemmer af foreningen Fantastik modtager bladet gratis. Institutions abonnement koster 200 kr. for fire numre. Medlemskab eller abonnement kan opnås ved at indbetale 200 kr. til konto i Amagerbanken 5230 0001514301. Husk at angive navn og adresse. Girokort til indbetaling kan rekvireres ved at sende en e-mail til forening@fantastik.dk.

Løssalgspris: 50 kr./stk.

Layout & montage:

Thomas Winther

Tryk: Frederiksberg Bogtrykkeri
ISSN-NR: 1603-5836

Deadline for #29: 01/07 2011

Annoncepriser:

Omslag, bagside: 400 kr.
Omslag, inderside: 200 kr.
Helside inde i bladet: 150 kr.
Halvside inde i bladet: 100 kr.

Forside og illustration side 39:

Manfred Christiansen

Forside grafik: Michael Bernth

Korrektur: Niels Gjerløff, Laila Vaabengaard og Lykke Hashøj.

INDHOLD

Ord fra den nye formand	4
Af Susanne Hodges	
Kalender	4
I dragernes kældre	5
Artikel af Klaus Æ. Mogensen	
W.J. Maryson Nekrolog	9
Af H.H. Løyché	
Uden Spejlbillede	10
Novelle af Katharina Bregnhoved Mortensen	
Anmeldelser	18
Magical me, Magical you	38
Tegneserie af Teddy B Jørgensen og Henrik Pasgaard	
Stenhugger	39
Novelle af A. Silvestri	
Thomas Strømsholt Interview	47
Ved Janus Andersen	
Dagens auktion	49
Tegneserie stribe af Preben Pedersen og Thomas Winther	
Nikolaj Højberg Interview	50
Ved Janus Andersen	
Nyt om Fantastik	53
Ved Klaus Æ. Mogensen	
Den fantastiske virkelighed	54
Ved Flemming Rasch	
Kindle DX og andre e-bøger	56
Af Bjarne Sinkjær	
Nyt fantastik på dansk	58
af Janus Andersen	

Den nye formand

Af Susanne Hodges

En hilsen fra den nye formand eller er det mon forkvinde...

D.23. marts var der generalforsamling i Fantastik og her blev der valgt en ny formand: moi, Susanne Bodil Hodges. Jesper Rugård Jensen, vores Ex-president, har trukket sig tilbage, men forsætter heldigvis sit gode arbejde i bestyrelsen.

Bortset fra min meget lave tolerance overfor hardcore horror fortællinger og en helt forståelig angst for zombier favner mine interesser bredt. Lige siden jeg som purung tog skridtet fra De Fem og Hitchcock og hans tre detektiver ind i fantasy og science fictions forunderlige verden, har jeg ikke set mig tilbage. Bøger, film, tegneserier og tv: jeg nyder det hele. For tiden opholder jeg mig mest i den paranormale verden, mens min dvd-spiller holder sig varm med et forrygende udvalg af tv-serier. Det er jo helt i tråd med Fantastiks ånd og det var også foreningens brede, der tiltrak mig og grunden til at jeg selv blev med-

lem af Fantastik. Det er en kvalitet, vi skal holde fast i og det vil jeg også prioritere som formand.

Bestyrelsen arbejder i denne tid på at få optimeret vores hyggelige Fantastik stand og pr-materiale, så vi i toptunet stil kan drage ud i det danske fanland. Målet er at få reklameret for vores forening og få fat i nogle flere medlemmer. Du kan møde os til Star Wars weekend d.28 og 29 maj og hvis der er nogen, der har lyst til at tage en vagt i standen, så sig til.

Fantastik er fuld af spændende aktiviteter og arrangementer og det skal fortsætte. Jeg håber, at vi får endnu flere af vores medlemmer at se til vores arrangementer - ikke mindst til Fantastik auktionen d. 28. april. En glimrende anledning til at få sorteret i samlingen eller få tilføjet lidt mere til jeres reoler. Og husk, at det er den 27. april, vi åbner dørene for Laterna Magika gratis-biografen, som arrangeres i samarbejde med Blågårdens Bibliotek. Den første film på programmet er Akira. Følg med på hjemmesiden for mere info.

Vigtigst af alt: hvis I sidder derude og ikke helt ved, hvor I skal begynde i Fantastiks univers, har en god ide, en spændende plan eller bare har lyst til at sige hello så skriv til mig på:

susannebhodges@live.com.

Jeg glæder mig til høre fra jer og ikke mindst til at se jer alle til et af vores fantastiske arrangementer.

Bonus info: mit fantastik medlemsnummer er 111 og hvis man lægger mit fødselsår 76 sammen med hvad jeg fylder i år ,35, bliver det...111. Uh uh... så er der nogen, der har ekstra plads i deres bunker? Anyone...

Kalender

Caféaften

TID: den 2. og 20. hver måned kl. 19:00

STED: Varierer (se kalender på www.fantastik.dk eller følg med på café-listen i forummet)

Uformel caféaften. Kaffe, øl og hyggesnak i afslappende omgivelser. For tiden er det Cafe Asta, (Valby Langgade 62) der er tilholdsstedet

Star Wars Weekend

TID: 28/29.05.2011

STED: Taastrup Medborgerhus
Mød nogle af skuespillerne fra filmene og køb Star Wars merchandise.

Til dette arrangement vil der også finde en NoFF støtteauktion sted.

www.danskstarwarsloge.dk.

Eurocon 2011

TID: 17-19/6 2011

STED: Stockholm, Sverige
Første gang Eurocon holdes i Sverige!

Æresgæster: Elizabeth Bear, Ian McDonald, Jukka Halme, John-Henri Holmberg m.fl.

Info og forhåndstilmelding:

www.eurocon2011.se

Fantasticon 2011

TID: 05.11.2011

STED: Valby Kulturhus

Temaet er pulp.

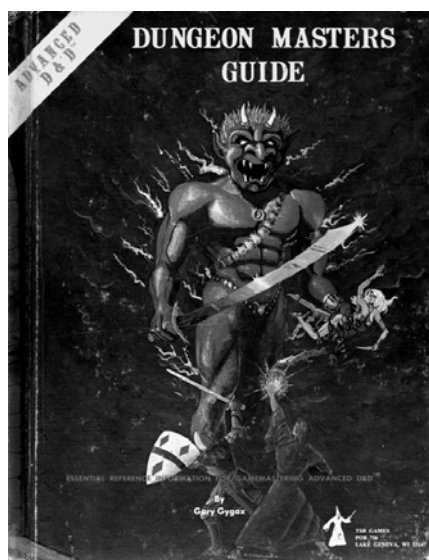
Årets danske festival for de fantastiske genrer. I år er det en mindre éndags festival imens arrangørerne samler kræfter til en stor tredags festival i 2012

www.fantasticon.dk.

I dragernes kældre

Af Klaus Æ. Mogensen

Rollespillet *Dungeons & Dragons* var det første rollespil i den forstand, vi forstår ordet i dag, og det er stadig det mest populære rollespil. Det er et fantasy-spil, som trækker på en lang række litterære forlæg, som på den ene eller anden måde har fået indflydelse på spillets regler og den implicite verden, der bliver formet af reglerne. Hvilke litterære forlæg der er tale om, kigger Klaus Æ. Mogensen på.

Bag i min gamle *Dungeon Master's Guide* til første udgave af *Advanced Dungeons & Dragons* er der en liste over forfattere og bøger kaldet *Inspirational Reading*. Som indledning skriver Gary Gygax at bøgerne har været 'særlig inspiration' for ham i udviklingen af rollespillet, og efter listen fremhæver han især værker af de Camp & Pratt, Fritz Leiber, Jack Vance, H.P. Lovecraft og A. Merrit som de mest direkte inspirationskilder (se hele listen herunder)

En ting, der slår en ved at læse listen, er hvor meget science fiction og science fantasy der er på den. Der er trods alt ikke mange tydelige science fiction-elementer i *Dungeons & Dragons*. Men lad os tage et nærmere kig på værkerne og se på, hvilke elementer af *D&D*, der stammer fra hvilke bøger.

Først er den gamle, garvede forfatter Poul Anderson på listen med tre romaner. *Three Hearts & Three Lions* (med Holger Danske som hovedperson) er en vig-

tig indflydelse på rollespillet. Den indeholder en konflikt mellem Orden og Kaos, svarende til den ene akse i *D&D*'s alignment-system, og en trolde i romanen har samme karakteristika som i rollespillet. En del af den magi, som magikeren Martinus laver i romanen, svarer også til trylleformularer i *D&D*, blandt andet 'Invisible Servant', 'Alter Self', 'Fog Cloud', 'Magic Mouth' og 'Geas'. Dværgene i romanen har en del træk tilfælles med dem i rollespillet, og *D&D*'s paladiner menes at være inspireret af hovedpersonen. *The Broken Sword* (1954) er rendyrket fantasy med elverfolk, trolde og dværge, sat i England på den tid hvor den gamle, hedenske religion er ved at vige pladsen til kristendommen. Det er svært at sige hvad specifikt romanen har bidraget med til *D&D* (især fordi det er længe siden jeg har læst den), men bogen er ret 'D&D-agtig'.

John Bellairs' *The Face in the Frost* (1969) handler om to aldrende magikere, som søger at

Anderson, Poul. *Three Hearts and Three Lions*; *The High Crusade*; *The Broken Sword*

Bellairs, John. *The Face in the Frost*

Brackett, Leigh

Brown, Frederic.

Burroughs, Edgar Rice. *Pellucidar-Series*; *Mars-Series*; *Venus-Series*

Carter, Lin. *World's End-Series*

de Camp, L. Sprague. *Lest Darkness Fall*; *Fallible Fiend*; et al.

de Camp & Pratt. *Harold Shea-Series*; *Carnelian Cube*

Derleth, August.

Dunsany, Lord.

Farmer, P.J. *The World of Tiers-Series*; et al.

Fox, Gardner. *Kolthar-Series*; *Kyrik-Series*; et al.

Howard, R.E. *Conan-Series*

Lanier, Sterling. *Hiero's Journey*

Lieber, Fritz. *Fafhrd & Gray Mouser-Series*; et al.

Lovecraft, H.P.

Merritt, A. *Creep, Shadow, Creep*; *Moon Pool*; *Dwellers in The Mirage*; et al.

Moorcock, Michael. *Stormbringer*; *Stealer of Souls*; *Hawkmoon-Series* (esp. the first three books)

Norton, Andre.

Offut, Andrew J., editor *Swords Against Darkness III*

Pratt, Fletcher. *Blue Star*; et al.

Saberhagen, Fred. *Changeling Earth*; et al.

St. Clair, Margaret. *The Shadow People*; *Signs of the Labrys*

Tolkien, J.R.R. *The Hobbit*; *Ring-Trilogy*

Vance, Jack. *The Eyes of the Overworld*; *The Dying Earth*; et al.

Weinbaum, Stanley.

Wellman, Manly Wade.

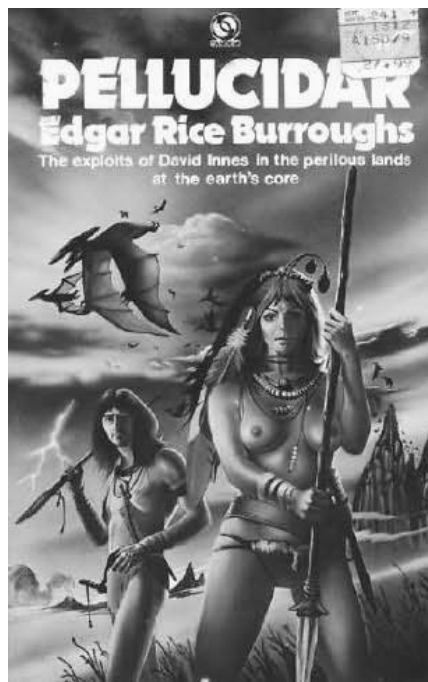
Williamson, Jack.

Zelazny, Roger. *Jack of Shadows*; *Amber-Series*; et al.

bekæmpe noget ond magi, der truer England. Bogen indeholder en masse magiske genstande a la dem, man finder i *D&D*, og magikeren Prospero har for vane hver aften at læse op på de formularer, han kan få brug for – noget der også gjaldt magikere i tidlige udgaver af *D&D*.

Forfatterinden Leigh Brackett skrev især 'planetary romance', dvs. heroiske fortællinger om mennesker på andre planeter, især nogle beboede udgaver af Mars og Venus (se anmeldelsen af samlingen *The Sea Kings of Mars* i *Himmelskibet* nr. 15). Inspirationen herfra må især være den generelle natur af de eventyr, som heltene kommer ud for.

Fredric Brown stritter lidt ud på listen. Han skrev ikke meget fantasy, bortset fra nogle noveller af typen 'aftaler med djævelen', men i stedet overvejende krimier og humoristisk science fiction.

De tre nævnte serier af Tarzans skaber Edgar Rice Burroughs er alle science fantasy der foregår på Mars, Venus og i det underjordiske rige Pellucidar. Ligesom for Brackett er inspirationen her nok mere generel end specifik, om end nogle af de sære væsener i *Monster Manual* kan stamme herfra.

Lin Carter var en af de forfattere, der først fik lov til at skrive

videre på Robert E. Howards Conan-historier, men er noget mere letbenet end Howard. *World's End*-serien foregår i en fjern fremtid i stil med Vances *Dying Earth* og vrirler med krigere, pirater, magikere og andet godtfolk. Uden at have læst serien kan jeg kun gisne om hvor meget herfra, om noget, der har fundet vej til *D&D*.

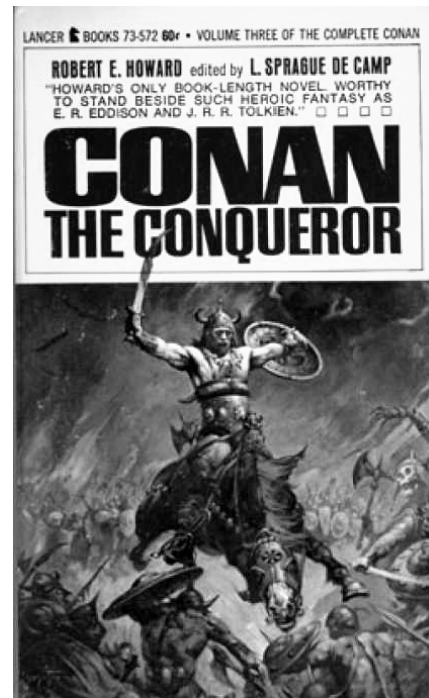
L. Sprague de Camp er en anden forfatter, som skrev videre på Conan, men han er også kendt for sine egne værker, blandt andet tidsrejseklassikeren *Lest Darkness Fall* (1939) om en moderne mand der strandet i det gamle Rom. *The Fallible Fiend* (1973) er en del af hans serie om den magiske verden Novartis, som er ekstremt *D&D*-agtig bortset fra at den primært er befolket af mennesker, om end der findes slangemennesker, dyremennesker og et elverlignende skovfolk kaldet *silvans*. Magi er mere begrænset end i *D&D*, men påkaldelse af dæmoner er almindeligt. Sammen med kollegaen Fletcher Pratt skrev han en serie humoristisk fantasy om psykologen Harold Shea, der finder en måde til at rejse til forskellige mytologiske verdener.

August Derleth er bedst kendt som horror-forfatter og hovedansvarlig for at bevare H.P. Lovecrafts værker for eftertiden. Der er en del udvandede Lovecraft-agtige elementer i *D&D*, og nogle af dem kan stamme fra Derleth.

Med Lord Dunsany har vi en mere klar inspirationskilde til *D&D*. Dunsany fulde navn var Edward John Moreton Drax Plunkett, 18. Baron af Dunsany. I starten af det 21. århundrede skrev han en større mængde fantasybøger (mere end 80 ifølge nogle kilder), hvoraf de fleste er gået i glemmebogen. Hans første bog, *The Gods of Pegāna* (1905), er en samling korte historier om et panteon af guder, som godt kan have været inspiration for guderne i *D&D*. Dunsany regnes som en stor inspirationskilde for Lovecraft, Tolkien, Le Guin og andre senere fantasy-forfattere.

Philip José Farmer var hoved-

sageligt science-fiction-forfatter og er mest kendt for sine *Riverworld*-bøger. *The World of Tiers* er en ret underholdende serie (af mange regnet som bedre end *Riverworld*) med en del fantasy-elementer, men det er svær at se nogen direkte indflydelse på *D&D*.

Gardner Fox er i dag mest kendt som forfatter af anslået over 4000 Silver Age-tegneseriehistorier, men han skrev i sin levetid også over hundrede romaner i alle mulige genrer, blandt andet en del fantasy i Conan-stil, hvortil de to nævnte serier hører. Jeg kender ikke yderligere til disse, bortset fra at nogle af historierne dannede basis for nogle af Roy Thomas' *Conan*-tegneserier.

Robert E. Howards *Conan*-historier behøver næppe nogen videre præsentation. Til *D&D* har de leveret (selvfølgelig) barbar-klassen samt adskillige monstre. Også andre af hans fantasy-helte som King Kull, Solomon Kane og Bran Mak Morn kan være indflydelser.

Sterling Laniers *Hiero's Journey* (1973) er postapokalyptisk science fantasy. Romanen havde en vis popularitet i 1970'erne, men er ikke blevet genudgivet siden 1983, da en fortsættelse, *The Unforsaken Hiero*, udkom.

Jeg vil tro at indflydelsen herfra er begrænset, men noget af D&D's psioniske system kan stamme herfra.

Så kommer vi til endnu en af hovedinspirationskilderne til *Dungeons & Dragons*: Fritz Leibers historier om eventyrerne Fafhrd og The Gray Mouser. De er dygtige tyve og sværdekæmpere i verdenen Nehwon og især byen Lankhmar. Et vigtigt input fra serien til D&D er ideen om et tyvelaug. Begrænsningen fra tidligere udgaver af D&D om at tyve ikke må bære tungere våben end daggerter og slynger, stammer også herfra – det fremprovokerer faktisk lidt af et ramaskrig i Lankhmar da en ny chef for tyvelauget udstyrer tyvene med sværd. Fra 1985 til 1996 udkom der en del rollespilsmoduler til AD&D sat i Lankhmar.

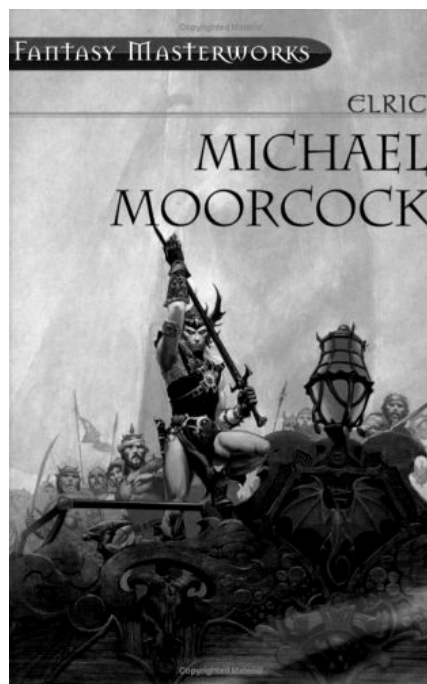
Gygax nævner selv H.P. Lovecraft som en af de væsentligste kilder til D&D, men personligt har jeg svært ved at se det. Der er godt nok nogle udvandede cthulhoide monstre i spillet, men til forskel fra i Lovecrafts historier, er de til at overvinde. Der er ikke meget *Call of Cthulhu* over *Dungeons & Dragons*! Monstrene 'ghoul' og 'ghast' stammer dog sandsynligvis fra *The Dream Quest of Unknown Kadath*.

Abraham Grace Merritt (1884-1943) var en tidlig ameri-

kansk fantasy-forfatter, som især skrev om tabte civilisationer, blandt andet inspireret af Rider Haggard (*Kong Salomons Miner* m.fl.). Romanen *The Moon Pool* regnes som en stor indflydelse på Lovecrafts berømteste novelle "The Call of Cthulhu". Der er mange underjordiske riger i Merrits historier, og det kan være inspirationen til D&D's 'Underdark'.

Michael Moorcock er en uhyre produktiv fantasy-forfatter, især kendt for sin *Eternal Champion*-cyklus om et multivers med forskellige reinkarnationer af den samme helt, blandt andre Elric, Corum og Hawkmoon. Den tydeligste indflydelse på D&D er den centrale konflikt mellem Lov og Kaos (en videreudvikling af ideen fra Andersens *Three Hearts and Three Lions*).

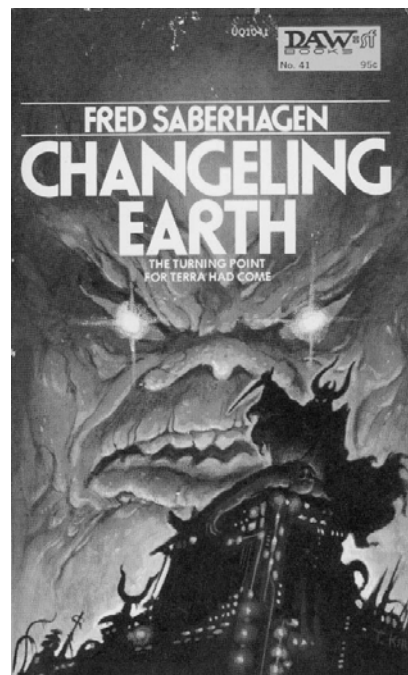

André Norton er mest kendt for sine science fantasy-romaner om *Witchworld*, men har skrevet uhyre mængder andet fantasy og sf. Af det jeg har læst, kan jeg ikke finde tydelige D&D-agtige elementer, bortset måske fra en hyppig forekomst af psionics.

Andrew J. Offutt bliver på listen nævnt som redaktør af fantasy-antologiserien *Swords Against Darkness*, men han har også skrevet en del fantasy selv, blandt andet tre Conan-romaner. Om han har haft nogen direkte

indflydelse på rollespillet, ved jeg ikke.

Fletcher Pratt er især kendt for sit samarbejde med L. Sprague de Camp, men har også skrevet en håndfuld fantasy-romaner selv. Romanen *The Well of the Unicorn* foregår i øvrigt i en eventyrland inspireret af Danmark på Valdemar Atterdags tid.

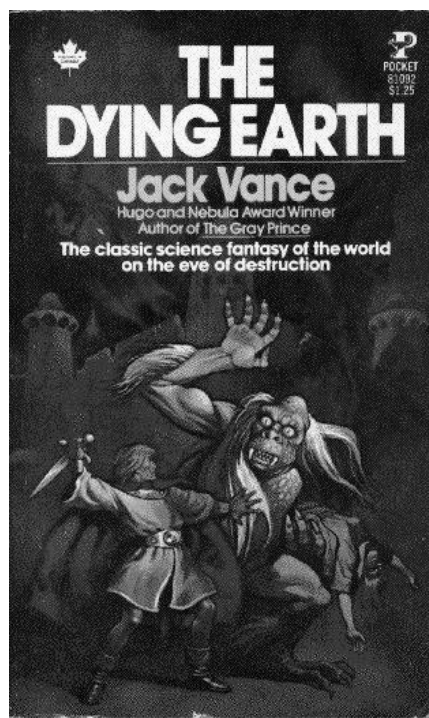

Fred Saberhagens hovedværk er *The Empire of the East*, af hvilken den nævnte *Changeling Earth* er en del. Titlens imperium er et despotisk rige regeret af dæmoner, ledet af overdæmonen Orcus – også navnet på en dæmongud i D&D (og på den romerske gud for underverdenen). Den senere serie *Book of Swords* foregår i samme verden, men i en anden tidsalder.

Margaret St. Clair er i dag stort set ukendt, men hun skrev en mængde fantasy- og science fiction-noveller og nogle få romaner, hovedsageligt i 1960'erne. Jeg har ikke læst noget af hende og kender ikke til om hun har været en direkte indflydelse på elementer i D&D.

J.R.R. Tolkiens input til rollespillet er åbenlyst de grundlæggende semi-menneskelige racer: elverfolk og dværge og især halflings og orker. Gygax har udtalt at han ikke var vild med *Ringenes Herre*, men godt kunne

lide *Hobbitten*. Ranger-klassen er dog tydeligvis baseret på Aragorn.

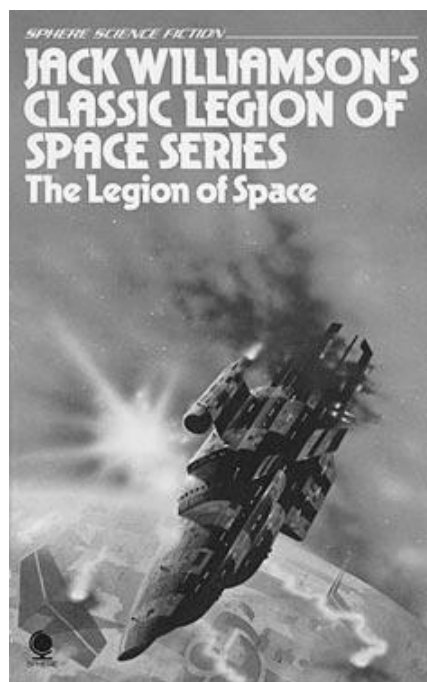
Jack Vances *Dying Earth*-historier, som foregår på Jorden om mange årtusinder, hvor teknologi har veget pladsen for magi, har især haft indflydelse på magien i *D&D*. Dels skal Vances magikere ligesom i rollespillet memorisere deres trylleformularer, som de glemmer igen øjeblikkeligt efter at have brugt dem, og dels er mange af spillets trylleformularer direkte taget fra *Dying Earth*, blandt andet 'Prismatic Spray', 'Hypnotic Pattern' og 'Imprisonment'. Også de magiske 'Ioun stones', der svæver omkring magikeres hoveder, kommer direkte fra Vances univers.

Stanley Weinbaum (1902-35) havde i 1930'erne en kort, men bemærkelsesværdig karriere som science fiction-forfatter, men han skrev ikke noget fantasy. Formentlig kunne Gyax bare godt lide hans historier.

Manly Wade Wellman var en ret produktiv forfatter inden for mange genrer og er især kendt for fantasy- og horror-historier der foregår i det amerikanske bjergområde Appalachierne. Igen er den direkte indflydelse på *D&D* svær at få øje på. Det samme gælder Jack Williamson,

som skrev et utal af space operabøger og er mest kendt for sin serie *Legion of Space*.

Roger Zelazny skrev en mængde fremragende fantasy og science fiction og er især kendt for fantasy-serien om det magiske rige Amber. Stilen ligger dog langt fra *Dungeons & Dragons*, og det er svært at se nogen direkte sammenhæng.

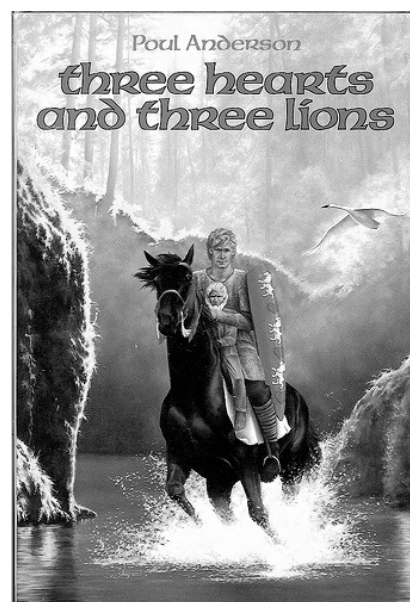

En konklusion, der kan uddrages fra listen, er at det ikke så meget er forfattere og værker som har inspireret til *Dungeons & Dragons*, selvom mange af dem har, men mere noget litteratur som Gary Gyax er vokset op med og kan lide. Det kan også ses af at værker, som har haft mere tydelig indflydelse end mange af dem på listen, ikke er med. Det gælder blandt andet T.H. Whites *The Once and Future King*, hvori det er forbudt tempelriddere (krigerpræster) at bruge skarpe våben, og Lewis Carrolls *Alice Through the Looking Glass*, hvori et vorpal sword optræder i digtet "Jabberwocky". *Dungeons & Dragons* trækker i øvrigt på en mængde gammel mytologi fra alle verdensdele og kan vel især betegnes som en nogle gange uskøn (især i tidlige udgaver) blanding af alt hvad Gyax og medskaberen Dave Arneson kunne lide. For eksempel hører munke-klassen

hjemme i asiatisk middelalder, hvoraf resten af klasserne tilhører en mere europæisk tradition. Navnene på munkens niveauer i *AD&D* (fx 'Master of the East Wind') stammer i øvrigt fra det kinesiske brikspil Mah-Jongg.

Hvis folk har lyst til at læse nogle af de bøger, som især har haft indflydelse på *Dungeons & Dragons*, og som er værd at læse, vil jeg især anbefale følgende:

- Poul Anderson: *Three Hearts and Three Lions* (kortroman 1953, roman 1961)
- Robert E. Howard: historierne om Conan, samlet flere steder
- Fritz Leiber: historierne om Fafhrd & The Gray Mouser, bl.a. samlet i *The First Book of Lankhmar* og *The Second Book of Lankhmar* (begge Gollancz 2001)
- Michael Moorcock: de tidlige Elric-historier, bl.a. samlet i *Elric* (Gollancz 2001)
- Jack Vance: *Dying Earth*-bøgerne, bl.a. samlet i *Tales of the Dying Earth* (Gollancz 1999)

W.J. Maryson

« 21. december 1950

† 9. marts 2011

Nekrolog af H.H. Løyché

William J. Maryson læser op i Blågårdens Medborgerhus ved Fantasticon i april 2005.

I overensstemmelse med sin buddhistiske holdning har den hollandske fantasy-forfatter og rockmusiker William J. Maryson (o.k.s. Wim Stolk) opgivet sit fysiske legeme for at indtage sin plads som Attending Honorable Member of Aftercon (også kaldet *The Grand Fantastic Convention in the Heavens*).

I sin jordiske tilværelse tilbragte Maryson over tyve år som reklametekst-forfatter før han rantes så slemt af udbændthed, at han måtte hospitalsindlægges. Efter at være kommet til hægterne begyndte han at spille musik, male og skrive murstens-tykke romaner. I august 2010 udkom hans roman *Onmagiër: De torens van Romander* på engelsk som *The Towers of Romander*. Hans pris-vindende novelle "Verstummte Musik" er udkommet i antologier i Rusland, Tyskland og USA. Andre af hans værker er oversat til bl.a. bulgarsk, litauisk, polsk, portugisisk og spansk. Hidtil er intet værk af hans hånd oversat til dansk, men Knud Larn trykte dog "Verstummte Musik" i det engelsksprogede fanzine

Science Fiction nr. 15., 2007.

Marysons arbejder sås ofte nomineret til priser. I 2004 tildeltes hans *De Heer van de Diepten* (*The Lord of the Depths*) årets Elf Fantasy Award for bedste fantasy-roman og i 2007 vandt han Paul Harland Prize med novellen "Nietzsche Station". Qua sit forfatterskab gæstede Maryson hyppigt conventions som Utopiales og World Fantasy Con, og han besøgte flere gange Danmark, både i privat régi og som æresgæst på Fantasticon 2005 og optrædende på Eurocon 2007.

Som musiker samarbejdede Maryson bl.a. med den britiske musiker Tim Alexander på adskillige musicals. I 1996 dannede han sit eget symfoniske rockband, Maryson, hvis medlemmer tæller forsangeren fra det progressive rockband Focus, Thijs van Leer. Alle bandets sangtekster er baserede på Marysons roman-hexalogi *Master Magician*. Bandet har udsendt to albums, *Sperling* og *Emaendor*, og et tredje var under forberedelse da Maryson forlod os.

H.H. Løyché, William J. Maryson og Sabina Theo i Nantes, Frankrig, november 2005.

Personligt har jeg kendt Wim siden vi mødtes ved et arrangement i 'fremtidsbyen' ved Poitiers i Frankrig i 1999. Siden hen traf vi regelmæssigt hinanden ved diverse conventions, mest i Frankrig, men også ved Worldcon i Skotland, og han besøgte mig flere gange i Ølstykke. Ganske ironisk var Wim netop vendt hjem fra en salgs-

turné i Østeuropa – en turné, vi havde planlagt at foretage sammen, og som skulle afrundes ved min bogreception i Sofia. Idéen til turnéen fik vi, efter at jeg havde taget turen fra juni til slutningen af december 2010. Under denne rejse var jeg havnet i en vanskelig situation på Balkan, og Wim, der på det tidspunkt var i USA, var mig en stor støtte. Gennem flere måneder, hvor jeg tilbageholdtes i Bulgarien i forbindelse med en politisag, sendte Wim mig mange opmuntrende ord og gode råd, og som gengæld herfor hjalp jeg ham per e-mail med en ny fantasy-roman baseret på Spinozas filosofi. Jeg ved, at dét betød meget for ham, fordi han gennem fire år havde været så hårdt ramt af skriveblokering, at han kun havde afsluttet en enkelt novelle. Mens vi udvekslede fra hvert sit kontinent kom han igen i gang med at skrive. Han ligefrem sprøjtede tekster ud – ikke blot den nye roman, men også noveller og digte – i en for ham aldeles ny stil, som han behøvede respons på. Ofte gentog han, at han aldrig før havde følt sig så inspireret eller skrevet så godt.

Efter min hjemrejse enedes vi så om at han tog med når jeg skulle følge op på min forretningsrejse i februar, men desværre måtte jeg aflyse pga. en større skriveopgave, så Wim drog alene af sted. Han fulgte samme rute, boede selvsamme steder og besøgte stort set de samme mennesker, som jeg havde gjort. Min serbiske forlægger fortalt mig senere, at Wim blev syg under sit ophold i Beograd. Ifølge den bulgarske science fiction-forfatter Khristo Poshtakov virkede han dog frisk ved ankomsten til Sofia. Maryson døde af et slagtilfælde kort efter hjemkomsten til Kats i Holland. Han efterlader sig hustruen Ellie og fire børn, samt en uafsluttet roman.

Uden Spejlbillede

Novelle af
Katharina Bregnhoved
Mortensen

Vindernovelle fra Fantastiks
novellekonkurrence 2010 i
ungdomskonkurrencen

Katharina Bregnhoved Mortensen afslutter 3. G på Christianshavns Gymnasium med linjen "Journalistik og formidling" denne sommer, men får alligevel tid til at skrive lidt i ny og næ. Der bliver primært skrevet fantasy, da hun godt kan lide at skabe sine egne verdener - og allerhelst når disse verdener er en blanding af den virkelige verden og fantasiens. Dette er novellen "Uden Spejlbillede" et godt eksempel på - og er samtidig hendes første tekst udgivet.

Fredag den 12. Marts 2010 – Indflytterdag

Første nat i vores nye lejlighed – og jeg kan simpelthen ikke sove. For en times tid siden besluttede jeg mig for at lave den hér dagbogsagtige ting og måtte derfor lede adskillige kasser igennem, før jeg fandt en brugbar notesbog. Noget af et kunststykke, hvis jeg selv skal sige det, for det lykkedes at finde notesbogen uden at vække hverken min mor eller Sarah.

Ja, og så sidder jeg nu på madrassen med ryggen lænet op ad væggen og skriver. Min søster ligger i sengen i den anden ende af rummet. Det første hun overhovedet sagde, da hun stak hovedet ind i værelset var, at hun ville sove i sengen! Og da flytningen et eller andet sted er min skyld, ja, så nyttede det altså ikke rigtigt noget at diskutere det med hende... Så hun endte selvfølgelig med at sove i sengen.

Vi brugte hele dagen på at flytte. Mor havde allerede set lejligheden før, inden hun sagde ja til den. Far havde kørt hende herover og hjulpet hende med papirer og alting. Men flytningen var også hans idé. Han har i det hele taget virket meget... Jeg ved ikke, hvordan jeg skal forklare det. Anderledes. Forventningsfuld. Gladere. Men det kan være, at jeg i virkeligheden bare lægger for meget i det. Det kunne jo trods alt være, at det bare er på grund af, vi endelig flytter til 'hans' by. København.

Han har måske én eller anden forventning – eller forestilling – om, at vi nu vil komme og besøge ham oftere eller noget. Hvad ved jeg?

I hvert fald, så har han hjulpet os med at flytte hele dagen. Båret kasser, møbler og ting og sager ned ad trapper og op ad trapper. Det betyder så, at der i øjeblikket er papkasser og møbler over det hele. Man kan nærmest hverken komme frem eller tilbage for dem.

Nå, jeg tror, at søvnen endelig er ved at hale ind på mig – jeg skriver igen i morgen.

- Benjamin

Lørdag formiddag den 13. Marts 2010 – En særling?

At jeg er anderledes end andre, har altid været ret åbenlyst. Det har altid undret mig og lagt grundlag til megen bekymret snak. - Hvad er han for en mærkelig én? spørger folk hinanden, det er ikke normalt. Det var også grunden til, at vi til sidst flyttede. Da gik snakken ikke kun ud på, at der var noget galt med mig, men at hele min familie var underlig. - Hvorfor gør de ikke noget ved det? Hvorfor har de ikke sendt ham væk? spurgte de nu, og svaret de gav hinanden lød: "de er sære, man kan ikke forklare, hvad de mærkelige mennesker gør og tænker". Snakken gjorde, at min mor havde svært ved at få arbejde, at min søster følte sig afskåret fra sine venner. Og jeg? Jeg var bare alene. Derfor besluttede min mor til sidst, da far foreslog det, at sælge huset og flytte. Vi flyttede fra landet til en lille lejlighed i storbyen København, hvor min søster og jeg bliver nødt til at dele værelse – til hendes meget store irritation. Jeg selv er egentlig bare glad for at komme væk.

Men helt væk kan jeg aldrig komme. Det store spejl på badeværelset gør, at jeg altid har det i baghovedet. Og folks snak i den lille by, om at ingen i familien havde gjort noget? Det var på ingen måde rigtigt. Læger havde tilset mig, men alle sagde, at de intet kunne gøre. Endda mit første minde er et besøg på hospitalet! Det lyder helt hen i vejret, men det er altså rigtigt! Og selv efter alle besøgene på hospitalet, er jeg flere gange blevet foreslået, at blive undersøgt yderligere – i videnskabens navn, vel at mærke. Og det, selvom ingen regnede med, at kunne gøre noget ved mit 'problem'. Men alle mente, at det ikke var noget at være nervøs over. Faktisk syntes de, at det var en meget inter-

essant ting, som gjorde dem meget nysgerrige: Hvordan kunne det lade sig gøre? Bortset fra nogle enkelte blodprøver har jeg – og mine forældre – altid afslået. Jeg ønsker mig et normalt liv. Et liv, hvor jeg ikke skiller mig så meget ud. Dette vil forhåbentlig ske nu, da vi er flyttet.

Det skal nok også lykkes! Håber jeg. For så længe jeg sørger for at holde mig fra spejle, når der er andre til stede, ser de intet. Det er jo ikke, fordi der umiddelbart ser ud til at være noget anderledes ved mig. Jeg ligner umiddelbart enhver anden dreng. Med mit brunlige hår, der er lyst om sommeren, mørkere om vinteren. Mine øjne, som jeg har fået fortalt, også er brune – og ret kønne endda. Men når jeg vil se mig selv i et spejl, så ER JEG DER IKKE! Det eneste man ser, er det bag mig, som var jeg et spøgelse, eller en vampyr ligesom i de gamle sagn. Bortset fra at jeg ikke drikker blod. Og jeg elsker hvidløg. Ingen hugtænder har. Og... ikke brænder op, når jeg kommer ud i solen. Nå, ja og så det faktum, at vampyrer slet ikke findes – men på den anden side, så skulle man jo heller ikke tro, at der fandtes mennesker uden spejlbillede, skulle man vel?

I hvert fald. Dette hér er mine optegnelser, man kunne måske kalde det en slags dagbog, hvor jeg vil fortælle om mit nye liv i København.

- Benjamin

Søndag aften den 14. Marts 2010 – En stor forskrækkelse

Noget mærkeligt skete i dag. Det er faktisk ikke mere end en halv time siden. Det var ude på badeværelset - jeg snublede hen over den uvante kant, der skiller bruseren fra resten af rummet. Da jeg febrilsk prøvede at gribe fat i noget for ikke at falde, ramte min hånd spejlet. Eller - jeg ved faktisk ikke om man kan sige, at hånden ramte spejlet; min hånd gik lige igennem det! Det tror jeg i hvert fald, for jeg skyndte mig at trække hånden til mig, og

løb forskrækket ud af badeværelset. Det er helt sikkert: Jeg vil undersøge det hér nærmere... Meget snart.

- Benjamin

Mandag den 15. Marts – Første dag i den nye skole

Møblerne er allerede snart ved at være på plads herhjemme og også mange af vores ting, men der står stadig en masse kasser rundt omkring, som man virkelig skal passe på, at man ikke falder over.

Det var også første dag i den nye skole i dag, og jeg har allerede fundet ud af, hvilke steder jeg skal holde mig fra, ~~med~~ hvis der er andre i nærheden. Det er dog mest toiletterne, så det går nu nok.

Ellers virkede folk ret søde og venlige derovre. Nogle af dem gør i hvert fald. Andre holdt sig mere for sig selv i deres større eller mindre grupper. Især pigerne har deres små klikker, så det ud til, men det er vel meget normalt, tænker jeg – sådan var det under alle omstændigheder også på min anden skole, så dét kan jeg ikke se noget usædvanligt i.

Alligevel var der især én, der snakkede med mig. Jeg ved ikke om hun plejer at snakke med de nye i klassen, men det gjorde hun altså. Og med hende; resten af gruppen. Det er virkelig rart at komme ind i en klasse, hvor folk vil snakke med en, hvor man ikke bare får underlige blikke. Altså, jeg fik sendt blikke, men det var ikke andet end interesserede blikke, fordi jeg er den nye i klassen. Det er ret mærkeligt. Men sådan er det vel, når man er ny. Og så er jeg blevet bebyrdet med noget, der føles som et helt ton bøger. Det tog mig en krig at få dem slæbt hele vejen hjem, selvom det meste af vejen foregår med bus. Hm... Mor mener, at jeg skal cykle til skole, når jeg lærer området lidt bedre at kende. Deeeet... er ikke ligefrem noget, jeg ser særlig meget frem til. Men man kan da altid håbe at det snart bliver lidt varmere i vejret, i stedet for al

denne frost og kulde!

Møg, jeg får lige at vide af mor, at jeg skal købe ind for hende, der er noget, hun har glemt. Tror det er en del af hendes 'Benjamin skal ud og møde folk og lære området at kende'-plan. Skriver senere. Eller i morgen.

- Benjamin

Tirsdag den 16. Marts 2010 – Hjemme hos Lene og et gennembrud

Var igen i den nye skole i dag. Pigen jeg snakkede om i går, Eleonora – også kaldet Lene – og hendes venner tilbragte hele skoledagen sammen med mig. Efter skole tog jeg med hjem til hende, for at se, hvordan hun bor. Hun har et helt værelse for sig selv, og stort er det også. Det må næsten være lidt større end mit og Sarahs. Og selve lejligheden er også stor. Ville ønske, at vi havde fået fat i sådan en lejlighed, men hun fortalte at den eneste grund til, at de havde lige netop dén lejlighed var, at hendes far er ejendomsmægler, eller noget i den stil. Hvorfor er min far ikke sådan noget, i stedet for bare at arbejde i kommunen? Mange arbejdstimer og knap så mange penge. Han beskæftiger sig med noget med nogle tal, så vidt jeg ved. Eller endnu bedre; hvorfor arbejder min mor ikke med sådan noget? Eller i det mindste med noget? Ville ønske hun havde et job, så vi havde råd til en større lejlighed. Men hun har da sagt, at den lejlighed vi har nu kun skal være midlertidig. Så er spørgsmålet bare, hvor længe 'midlertidig' er. Det har jo varet længe før. Lidt ligesom dengang ~~med~~, hvor køkkenet skulle laves i det gamle hus...

I hvert fald, så var det meget hyggeligt hos Lene, og vi var sammen lige indtil hendes forældre kom hjem og begyndte at lave mad. Så tog jeg hjem til mig selv. Lidt efter kom mor – og Sarah kom først lige, da maden var ved at være klar. Det har været en god dag, men jeg kan simpelthen ikke lade være med at tænke på dét i går! Det er helt

forfærdeligt, og jeg har bare ikke turdet tjekke, om det jeg så, var rigtigt, eller om det var indbildning. Jo længere tid der går, des mere tvivler jeg på, hvad der egentlig skete. Man kan bare aldrig være sikker, kan man vel? Jeg ved ikke engang, *hvad* jeg håber mest på; måske at det rent faktisk skete, så der er en form for forklaring på, hvorfor jeg intet spejlbillede har. Selvom det egentlig heller ikke forklarer det, men så var der måske et formål med det. Noget som ingen andre kan.

Hm... Ej, nu gør jeg det altså! Tager notesbogen med ud på badeværelset og ser, hvad der sker, når jeg rører glasset. Det er sikkert bare noget vrøvl alt sammen alligevel.

Okay, nu står jeg ude på badeværelset. Ude foran spejlet. Bare tanken om det jeg skal til at gøre fylder mig nærmest med rædsel og får mit hjerte til at banke hårdere og hurtigere, så jeg kan mærke det. Virkelig ubehageligt, ligesom når man kan mærke éns puls i hænderne eller på siden af halsen. Urgh! Nu, hvor jeg står foran spejlet og ser ind i det... Selvom jeg har gjort det tusinde gange før... Så tror jeg aldrig nogensinde, at jeg vænner mig til ikke at se mit spejlbillede komme frem. *Aldrig*. Det er simpelthen så underligt. Næsten unaturligt. Nogle gange føles det næsten som, jeg ikke findes. Det er virkelig ikke nogen rar følelse.

Nå, nok udenomssnak. Nu gør jeg det virkelig. Kryds fingre for mig!

Jeg kan ikke tro det! Det jeg så i går, det skete rent faktisk! Min hånd gik lige igennem spejlet, som var spejlet der slet ikke. Lige da jeg rørte spejlet, føltes det, som om noget ville stoppe mig, men da jeg så trykkede lidt hårdere, brød hånden straks den kolde overflade, som om den var et flydende tæppe af en mærkelig substans, der formede sig efter min hånd, efterhånden som den trængte igennem. Men

nogen speciel forskel med at være inde og ude af dette 'tæppe' kunne jeg ikke mærke. Det prikkede lidt i fingrene, der kom helt gennem spejlet, og det føltes måske lidt varmere, men ikke noget bemærkelsesværdigt. Jeg kan slet ikke forklare, hvor begejstret og skræmt jeg er, på samme tid! Det er helt fantastisk, at noget sådant kan ske – og alligevel er jeg dødsens angst for det. Hvad betyder det? Hvad er det hele for noget? Og mest af alt; hvorfor kan jeg, når ingen andre i hele verden kan?

Jeg håber virkelig, at jeg en dag finder nogen, som kan besvare mine spørgsmål. Måske finder jeg svaret på den anden side af spejlet. Måske ikke. Men det kan i hvert fald være, at det gav en idé til, hvad svarene er. Forhåbentlig.

Det føles næsten ligesom før jeg stak min hånd gennem spejlet. Hele min krop er spændt på grund af nervøsitet over det, der lige er sket. Og over det der *kan* ske. Altså, når nu min hånd kan gå igennem spejlet, bør *hele min krop* vel også kunne komme igennem? Men vil jeg så overhovedet kunne komme tilbage igen? Eller vil jeg for evigt være fanget på den anden side af spejlet? Hvad vil der så ikke ske? SUK! Endnu flere spørgsmål, jeg ikke kender svaret på. Men disse ved jeg i det mindste, hvordan jeg skal besvare. Jeg må springe ud i det ...

- Benjamin

Mandag den 22. Marts 2010 – En hemmelighed bliver bragt videre

Nu har jeg så ikke fået skrevet i nogle dage. Jeg har på ingen måde haft energien til det. Når jeg ikke har grublet og tænkt over, hvad en tur gennem spejlet vil betyde, og fået et sug i maven, hver gang jeg går forbi et spejl, har jeg været sammen med Lene, og derefter simpelt hen været for træt til at skrive om aftenen. I dag besluttede jeg mig dog til at tage et stort skridt, hvilket er grunden til, at jeg skriver. Jeg fortalte Lene min

hemmelighed. Hun ved alt nu – inklusiv, hvad jeg fandt ud af for nogle dage siden. Ikke engang mor eller Sarah ved det. Først troede hun ikke på mig, og tænkte nok at jeg var blevet gal. Det gjorde mig lidt ked af det, men hun blev dog ved med at lytte – om end mistroisk – på mig. Til sidst tog hun min hånd og førte mig ind til hendes forældres soveværelse, og bad mig om at vise hende det. Så jeg stillede mig foran deres store klædeskabsspejl. Hun udbrød et overrasket skrig, og mumlede for sig selv: "Det passer, han havde ret, der er intet spejlbillede, intet, intet ..."

Hun blev ved med at gentage sin mumlen, indtil den blev så lav, at jeg ikke kunne høre det, og til sidst tav hun. Da hun så ud til at være faldet til ro, stak jeg min hånd igennem spejlet. Denne her gang blev min hånd ramt af kølig luft på den anden side af spejlet, hvilket får mig til at tænke på, om det måske ikke er det samme sted de forskellige spejle fører ~~til~~ hen?

Da jeg vendte mig for at se hendes reaktion, var hendes mund blevet til et åbent O af overraskelse, selvom jeg trods alt havde fortalt hende det på forhånd. Lidt efter gned hun sig i øjnene, som prøvede hun at overbevise sig selv om, at hun ikke så syner, ~~og fik~~. Samtidig fik hun lukket munden igen. Jeg kunne ikke lade være med at smågrine af hende og inden længe stod vi begge to og grinede. Det løsnede stemningen lidt. Da jeg gik hen mod hende for at vi kunne gå ind på hendes værelse igen, gav hun mig et langt kram, hvor hun gemte ansigtet i mit hår og hviskede i mit øre; "jeg kan slet ikke tro det." hvorefter jeg lavmælt sagde, "tak, fordi du lyttede." Så var krammet forbi.

Inde på hendes værelse igen spurgte hun mig, om jeg havde prøvet at stikke hovedet igen gennem spejlet og set, hvad der er på den anden side. Jeg svarede, at det havde jeg ikke, og at det

først var et par dage siden, jeg overhovedet havde opdaget, at jeg kunne stikke hånden igenem. "Men hvorfor har du først opdaget det nu? Jeg mener, har du aldrig rørt et spejl før?" spurgte hun nysgerrigt, og strøg hånden gennem sit lyse hår. Jeg studerede i et kort øjeblik hendes hånd og håndled, mens hun udførte bevægelsen. Så rystede jeg på hovedet som svar, og sagde at jeg sjovt nok altid prøvede at holde mig så langt væk fra spejle som muligt – og derfor aldrig havde haft behov for røre ved et. Hun grinede, som havde jeg fortalt en joke.

Da jeg senere skulle til at gå, spurgte Lene, om hun ikke nok måtte være der, når jeg ville kigge gennem et af spejlene. Åbenbart synes hun, at det hele er meget spændende. Men hendes nysgerrighed gjorde mig glad – jeg tror aldrig nogensinde, at jeg har oplevet andre udover læger og familien, som ikke er blevet skræmt af det. Hun blev ikke engang sur over, at jeg ikke havde fortalt hende det noget før. Da jeg spurgte hvorfor, svarede hun, at hun selv nok havde ventet, hvis det havde været omvendt, og havde hun ikke lært mig lidt at kende i forvejen, havde hun højst sandsynligt ikke troet på det. Så det var bedre, at det ikke var det første jeg fortalte, når jeg mødte nye personer. Det varmede mig virkelig om hjertet. Endelig én, som forstår! Til forskel fra folk, som min søster i hvert fald. Hm... Nu grynter hun, at jeg skal slukke min lampe fordi, hun vil sove. ... Hun plejer ellers ikke have problemer med at sove med lyset tændt. Nå, må prøve at gøre det lidt hurtigt, så.

Det hele endte i hvert fald med, at vi aftalte, at vi tager hjem til mig efter skole i morgen, så jeg kan prøve at se, hvordan der ser ud på den anden side af spejlet. Og så kan hun samtidig få set vores nye lejlighed, uden for mange flyttekasser. Selvom den ikke er ligeså stor og fin som hendes. Men den er egentlig god

nok. Meget hyggelig, med en dejlig stue, jeg allerede er blevet ret glad for.

Lene snakkede også om, at hun hellere end gerne ville hjælpe mig med at skaffe de ting, jeg skal bruge første gang jeg går gennem spejlet – det lød hun faktisk ret ivrig omkring – men selv kan jeg slet ikke se så langt ud i fremtiden. Jeg mener, hvad hvis det skulle gå galt? At jeg ikke kan komme tilbage igen? Og jeg ved jo slet ikke, om jeg overhovedet vil gå igennem... Altså, man ved jo aldrig. Men alt i alt. Lad os tage én ting ad gangen. Først og fremmest skal jeg kigge ud på den anden side af spejlet – også tager jeg den derfra.

- Benjamin

Tirsdag den 23. Marts 2010 – Spejle, brusere og badeværelser
Okay, nu står jeg så ude på badeværelset sammen med Lene. Jeg skal lige til at kigge ind gennem spejlet, der hænger herude. Igen kan jeg mærke mit hjerte hamre hårdt i mit bryst, og det er som om alle andre lyde og synsindtryk bliver svagere. Som bliver de skubbet til side af det regelmæssige, men hurtige 'dunk-dunk ... dunk-dunk...'. Det er lige før, det giver mig kuldegysninger. Jeg hader virkelig, at høre mit eget hjerteslag! Mine fingerspidser prikker, og alle mine muskler er spændt, klar til flugt. Det er virkelig ubehageligt, men alligevel må jeg prøve at virke rolig. Tage en dyb indånding og puste ud, tage en dyb indånding og... Det skal nok gå det hér. Det skal nok gå. Okay, nu kan jeg vist heller ikke udskyde det længere. Jeg vil stikke mit hoved igennem og se, hvad der er på den anden side. Samtidig vil jeg skrive ned her i notesbogen, hvad jeg ser. Eller måske tegne det. Så jeg bliver nok nødt til, at lade mine hænder og notesbog gå igennem også. Puh. Nu gør jeg det – Lene er også ved at blive utålmodig ...

Efter endnu et par dybe indåndinger stak jeg hovedet gennem

spejlet. Og spærrede øjnene gevaldigt op. For det jeg så – det jeg ser – det er intet mindre end en tro kopi af badeværelset, jeg kom fra. Bortset fra nogle ændringer i farverne, en form for badeforhæng i stedet for brusekabine og nogle af materialerne, der virker anderledes. Der er for eksempel ikke fliser, men noget andet jeg ikke rigtigt kan bedømme, hvad er. Men selve rummets form er præcis den samme. Mærkeligt. Fascinerende og dog så skræmmende, at det næsten ikke er til at begribe. Må gå ud og fortælle Lene om det, lige med det vuns!

- Benjamin

Torsdag den 25. Marts 2010 – Aftenen før den store dag
Efter jeg skrev sidst, snakkede Lene og jeg rigtig længe om, hvad det mon var for noget. Hun fik mig overbevist om, at vi – eller rettere sagt: jeg – skulle prøve at gå helt ind i spejlet. Jeg er stadig nervøs for, om jeg kan komme tilbage, så hun har lovet at skaffe noget reb, jeg kan have om livet eller sådan noget. Bare for en sikkerheds skyld. Og så har hun også lovet at skaffe en masse andre ting, jeg måske kunne få brug for. Mor og Sarah ved stadig ikke noget, men jeg giver Lene en seddel, som hun skal give til dem, hvis tingene ikke går godt. Det må være godt nok. I morgen er det den store dag. Dagen, hvor det sker. Allerhelst ville jeg have Lene eller i det mindste nogen med, men det kan ikke lade sig gøre. Vi prøvede endda at få Lenes hånd gennem spejlet. Hvis jeg nu lagde min hånd over hendes og derved kunne få hende igenem? Men det lykkedes ikke. Hendes hånd stødte hårdt imod spejlets glas. Det mest deprimerende var, at man endda kunne se hendes hånd i spejlet hele tiden, selvom jeg dækkede den fuldstændigt med begge hænder. *Nogle gange er det som om, jeg slet ikke findes.* Ligesom jeg heller ikke er med på billeder taget med spejlrefleks-kameraer – kun med digitale kameraer.

I hvert fald, så er vores på-

skud til, at Lene måske ender med at være her i længere tid, at Lene skal sove over hér i weekenden. Det bliver rigtig hyggeligt – hvis jeg altså når at komme tilbage igen... Jeg er bange for at strande. Helt alene i verdenen bag spejlet.

- Benjamin

Fredag den 26. Marts 2010 - En anden verden

I dag skete det. Jeg gik helt gennem spejlet, med et reb om livet og alting. Det var nu ikke noget at råbe hurra for, for jeg endte bare i badeværelset så meget lig vores eget.

I øjeblikket sidder jeg så udenfor i en gade, der ligner vores egen og alligevel er helt anderledes. Som er den renere og ikke det samme kvarter for os folk med for få penge. Det minder egentlig mere om noget nær et rigmandskvarter. Lejlighederne er også større eller to-etagers. Det var den lejlighed jeg først kom ind i, i hvert fald. Altså, to-etagers med en sort vindeltrappe i stuen. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, hvor dejligt det ville være, hvis vores lejlighed var sådan...

Men jeg ved det jo godt. Dette er bare udenomssnak for ikke at komme ind på dét, der virkelig skete. Alligevel må jeg jo fortælle det på et eller andet tidspunkt. Faktisk er det hele lige nu lidt af en katastrofe. Min værste frygt er blevet til virkelighed.. Lige da jeg kom ind i denne verden, prøvede jeg at stikke hovedet igennem tilbage igen, bare for at forsikre mig selv om at det kunne lade sig gøre.. Det gik fint, så jeg smed rebet ud til Lene igen og kiggede mig omkring i lejligheden i nogen tid. Den var som sagt rigtig flot, men den virkede også tom. Hoveddøren var åben, så jeg gik ud og opdagede at dørene til alle lejlighederne stod åbne. Efter at have kigget mig omkring i nogle af lejlighederne kom jeg til den konklusion, at det måtte være almindelig skik at have ulåste døre i den verden, jeg nu er kommet ind i. Da jeg gik ud på gaden var også alle

gadedørene åbne. Men der var ingen mennesker på gaden. Absolut ingen. Jeg følte mig som Palle Alene i Verden, som var jeg det eneste menneske i miles omkreds.

Til sidst opgav jeg at finde mennesker og løb ind i lejligheden jeg kom fra igen for at gå gennem spejlet til min verden. Men spejlet lå smadret på badeværelsesgulvet. Jeg ved *virkelig* ikke, hvordan det er sket! Her er jo ingen mennesker! Jeg ved vitterligt ikke, HVAD jeg skal gøre nu!? Skal jeg blive hér, eller forsøge mig med nogle andre spejle? Og her er ingen jeg kan rådføre mig med – hvor er alle menneskene? Ikke engang nu, hvor det bliver køligere, mørkere og som aftenen skrider frem, er der tegn på menneskeligt liv. Det eneste jeg ved er, at jeg bliver nødt til at tage en beslutning meget snart, om jeg bliver hér eller tager gennem et andet spejl, til en anden verden. Men lige nu tror jeg dog, at jeg må forsøge mig at få lidt søvn, så jeg er udhvilet til i morgen.

- Den noget fortabte Benjamin

Lørdag den 27. Marts 2010 – En fejltagelse?

Jeg tog den store beslutning hér til morges, selvom det næsten føles som noget jeg må have besluttet mig for ~~det~~ i søvne, da jeg på den ene eller anden måde syntes at vide det, ligeså snart jeg vågnede. Jeg havde sovet ude på gaden af frygt for, at der alligevel kom nogen mennesker, men det kunne jeg sagtens have sparet mig, for jeg var stadig helt alene da jeg vågnede. Og da jeg havde taget beslutningen, rejste jeg mig op og missede med øjnene op mod den kraftige sol. Kort efter havde jeg sat mig på den nærmeste bænk i solskinnet og sad og nød varmen efter den kolde nat udenfor, hvor jeg kun havde haft et lille tæppe til at holde kulden stangen med. Mens jeg sad på bænken, kunne jeg ikke lade være med at tænke på alle de forfærdelige ting, der kunne ske mig. Og så tænkte jeg på mor, Sarah og Lene. Prøvede

at forestille mig dem, når de opdagede, at jeg ikke kom tilbage – altså, hvis jeg aldrig kommer tilbage...

Jeg tog en af bollerne fra tasken og en pakke kiks, som jeg begyndte at spise af, sammen med lidt ost, alt imens jeg forsøgte at holde panikken tilbage og i stedet priste jeg mig lykkelig for Lenes forudseenhed, så jeg overhovedet havde noget, jeg kunne spise. Egentlig er det utroligt, så meget hun har fået proppet ned i den lille taske. Da jeg havde spist lidt morgenmad gik jeg ind i det nærmeste lejlighedskompleks og ind ad den første dør. Et efter et gennemgik jeg rummene, indtil jeg fandt et passende spejl, hvor jeg let kunne gå igennem. Det var et spejl i menneskestørrelse i soveværelset. Der så ikke ud til at have været nogen i et pænt stykke tid, for spejlet var ligesom alle de andre overflader i lejligheden dækket af støv. Jeg gøs, trak vejret dybt og gik hurtigt gennem spejlet.

Det var et fantastisk syn, som mødte mig. Jeg kom ind i en lejlighed, der mindede meget om den, jeg havde forladt på den anden side af spejlet. Men denne lejlighed var fyldt med nogle væsner, der ikke lignede noget, jeg før har set.

Jeg forsøgte at forlade lejligheden i al ubemærkethed – men skabte snart stor opstandelse. Væsnerne hylede op i en underlig tone, som egentlig ikke var skræmmende, men mere lod til at udtrykke nysgerrighed. Alligevel fløj hjertet op i halsen på mig, så jeg fór ud af lejligheden, og ud på gaden.

Så stod jeg stille.

Gaderne vimlede med disse pelsklædte væsner, der alle gik på fire ben, og, hvis pels havde farverne fra dyb sort, næsten blålig til skrigende gul. De fleste gik hurtigt rundt og værdigede mig ikke et blik, mens andre stillede sig op på to

ben og stirrede på mig med deres store katteøjne. De virkede mest bare fascinerede af mig og nogle enkelte gik forsigtigt hen mod mig. Selv stod jeg bomstille, ude af stand til at røre mig så meget som én millimeter.

Et lysebrunt væsen nærmede sig meget langsomt. Det kom helt hen til mig og prikkede mig nervøst på armen med næsen. Da jeg ikke så ud til at gøre noget, rejste den sig op på sine bagben og puffede blidt til mig. Dyret ragede flere hoveder op over mig og dets styrke gjorde, at jeg straks faldt omkuld. Et stort smil bredte sig på dets læber og straks efter var jeg med ét fuldstændig omringet af væsnerne. De snusede til mig og gned sig op ad mig, indtil de åbenbart syntes, at det var nok og forsvandt. Undtagen den lysebrune.

Det lysebrune væsen sagde nogle uforståelige lyde, så jeg forsøgte omtumlet at sige mit navn, idet jeg lagde min hånd på brystet. Det kattelignende væsen kiggede undrende på mig. Kort efter gik den hen og hjalp mig op ved at skubbe til min ryg. Jeg kom op at stå, og væsnet stillede sig også op på sine bagben, med hovedet nysgerrigt på skrå og sine store øjne stirrende på mig. Mærkeligt nok føles denne verden slet ikke så uvirkelig, som den tomme verden, jeg havde mødt dagen før.

Hele dagen har jeg og den lysebrune fulgt hinanden. Det virker, som om væsnerne alle ~~døg~~ har et eller andet arbejde, men at de ikke gør det for at tjene penge, men fordi de kan lide det. Den lysebrune er gartner, og han viste mig, hvordan jeg skulle ordne nogle af planterne, så jeg kunne hjælpe ham. Jeg tror godt, at jeg kunne vænne mig til denne verden. Her er så fredeligt, som en slags utopi – selvom jeg godt ved, at den slags ting ikke burde findes. Men måske har jeg alligevel fundet det hér. Jeg frygter næsten at tage videre i morgen, men jeg ved også, at

jeg bliver nødt til det. Jeg må prøve at finde hjem igen. Men - hvis jeg bliver en dag eller to... Det kan vel ikke skade?

- Benjamin

Tirsdag formiddag den 30. Marts 2010 – En værre katterpine

Jeg er stadig hos de kattelignende væsener. Allerede nu har jeg fået et lille indblik i deres sprog, så jeg kan gøre mig en smule forståelig. Det er den lysebrune, *Varlaam*, som har lært mig det jeg efterhånden ved, blandt andet at hans folk kaldes for *Valerius*. De er fredelige væsener, ~~som~~ men i ny og næ hærages de af nogle forfærdelige storme og andre naturkatastrofer. Bygninger i denne verden har ifølge dem altid stået her, og nu er nogle af *Valerierne* begyndt at bo i dem.

Jeg har endnu ikke oplevet nogle af disse storme – og alligevel påvirker de allerede mig og resten af samfundet, da stormene også giver mangel på mad. Jeg er konstant sulten, og det selvom jeg har spist både den mad, som Lene havde givet mig med, ud over det, jeg får af *Varlaam*.

Mest af alt kan jeg dog ikke lade være med hele tiden at stoppe op og og bare kigge på disse væsner. Disse store katte, der hvert øjeblik skifter fra at gå på alle fire til at stille sig op på begge bagben og tage et par skridt med disse. Men selvom de fascinerer mig, så ved jeg, at de også er ligeså fascinerede af mig, når de nogle gange stopper mig ved et blidt puf og derefter undersøger mine bare arme, mit tøj og mine to ben.

Det mest fascinerende er dog deres nysgerrige væsen og deres befriende mangel på hæmninger. På forpoterne har de udviklet en form for tommelfingre, så de kan gribe fat i ting – og holde om forskellige former for værktøj. Jeg ved, at det med værktøjet i min verden er en stor ting, og alle går helt i spåner, hver gang de opdager at et eller andet dyr

bruger værktøj for at skaffe føde. Det må vel betyde at de er meget intelligente dyr? Men de er mere end det. De er måske mere menneskelige end mennesker. For her findes ingen vold, ingen tvang. Man skulle næsten tro, at det hele var en form for utopi – som jeg allerede har nævnt... Men det er det så bare ikke alligevel. Og det bliver man mindet om, hver gang at éns mave knurrer højlydt. Et eller andet sted, er det måske sulten og stormene, som holder sammen på disse væsner og hele samfundet. Det giver under alle omstændigheder en eller anden form for sammenholdsfølelse og alle *Valeriere* ved, at der er brug for dem, hvis alle skal overleve. For det vigtigste erhverv man kan have i dette samfund, er dem, der skaffer maden.

Og nu er jeg så heldig at være kommet under oplæring af en *sblaaq*, hos *Varlaam*, som først kunne minde om en slags gartner, men i virkeligheden er han en bonde, hvis vigtigste opgave er at sørge for frøproduktionen, så man kan plante flere spiselige planter.

Alligevel kan jeg ikke lade være med at tænke på, at jeg snart må drage videre. Mit hjerte længes hjem til familien, min søde mor, min irriterende søster og hjem til Lene samtidig med, at jeg ikke kan få mig selv til at drage videre. Jeg føler ikke, at jeg kan forlade disse væsner. Det er som om, jeg hører til hér – også selvom vi er så forskellige, væsnerne og jeg. Hvis man kan sige noget, så er det i hvert fald, at jeg er i en værre katterpine!

Skriver senere i dag

- Benjamin

Tirsdag aften den 30. Marts 2010 – Hjemve

Som lovet skriver jeg igen i dag. Jeg har brugt hele dagen på at tænke over mit 'problem' og har været utrolig distraet! Jeg lavede – jeg ved ikke, hvor mange – fejl, da jeg skulle luge; jeg var flere gange lige ved at hive rodfrugten op sammen med ukrudtet! Det

skete derfor også ofte, at jeg fik et irrettesættende blik fra Varlaam og hele to gange fik jeg et lille dask over nakken. Det gjorde nu ikke ondt eller noget, men i denne verden er det forholdsvist æresnedsættende. Men mest af alt, så har jeg haft den sygeste hjemve! Jeg savner ikke kun det gamle hus, den nye lejlighed, min familie og Lene. Nej, jeg savner også hele min verden. Med alle menneskene og livet i gaderne. Og jeg er SÅ BANGE! Bange for aldrig nogensinde at komme hjem igen. Hvad skal jeg så gøre? Skal jeg blive hér? Men jeg kan jo ikke bare give op, kan jeg vel? Skal jeg så bare rende fra den ene verden til den anden, for evigt hjemløs – søgende efter mit hjem? Nej, jeg kan ikke finde ud af det! *Jeg vil hjem.* Der er intet, jeg ønsker mig mere lige nu, end at komme hjem.

- Benjamin

Onsdag nat den 31. Marts 2010 – Et virkeligt mareridt?

Jeg tog videre her i aftes. Ind gennem et spejl i samme bygning, som jeg kom ud fra. Verden jeg kom ind i er en verden, hvor naturen har overtaget. Bygningerne er faldefærdige og der er planter og dyr alle vegne. Det er sådan, jeg forestiller mig en regnskov, eller noget i den stil. Jeg føler mig ikke tryk hér, og ligeså snart jeg har fundet et spejl, tager jeg videre igen. Valerierne tog alle afsked med mig i dag. Det var som om, de på forhånd vidste, at jeg ville tage videre, og de holdt et helt lille festmåltid for mig her til aften, lige inden jeg tog afsted. Nu fortryder jeg virkelig, at jeg tog videre, som jeg sidder oppe i et træ og krymper mig, hver gang jeg hører en ukendt lyd. Dem er der mange af hér. Jeg har allerde måttet flygte fra flere dyr i nat og vil snart snige mig hen til de ødelagte huse.

Jeg må se at passe på med ikke at skrive for meget. Jeg løber snart tør for plads i notesbogen og jeg har ingen andre med. Pokkers! Det her ligner mere og

mere et mareridt, helt alene i en farlig jungle sammen med en masse farlige dyr. Bortset fra, at dette er virkelighed. Ikke alene længes jeg stadig bare hjem – nu længes jeg også tilbage til Valerierne. Jeg håber sandelig, at jeg kommer til at se nogle kendte ansigter igen!

SUK. Det er vist ved at være tid – jeg må finde et spejl igen. Og så må jeg håbe, at jeg kommer levende ud fra denne verden ...

- Benjamin

Torsdag meget tidligt om morgenen den 1. April – Manglende plads i dagbogen og ondt i foden
Den manglende plads i dagbogen er ved at gøre mig nervøs, og jeg må prøve at begrænse mine næste indlæg, for at spare på siderne i notesbogen. Nu må vi se, om jeg kan overholde dét.

Jeg slap ud fra den anden verden lettere beskidt og med en del skrammer. Desværre faldt jeg også og slog foden slemt, så den mindste bevægelse giver store smerter og får blodet til at dunke i den. Den er også hævet og har efterhånden fået en mærkelig gullig farve. Det føles næsten, som om al følelse er koncentreret om foden og den eneste følelse er smerte. Jeg er bange for, den er forstuvet. Det betyder også at jeg på ingen måde kan gå på den, så jeg har stort set ikke flyttet mig fra det spejl, jeg kom ud fra. Men lige nu, så må jeg altså virkelig prøve på at sove, for jeg har været vågen hele natten...

- Benjamin

Torsdag eftermiddag den 1. April 2010 – En anden verden, igen ...

Jeg er næsten lige vågnet, sidder lænet op af et bordben og har fået en smule at spise. Ligesom med dagbogspladsen, så må jeg også spare på maden – selvom Valerierne var så søde at give mig noget ekstra med. Det er jeg ekstremt glad for, for ellers ville jeg næsten INTET have! Jeg har kun fået kigget mig kort omkring i det rum, som jeg er endt i. Lyset står ind fra det ene vindue, hvor glasset mangler, og

oplyser hele det lille rum. Rummet er støvet, men ser ellers nogenlunde velholdt ud. Bortset fra vinduesglasset er alting intakt, selvom der er en anelse rodet. På gulvet ligger der en del tøj og andre ting, som havde nogen eller noget pludselig fået utroligt travlt med at komme af sted og havde kun nået at tage nogle få vigtige ting med sig. Det er meget mystisk. Meget mærkeligt.

Okay, nu har jeg meget langsomt fået møvet mig op at stå, ved at støtte mig til bordet, hvis bordben jeg før sad lænet op ad. Det dunker noget så forfærdeligt i min fod, men nu kan jeg lige se ud ad vinduet, hvis jeg strækker mig lidt. Hm... Det ser bare lidt tomt ud. Forladt. Ikke tomt ligesom den første verden jeg var i, hvor det bare virkede som om, der aldrig havde været noget. Mere forladt, som om dem, der levede her er flygtet. I den anden verden var der intet. Men i ny og næ kan jeg høre en hund gø, en kat miave højlydt og fuglene synge. Så det er på ingen måde som i den anden verden. Nej, glem det. Hvis det er noget slemt, så vil jeg hellere ikke vide det!

Så er jeg lige humpet hen til badeværelset og har kigget deres skabe igennem. Lige foran det ene skab stod en limflaske. Det lyder lidt mærkeligt, og jeg ved virkelig ikke, hvorfor den stod lige netop dér, men jeg trak på skuldrene og har nu lagt den i min taske, efter at have brugt noget af den til at forsøge at lime tasken og skoene - der egentlig også trænger til en kærlig hånd - lidt sammen,. Tro det eller ej, men jeg fandt også en rulle gazebind i et af skabene, så det har jeg lige siddet og lagt om foden. Den dunker stadig, men jeg kan mærke, at det hjælper lidt. Mærke, at det støtter op om foden, så den ikke længere føles, som om, at den sidder helt slapt. Jeg så i et glimt, at der i det ene af værelserne – stuen tror jeg – var et større spejl, jeg let vil kunne gå igennem. Så det tror jeg,

at jeg gør lige om lidt. Når jeg har tjekket køleskabet for mad og fået vand i min flaske. Måske kan jeg endda finde endnu en flaske eller en vanddunk og en ny taske. Jeg kan ikke se nogen grund til at blive i denne verden, udover at jeg i virkeligheden bør tage den helt med ro med foden. Men det har jeg bare ikke tålmodighed til nu. Det må vente. Jeg vil se, om jeg kan finde hjem!

- Benjamin

Onsdag sent om eftermiddagen den 7. April 2010 – Utallige verdener, hvor er den rigtige?

Jeg er fortabt! Jeg finder aldrig tilbage til MIN verden! Jeg har humpet rundt, gennem spejle og flere verdener end jeg har tal på, godt hjulpet på vej af en stok, jeg fandt i det hus, jeg var endt i, sidst jeg skrev. Min fod er heller ikke blevet bedre, nej, tværtimod. Det dunker stadig i den, hvis ikke mere end i begyndelsen og den er nu blevet helt blå og lilla. Selv den mindste bevægelse ~~får den til~~ gør, at det dunker i den! Jeg er ikke længere i tvivl om, at det var en kæmpe fejltagelse at gå ind i det første spejl, selvom den største fejltagelse nu var, at spejlet gik i stykker. Selvom jeg har været gennem alle disse verdener, så endte jeg en enkelt gang i regnskoven igen, så jeg har et bevis på, at flere spejle leder det samme sted hen. Men det er som at lede efter en nål i en høstak. At prøve at finde et spejl, der fører ind i min verden, når der findes så mange spejle... Som at holde fast i ét enkelt strå, selvom jeg ved, at det er umuligt nu. Og alligevel håber jeg. Åhh... Jeg håber så uendeligt meget... jeg længes ubeskriveligt... Jeg kan snart ikke holde det ud længere!

- Benjamin

Onsdag nat den 7. April 2010 – Tilbage til begyndelsen

Efter jeg skrev sidst, hvilede jeg mig. Jeg var havnet i en nogenlunde fredelig verden. Rundt om huse og andre bygninger var der noget, som lignede enge. Der var ingen veje overhovedet. Bare et

grøn-gult landskab, der somme-tider blev brudt af grå og røde bygninger. Nogle dyr græssede og nogle fugle – eller i hvert fald en form for bevingede væsner – fløj rundt og sang. Jeg er næsten lige vågnet op igen og har lige gjort klar til at tage gennem det næste spejl. Nu har jeg dog skiftet strategi og kigger gennem spejlene inden, jeg går ind i verdenen, så jeg ikke ender i en verden som regnskoven igen. Puh-ha nej, nej, nej! Det vil jeg under ingen omstændigheder!

Endelig fandt jeg det rigtige spejl! Det er i mellemtiden blevet tidlig morgen og jeg er lige gået igennem. Det er nu ikke *min* verden, men tæt på. Det er Valeriernes verden igen. Jeg kan ikke fatte, hvor utrolig heldig jeg var, at jeg rent faktisk fandt det! Det er helt fantastisk! Jeg har regnet ud, hvis jeg går fra denne verden og gennem det samme spejl, som jeg brugte første gang jeg kom ind i denne verden, så kan jeg måske finde det smadrede spejl igen, og ved at bruge den lim, som jeg fandt i en af de andre verdener, så kan jeg måske lime spejlet sammen igen og gå gennem det. Det er under alle omstændigheder værd at prøve, for det er måske det eneste spejl, jeg nogensinde finder, som går tilbage til min verden. Hvor jeg dog savner den!

I denne verden er det allerede ved at blive lyst og jeg ved, at de kattelignende væsner hér snart vil vågne. Det betyder, at jeg kan se dem og Varlaam igen. Men denne gang tager jeg afsted igen allerede i aften! Til gengæld kan de måske hjælpe mig med at finde det rigtige spejl. Så for Søren, nu er den første allerede ude på vejen – jeg må smutte ...

- Benjamin

Torsdag eftermiddag den 8 April 2010 – Lim og spejle

Nu har jeg kun *meget* lidt plads at skrive på, og dette må derfor blive mit sidste indlæg i notesbogen. Jeg kommer virkelig til at savne at skrive i den. Bogen har været sådan en støtte, når jeg

har følt mig helt fortabt.

Væsnerne tog mig til sig igen med åbne arme og virkede glade for at se mig. Så hvis dette ikke lykkes, tager jeg tilbage til dem, for at leve mit liv sammen med dem. Hvis dette ikke virker, er jeg fortabt.

Jeg og Varlaam fandt det rigtige spejl allerede hér i formiddags. Da spejlet var fundet, puffede han blidt til min arm med hovedet og jeg strøg ham hen over ryggen, ligesom jeg ville gøre med en almindelig kat. Derefter gik han. Det var hans farvel.

Jeg samlede mine ting og gik gennem spejlet. Jeg har nu fundet det ødelagte spejl igen. Heldigvis, så var det let, da det bare var i den samme bygning. Indtil videre er næsten halvdelen af spejlet blevet samlet. Gudske-lov, var spejlet ikke gået så meget i stykker, som jeg havde troet, og de fleste af glassykkerne er store. Det er dog svært at finde dem alle sammen – især de små stykker. Jeg har dog allerede tjekket, om jeg kan få noget gennem spejlstumperne og fingrene går let gennem stumperne. I hvert fald de enkelte. Det gør det til gengæld også meget svært at samle stumperne op, da jeg kun kan holde om bagsiden og i kanterne, som er skarpe. Det giver nogle rifter. Men det er dét værd – håber jeg... Åh... Jeg er så tæt på og dog så langt fra!

Nu er jeg for alvor bange for, at jeg løber tør for plads, og jeg må virkelig snart se at stoppe med at skrive. Hvis det hér rent faktisk virker, så må jeg i hvert fald fortælle om alle disse verdener der findes bag spejlene til andre mennesker, så alle disse prøvelser ikke har været helt forgæves. ...

Også må dette bare lykkes!

- Benjamin

ANMELDELSER

Anmeldt i dette nummer:

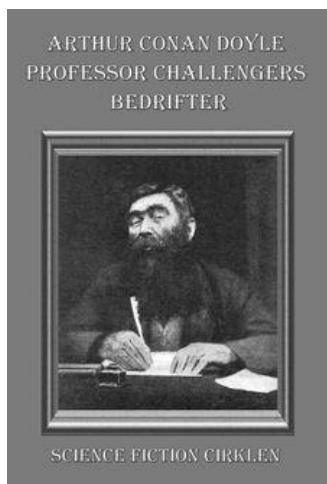
Boganmeldelser

- Conan A. Doyle - Professor Challengers bedrifter
- P.C. Hodgell - Bound in Blood
- Kenneth Bøgh Andersen - Den store Djævelkrig
- Jonas Wilmann - Mutagen
- Velkommen til dybet - 13 gyserhistorier
- Nicole Boyle Rødtnes - Medaljonen
- A.Silvestri - Køtere dør om vinteren
- Steen Langstrup - Intet er som du tror
- Steen Langstrup - Porten til helvede
- Mikala Rosenkilde - Legetøj
- Michael Kamp - Moln
- The Best Science Fiction and Fantasy of the Year Volume 5

Filmanmeldelser

- Deadgirl
- Hands of Steel
- Jernets herre
- Vexille
- Legenden om Vogterne - Uglene fra Ga'Hoole
- Sweatshop
- Strigoi - The Undead
- Silent hill
- Frozen
- Nightmare on elm street
- Monsters
- Warehouse13
- Blodsugerens rædselsnat
- Dantes Inferno: An animated epic

Læs anmeldelser fra tidligere numre af *Himmelskibet* på:
www.himmelskibet.dk

Professor Challengers bedrifter

Conan A. Doyle
Science Fiction Cirklen, 2010

Den fortabte verden er en af den meget produktive Conan Doyles serier, der ikke er Sherlock Holmes. Bogen indeholder fire historier, en kortroman, titlens "Den fortabte verden", en lang novelle den "Den giftige zone", og så to korte noveller "Opløsningsmaskinen" og slutte- ligt 'Da verden skreg'. Omdrejningspunktet for alle historierne er Professor Challenger, Doyles version af den gale videnskabsmand..

De to første historier er velkendte - den fortabte verden er filmatiseret, endda som en af de første succesfulde Stop Motion film i verden, se f.eks: www.archive.org/details/lost_world. Den giftige zone findes som radiospil f.eks. her: http://amerad.libsyn.com/the_poison_belt. De to sidste er mindre kendte - eller var det i hvert fald for mig. Derudover findes der endnu en historie om Challenger, men da den er baseret på Doyles ideer om spiritisme og ikke science fiction har Niels Dalgaard valgt at udelade denne.

Den fortabte verden er som nævnt den længste og på mange måder den meste levende af de fire historier. Den er i flashbacks som breve og Doyle gør sig en del anstrengelser for at få det til at se plausibelt ud. Historien er velkendt, fire mænd drager ud

for at bevise (og modbevise) professor Challengers påstand om at der findes en "tabt verden" et sted i Sydamerika og hvad der sker når de finder den. Der er dinosaurer, vilde indianere, farlige pterodaktyler, forfærdelige abemennesker spredt med underholdende hånd i gennem alle ca. 175 sider.

Den giftige zone er en anderledes historie, her er der ingen rejse til et fjernt land, som tiden har glemt, men det er snarere en rejse i efterlivet. Hele jorden trues af et giftigt bælte i æteren (man skal ikke læse bogen for dens videnskabelige forudsigelser), og vores fire helte (og Challengers *petit* hustru) må forholde sig til en verden, hvor de pludselig er de sidste mennesker. Den er mere adstadig i sit tempo og indeholder flere beskrivende passager - men er også læseværdig, og en historie, der siden jeg læste den første gang (for mange år siden), har haft en fast plads i min fantasi. Ideen om at der er et område ude i verdensrummet, der er fuldstændigt fjendtligt over for mennesker er fascinerende og velfortalt.

Opløsningsmaskinen, der er den korteste historie, starter godt, med en ide om en maskine, der kan opløse alt og samle det igen. Men i stedet for at blive en historie om teleportation og de muligheder og udfordringer det kan bringe, ender den som en lidt svagere historie om at beskytte det engelske imperium, og opfindelsen er som sådan ligegyldig, men som kort tidsfor- driv er den ganske udmærket

Den sidste fortælling: *Da verden skreg* er en historie om videnskabens forsøg med at kommunikere med Verden - eller rettere med Jorden. Der er ikke tale om nogen stor indføling, snarere om at gøre sig bemærket ved at slå sin vært over fødderne, mens han kigger den anden vej, men det er igen en velfortalt historie og med nogen gode ideer om forsøget på kontakt med den levende jord og et par hip til journalister i særdeleshed.

Hele bogen er under ét fuld af racistiske, chauvinistiske og imperialistiske betragtninger, og personerne er noget voldsomme i deres problemløsningsstrategier, selv anerkendte videnskabsmænd har ingen kvaler ved at slå hele folkeslag ihjel, eller dræbe uengelske forræderiske videnskabsmænd. Men hvis man læser dem i deres kontekst og ser bort fra ubehagelighederne, så er det solid underholdning og giver et indblik i tiden og tankegangen. Et væsentligt element i historiernes læseværdighed er beskrivelsen af den gale professor, Conan Doyle gør ham til et flerdimensionelt væsen, der ikke kun er verdens skarpeste tænker, men også nærmest hulemandsagtig i sin selvglæde og hidsighed. Han er ikke den fuldstændig stereotype kliniske videnskabsmand i sin hvide kittel, men en modsætningsfyldt person, der higer efter opmærksomhed og som er noget brutal i sin adfærd, men samtidig også et varmt menneske, der tager sig af sine venner.

Oversættelsen flyder nemt, og der er nogen, men ikke mange trykfejl og par enkelte anglicismer, der har overlevet turen over til dansk - eksempelvis "Hans egen tålmodighed havde nået lavvandet".

Niels Dalgaard har skrevet et eksemplarisk efterord, hvor Challenger historierne sættes i et større perspektiv og analyseres. Det er klart værd at læse, som et supplement til teksterne selv.

Alt i alt, en værdig tilføjelse til Science Fiction Cirkelns serie af klassiske science fiction.

Jesper Rugard

Deadgirl

USA, 2008, 101 min.

Instr.: Marcel Sarmiento & Gadi Harel

Medv.: Shiloh Fernandez, Noah Segan, Jenny Spain, Candice Accola m.fl.

På DVD fra *Another World Entertainment*.

Rickie og J.T. er to high school-oudsidere, som ikke kan det dér med pigerne. Rickie har i årevis været forelsket i Joann, som han har kendt fra barnsben, men hun kommer (selvfølgelig) sammen med en dum machoskid. Rickies ven J.T. gør sig til gengæld ingen illusioner; han vil bare gerne have fingrene (og mere til) i én eller anden pige.

Da de to venner pjækker for at hænge ud ved et nedlagt sindssygehospital, finder de ved et tilfælde en stum, nøgen kvinde lænket til et bord i bygningens kælder. J.T. er begejstret og har ingen skrupler med at tage for sig af retterne, men Rickie er ikke med på idéen og forlader stedet. Dagen efter indvier J.T. ham imidlertid i en endnu mere foruroligende opdagelse. Efter flere forsøg på at tage livet af kvinden, har han erfaret, at hun lever videre, hvor hun burde være død.

Fundet i kælderen river de to venner fra hinanden. Mens Rickie trækker sig fra projektet og forsøger at befri kvinden, bliver J.T. mere og mere besat af sit nye legetøj og skaber sit eget lille kongerige i den forladte kælder. Han rekrutterer en anden outsider til hulen: stenerhovedet Wheeler, der med glæde tager del i løjnerne. Rickie står pludselig alene tilbage, og situationen eskaleres yderligere, da Joanns kæreste Johnny lugter lunt og blander sig, og den udøde

sexslave viser sig at have appetit på menneskekød og -blod.

Hvis du herfra håber på en plotudvikling, hvor zombiesmiten griber om sig, og horder af levende døde svælger i afrevne lemmer og gennemgnaskede hjerner ... Ja, så bliver du altså slemt skuffet. Instruktørmakkerparret Sarmiento og Harel er med denne billige independent-produktion gået udenom den typiske zombieformel og har i stedet vævet en historie om venskab og ensomhed, loyalitet og moral. Faktisk byder filmen på meget lidt zombie ud over den misbrugte og bidske titelperson, men hæng nu alligevel på, for den er absolut ikke mindre spændende eller underholdende af denne grund.

Deadgirl er nedtonet og alvorstung med vægt på sine personskildringer og historie snarere end actionscener, billige forskyndelser og splat. Dette betyder dog langtfra, at filmen ikke kan være ulækker. Det nekrofile (eller hvad det nu er, når kvinden er både levende og død) tema er i sig selv kontroversielt og vil sikkert virke frastødende på en del. Materialet er dog forvaltet intelligent og med en social tyngde, der understøtter nøgenheden og voldtægtsscenerne som stærke og vigtige virkemidler snarere end blot spekulation.

Filmen skildrer et par sørgelige eksistenser. Den tilknappe, men velmenende Rickie fumler akavet efter kontakt med en umulig barndomskærlighed. Han har svært ved at finde den nødvendige forståelse og opbakning derhjemme, og da han lader samvittigheden råde i stedet for at tage del i J.T.'s voldtægt, isolerer det ham bare yderligere. I modsætning til Rickie, har J.T. for længst affundet sig med, hvor de står i tilværelsen; for et par tabere som dem, er den nøgne og forsvarsløse kvinde i kælderen det optimale, livet kommer til at byde på. Her er endelig muligheden for kontrol over noget og et afløb for mange års frustrationer. Selv om hans håndtering af fundet

umiddelbart kan virke lidt drastisk, er der en foruroligende logik og troværdighed over den, hans person taget i betragtning.

De to hovedrolleindehaverne formidler karaktererne godt med fin forståelse for deres splittelse, nuancer og motivationer. Også Jenny Spain skal fremhæves for den næppe behagelige titelrolle, der langt det meste af tiden foregår lænket til et bord og splitterravende nøgen med diverse lyde, spjæt og sin ansigtsmimik som eneste udtryksformer. Selv om det kan lyde paradoksalt, tilfører hun sin karakter en form for liv, der får os til at fornemme oplevelsen af fangenskab og overgrebene, og dette er et aktiv for filmen. Den ellers så navnkundige George A. Romero, der med sine egne forsøg på at skabe sympati for zombieerne, endte med at gøre dem til triste karikaturer, kunne lære et par ting her.

Skal jeg hælde lidt malurt i bægret, er den seksuelle interesse for en levende død kvinde måske lige omsiggribende nok. Hun har godt nok udseendet med sig i starten, men som filmen skrider frem, begynder de sår, J.T.'s "drab" har tilført hende at væske, hun bliver mere beskidt og i det hele taget mindre og mindre indbydende. Hvor J.T.'s besættelse giver en sørgelig form for mening, er det måske at strække den en smule, når andre – sågar en ikke-outsider – går med til at prøve zombiekvinden med snaskede skudsår og det hele. Vask og plej hende da lige lidt først, folkens!

Det kan også undre, at zombievirusset aldrig smitter nogen af dem, der efter alt at dømme har ubeskyttet omgang med kvinden. Det kan selvfølgelig tænkes, at virusset kun findes i hendes spyt, men alligevel burde det vel nok få en alarmklokke eller 37 til at bimle, at kvinden er levende død.

Derudover virker en humoristisk scene måske lidt malplaceret: J.T. og Wheeler har erfaret, at Deadgirl smitter og tager derfor ud for at kidnappe en kvinde, de vil lave om til en ny, lidt mindre medtaget zombie. De lægger

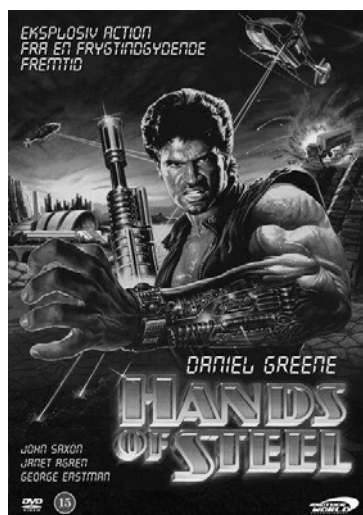
sig dog ud med den forkerte og får nogen på hovedet, hvilket stikker lidt ud med den ellers ret mørke tone i filmen. Alligevel er manuskriptet og skuespillerne gode til at få kamelerne ned gennem spiserøret på os og henvise kritikken til småtingsafdelingen.

Det er så som så med ekstramaterialet, som består af en række trailers (bl.a. for filmen selv) et slideshow med billeder fra produktionen og en 7-minutters behind the scenes-featurette. Sidstnævnte har ikke rigtig noget at byde på, hvis man allerede har set filmen, da der intet nyt kommer på bordet. Her ville det have været langt federe med den amerikanske udgivelses kommentarspor og slettede scener.

Når alt kommer til alt skal Another World Entertainment dog have stor ros for at distribuere denne originale, ækle og glimrende zombiefilm i Danmark. Og fans af horror i almindelighed og zombier i særdeleshed opfordres i samme åndedrag kraftigt til at få pengene op af foret og Deadgirl hjem i samlingen.

Karakter: 8/10

Ruben Greis

Hands of Steel

Film, Italien, 1986, 90 min.

Instr.: Sergio Martino

Medv.: Daniel Greene, Janet Agren, George Eastman, John Saxon, m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment.

Jeg blev glad da jeg modtog denne film som anmeldereksemplar, for den er nemlig en af den lille håndfuld af post-apokalyptiske firserfilm som jeg tydeligt kan huske fra videoudlejningsmarkedet da jeg var omkring 14 år gammel. Jeg husker stadig den ærefrygt jeg følte da jeg så filmplakaten - samme billede som på den nye DVD-udgave, men med anderledes tekst - på døren til en videobiks: QUERUAK! Det var den titel den udkom under i Danmark - omend der iflg. IMDb.com også var en udgave der hed Manden med jernnæven (måske en undertitel). Originaltitlen er *Vendetta dal futuro*, men den er mere kendt under dens internationale titler, hhv. *Atomic Cyborg* og *Hands of Steel*. Den er én af mange Terminator rip-offs, men den kom på et tidspunkt hvor jeg ikke gik særlig meget i biografen, og på det tidspunkt ikke kendte Terminator. Jeg måtte naturligvis straks se Queruak, dengang i 1986. Filmen handler om en cyborg-fyr, Paco Queruak, som er blevet programmeret til at slå en progressiv politiker og miljøforkæmper ihjel. Hans menneskelighed dukker dog op til overfladen i tide til at holde igen med snigmordet, og da han derefter følges af sine magtfulde skabere, tager han flugten gennem den amerikanske midtvests ørken, hvor han gemmer sig på et lille motel som dels fungerer som trucker-bordel og dels som værtsssted for lokale armlægningskonkurrencer. De lokale truckere er selvfølgelig nogle frygtelige bøller, som Queruak må sætte på plads fra tid til anden. Der bliver også tid til at kissemissе lidt med motelmutteren. Det ender naturligvis med det store opgør, hvor John Saxon personligt håndterer en mega laser-gøp.

Den dag i dag ved jeg ikke om min erindring om scenen hvor cyborggen sidder og reparerer sin arm-hydraulik oprindelig stammer fra Terminator eller Hands of Steel. Den anden scene jeg bed mærke i for 25 år siden var sekvensen med syreregn - det var jo noget man snakkede

meget om dengang, og indenfor billige sci-fi film tog man begrebet meget alvorligt: syreregn var noget der virkelig ætsede sig gennem marv og ben, for slet ikke at snakke om metal. Efter at have set denne film kunne man som ung teenager godt blive lidt bekymret for udsigterne til mere syreregn... men overdivelse fremmer jo som bekendt forståelsen!

Daniel Greene som Queruak er fysisk imponerende, og filmen udgør sikkert hans karrieres højdepunkt. Den svenske model Janet Agren (som havde en lang karriere i den italienske lavbudgetsfilmindustri) er også pæn at se på, men derudover kan der efter gensejningen i 2011 desværre ikke siges ret meget positivt om denne film. Der sker ikke ret meget, begivenhederne er ikke logisk opbyggede, effekterne er til at grine af, skuespil er der næsten intet af, og det meste foregår bare i en total udørk. Det er en fuldkommen uoriginal film, som faktisk må siges at være ret forfærdelig. Men selv forfærdelige film kan betyde noget for den unge og uerfarne men sci-fi tørstige seer, som længe vildt efter underholdning med bare en lille smule sejt sci-fi indhold. Og deri må filmen stadig siges at have sin berettigelse. Karakter: 3 stjerner ud af 10

Tue Sørensen

Ironmaster - Jernets herre

Film, Italien, 1983, 90 min.

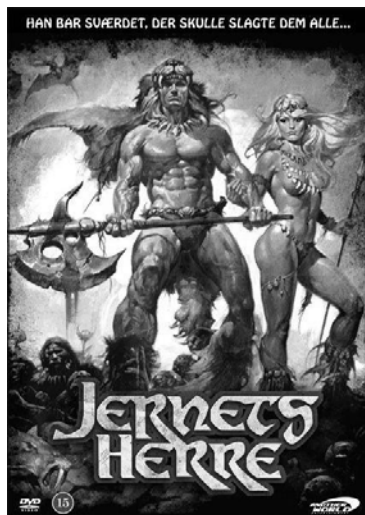
Instr.: Umberto Lenzi

Medv.: Sam Pasco, Elvire Audray, George Eastman, m.fl.

På DVD fra *Another World Entertainment*.

Jernets herre markedsføres som en film i stil med *Conan the Barbarian*, men faktisk er det en film om hulemænd på tærsklen til jernalderen. Hovedpersonen, Ela (Sam Pasco i sin første og sidste filmrolle), ligner dog Arnold Schwarzenegger ikke så lidt - hans hår (hvis det da er hans eget) er lysere, men hans

muskler er så store at han næsten ikke kan gå.

Ela er så god som dagen er lang, og samtidig en uovertruffen kriger. Den gamle vise leder af stammen står overfor at skulle vælge sin efterfølger, og han vil hellere vælge den retskafne og fornuftige Ela end sin egen søn, Vood, som er impulsiv og grusom. Under en kamp med en anden stamme ser Vood sit snit til at slå sin far ihjel for selv at blive høvding, men Ela afslører ham og får ham forvist fra stammen. Lige i nærheden er en vulkan ved at gå i udbrud, og der finder Vood et stykke størknet jern i en klippesprække, med form næsten som et sværd. Det kan man da kalde held! Nu har Vood et fantastisk nyt våben, og går tilbage til stammen og sårer Ela, som må flygte. Vood overtager magten og går sporenstreg i gang med at undertvinge alle dalens stammer ved hjælp af jernsværd (og ja, stammen lærer nærmest fra den ene dag til den anden at smede jernvåben i stor stil!). Ela har søgt tilflugt hos en stamme af vegetariske pacifister (!) som nægter at bruge våben. Han passer sådan set lige ind, men forsøger dog at overtale dem til at forsvare sig selv imod Vood, som er på vej for at undertvinge dem. Hvordan forsvaret man sig mod jernsværd? Jo, man opfinder bue og pil! Der er vist desværre ingen der har fortalt denne films producenter at bue og pil blev opfundet længe inden jernalderen - men det

er ikke en film hvor logik er i højsædet. Det er en underholdende og idealistisk film om let-påklædte hulemænd og -kvinder, hvor temaet er overgangen fra primitive til lidt mere avancerede våben. Den problematiserer menneskets lidt for store villighed til at føre krig, så de stærke kan tvinge deres vilje ned over de svage, og til trods for at filmens hovedperson er en muskelsvulmende kriger, så er det sympatiske budskab at man bør sige farvel til våbnene.

Dels fordi filmen tydeligvis er et rip-off af mere populære film (herunder *Kampen om ilden* og især *One Million Years B.C.*), og dels fordi det med buer og pile er lidt anti-klimatisk, kan man ikke give den mere end en middelmådig karakter. Det er ingen god film, men det er heller ingen dårlig film; underholdningsværdien er der ikke noget i vejen med. En af de sjoveste ting er den onde figur Vood, som spilles af George Eastman (født Luigi Montefiore). Han spillede også hovedbøllen i *Hands of Steel*, og bare i samme år som *Jernets herre* (1983) kunne man også se ham i ikke mindre end tre italienske post-apokalyptiske som i dag næsten er B-film-legender: *The New Barbarians*, *Endgame* og især som Big Ape i kitsh-klasikeren *2019: After the Fall of New York* (som jeg da vil opfordre AWE til at udgive i en skandinavisk udgave), hvor han uden undtagelse brillierede med sin imponerende fremtoning. Også den Schwarzenegger-lignende Sam Pasco hjælper godt til med at gøre filmen seværdig - han spiller faktisk udmærket.

Karakter: 5 stjerner ud af 10.

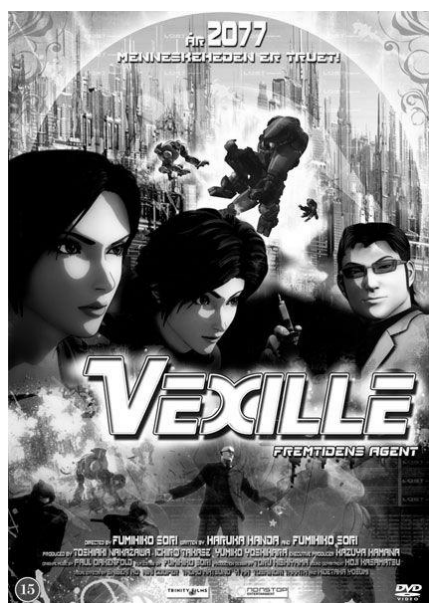
Tue Sørensen

Vexille

CGI-tegnefilm, Japan, 2007, 109 min. Instr.: Fumihiko Sori

På DVD fra *Another World Entertainment*.

Japan er verdens førende udvikler af robotter. Japanere er generelt meget glade for robotter.

Derfor er det forfriskende at se en japansk film som faktisk er ret kritisk overfor hvad denne udvikling vil føre til. I 2067 bliver yderligere forskning i kybernetisk teknologi forbudt i FN-regi, og Japan bliver så fornærmet at de trækker sig næsten totalt ud af det internationale samfund, og omklamrer hele landet med et elektromagnetisk forvrængningsfelt. 10 år senere begynder amerikanerne at mistænke japanerne for at have infiltreret verdenssamfundet med avancerede menneskelige robotter, og sender nogle special-agenter afsted for at komme ind i det isolerede Japan for at finde ud af mere om denne farlige teknologi. Det afføder en del action, især en ret spændende sekvens i klimakset. I forhold til andre anime-film er *Vexille* en udmærket sci-fi/action-film, men der udforskes stort set ingen menneskelige dybder i forbindelse med plottet, udover at det fremgår at filmen opfatter den løbske robotteknologi som noget negativt, der er en trussel for mennesket. I stedet er der nogle ret uinteressante romantiske forviklinger, som den noget stive animation ikke formår at få til at virke naturlige. Ikke nogen vigtig film, men den går lige an hvis man står og mangler en action-film på en hverdagsaften.

Karakter: 6 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

Legenden om Vogterne – Uglerne fra Ga'Hoole

USA, 2010, 97 min.

Instr.: Zack Snyder

Originaltitlen: *Legend of the Guardians – The Owls of Ga'hoole*

Medv.: Jim Sturgess, Ryan Kwanten, Geoffrey Rush, Helen Mirren m.fl.

Hvad uglen i hulen, har Zack Snyder nu begået en animations-film med talende dyr?? Den samme gut som gav os voldsorgierne *Dawn of the Dead* (2004), *300* og *Watchmen*??? Jo jo, den er god nok.

Uglebrødrene Soren og Kludd og lillesøsteren Eglantine bliver af deres far flasket op med historien om, hvordan Vogterne af Ga'Hoole, for mange år siden reddede selve ugleheden fra en ondskabsfuld klan kaldet De Ædle. Mens Soren og Eglantine elsker historierne og drømmer sig i de sagnomspundne vogteres sted, har realisten og kynikeren Kludd dog ikke meget til overs for historierne.

De to umage brødre er nået den alder, hvor de bakser med at lære flyvningens ædle kunst og under en smugtræning, kommer de galt af sted og falder fra deres trygge hjem i det store træ og ned i skovbunden. De får dog hurtigt andet at bekymre sig om, end hvordan de skal komme op igen, da de kidnappes af frem-

mede ugler, som fører dem og en masse andre uglerunger med til De Ædles tilholdssted. Her hjernevaskes fangerne til at tjene De Ædle som slaver eller soldater.

Det lykkes dog Soren at stikke af fra undertrykkerne, og han begiver sig ud for at søge Vogternes hjælp, mens Kludd fristet af udsigten til magt vælger at slutte sig til De Ædles selverklærede og fascistoide elite som soldat. Selvsagt venter der både et opgør mellem Vogterne og De Ædle og mellem de to uglebrødre.

Legenden om Vogterne er baseret på de tre første bøger i Kathryn Laskys romanserie *Guardians of Ga'Hoole*. Hvis dét lyder som meget at gabe over i blot én film, er der nok noget om det. Flere lunkne anmeldere har i hvert fald kritiseret filmen for at være for fragmenteret med for mange sidehistorier og ikke komme tilstrækkeligt i dybden med sine karakterer. Plotmæssigt synes jeg ikke, filmen gaber over mere, end den kan holde til; det er en solid gang eventyr af den slags, hvor vores hovedperson mere eller mindre frivilligt kommer til forskellige steder, havner i forskellige spændende situationer og gør diverse bekendtskaber i jagten på problemernes løsning. Jeg medgiver til gengæld gerne, at plottet godt måtte give mere plads til dybde og motivation hos nogle af uglerne.

Det kan sommetider også være lidt svært at se forskel på visse af karaktererne, ikke mindst Soren og Kludd (men nu ER de jo trods alt brødre ...), men rent teknisk fungerer filmens visuelle side upåklageligt. Nej, stryg dét – den er rent øjenguf! På dén front giver effektmagerne Animal Logic (der også stod for billedsiden af pingving-filmene *Happy Feet*) vitterlig de fleste andre computeranimerede film baghjul med *Legenden om Vogterne*. Musikken supplerer generelt godt, selv om et enkelt stykke til en montage er et ret ejendommeligt og skurrende valg. De originale stemmer fungerer godt med bl.a. gamle og

elskede kendinge som Helen Mirren, Sam Neill, Geoffrey Rush og Hugo Weaving. Mit (import-) eksemplar indeholder ikke de danske stemmer, men jeg har læst mig til andetsteds, at disse også skulle være gode.

Den danske synkronisering bør dog ikke forlede nogen til at tro, at filmen er for de mindste. Som jeg indledningsvis bemærkede, har instruktøren en tradition for meget brutale film. *Legenden om Vogterne* ikke er i nærheden af disse, men for en animeret film med puttenyttede og sjove dyr, er den sine steder både ret dystert og voldsom. I denne forbindelse kan jeg ikke lade være med at tænke på animatoren Don Bluth, hvis film også ofte havde en tendens til at lande imellem et par stole publikumsmæssigt. Det ene øjeblik lavede fjollede bifigurer barnlige optrin, det næste tog historien en mørk, måske for det yngre publikum endda uhyggelig drejning.

Personligt har jeg et blødt punkt for både Don Bluths tegnefilm og nærværende uglefilm, og det er ikke noget, jeg betragter som et graverende problem. Filmen vil egne sig til større børn, teenagere og voksne med deres indre sådanne i behold. Jeg nød den i hvert fald trods dens ujævnheder.

På bundlinjen er *Legenden om Vogterne* en tætpakket og klichéfylt, men også eventyrlig og helt afsindigt flot film. Til trods for at være Zack Snyders hidtil svageste film, er den stadig god underholdning. Jeg kan kun konstatere, at manden sætter et højt bundniveau og give de vingede vogtere en anbefaling med på vejen.

Karakter: 7/10

Ruben Greis

Sweatshop

USA, 2010, 83 min.

Instr.: Stacy Davidson

Medv.: Ashley Kay, Peyton Wetzell m.fl.

På DVD fra *Another World Entertainment*.

Som mangeårig filmnyder har jeg lært aldrig at tage diverse skamrosende citater fra mere eller mindre (oftest det sidste) kendte medier for gode varer, når disse optræder på omslaget til en tvivlsomt udseende film af og med ukendte mennesker.

Oftest har sådanne påtryk den modsatte effekt på mig: Jeg føler mig pludselig overbevist om, at et eller andet må være virkelig galt fat og styrer nærmest konsekvent udenom. Bevarer, i ny og næ er man da heldig at finde en lille, overset perle under sådanne omstændigheder, men erfaringen taler desværre for, at nøgleordene netop er "i ny og næ" og "heldig".

Hvor næsten enhver film kan finde en anmelder eller to, der trods alt har et blødt punkt for den (eller PR-folkene i det mindste kan sakse et anmeldercitat ud af kontekst og få det til at klinge positivt), er der noget anderledes troværdigt over, når festivalpriser pryder omslaget. Og på *Sweatshop* understøtter en stribe sådanne priser anmeldercitaterne, mens bagsideteksten ydermere kalder filmen "den kritikerroste festivalfavorit". Sidste gang, jeg oplevede noget lignende, var da den ganske underholdende og interessante *The Last Horror Movie* gjorde mine forventninger om en total skodoplevelse til skamme. Kunne man faktisk være lige så heldig med denne her?

En gruppe gothpunkere (kal-

der filmen dem; min manglende viden om subkulturerne afholder mig fra selv at turde definere) rykker ind i en lagerhal for at holde et kæmpe raveparty. Eller snaveparty, fristes man til at sige, for under forberedelserne finder arrangørerne tid til både at score og høre på kryds og tværs. Et af omdrejningspunkterne for sex og intriger er uforståeligt en dum og ucharmende truckertype, og i genrens ånd bliver det da også til lidt bar hud, inden nedslagtningen rigtig griber om sig.

Denne (nedslagtningen, ikke huden!) sørger aftenens hemmelige gæst for: en meget stor og ubehagelig gut iført kedeldragt, dyreskind og svejsemaske og bevæbnet med en ambolt på en stang, som med rette kan forventes at knuse nogle hoveder undervejs. Sammen med et par andre fæle og blodtørstige eksistenser har han ventet på frisk kød i lagerhallens mørke, og mens arrangørerne pukler med øl, fisse og ravemusik, tager disse umennesker et voldsomt og meget blodigt forskud på festen.

Det er nu heller ikke fordi, dét ligefrem gør verden til noget fattigere sted. Filmen bruger godt nok lidt krudt på at etablere sine karakterer og deres indbyrdes relationer, men de unge mennesker er enten snotstupide, gennemført usympatiske, irriterende eller ligegyldige – nogle endda flere af tingene på én gang. Det er ikke noget nyt i slasherfilm, men hvor karikerede deres persongallerier så kan være, er der som regel nogle, hvis træk er mere forsonlige end andres. Selv om enhver splatterentusiast til hver en tid vil juble over et vellavet drab, må det alligevel gerne være lidt synd, når i det mindste visse af personerne dør. I *Sweatshop* spænder fokus over alle karaktererne, og deres adfærd og brister gør det desværre enten uvedkommende eller til en lettelse, når de kommer af dage. Filmen mangler virkelig nogen, vi kan holde med, så det ikke kan være fuldstændig det samme at se dem dø. I stedet kan vi uberørt se til,

mens en flok idioter planlægger fest for en flok andre idioter og så bliver slået ihjel én efter én.

Filmens morderiske sataner fejler ikke noget i designet, men det virker ikke, som om der har været tænkt længere end at placere dem i mørket, smide en flok gothpunkere ind til dem og så aflive indtrængerne i tilfældig rækkefølge. Det er der i det mindste blevet et par ganske veludførte og klamme volds- og drabsscener ud af, den ros skal filmen da have. Men det har rigtig, rigtig mange andre og bedre film bare også, og intet ved denne stikker anbefalelsesværdigt ud.

Med andre ord er der bare tale om blot endnu en ligegyldig gang metervare indenfor genren. Førnævnte festivalpriser taget i betragtning, håbede jeg, at folke- ne bag filmen havde været lidt kreative i andre henseender end blot splattereffekterne. Efter et gennemsyn er jeg desværre tilbøjelig til at tro, at der bare var tale om sløj konkurrence.

Karakter: 3/10

Ruben Greis

Strigoi - The Undead

England, 2009, 105 min.

Instr.: Faye Jackson

Medv.: Catalin Paraschiv, Camelia Maxim, Constantin Barbu-lescu

På DVD fra *Another World Entertainment*.

Begrebet "strigoi" udgør en vigtig del af den rumænske mytologi og dækker lidt bredt over mennesker med magiske egenskaber, udøde sjæle og udødelige vampyrer, gør filmomslaget praktisk opmærksom på. Og nu dækker udtrykket så ydermere over en under-spillet og sorthumoristisk, skæv og anderledes vampyrfilm, som samtidig er instruktøren Faye Jacksons spillefilmsdebut.

Historien er henlagt til Rumænien efter kommunismens fald, hvor beboerne i landsbyen Polodeni henretter den magtfulde rigmand og jordmagnat

Constantin Tirescu og hans kone for mordet på den lokale drukkenbolt Florin. Tirescu snerrer inden sin død, at han vil vende tilbage.

Uvidende om henrettelsen vender Vlad tilbage til fødebyen efter sine lægestudier i Italien og finder nogle af landsbyboerne vågende omkring Florins åbne kiste, som det er gammel rumænsk skik og brug. Vlad bemærker dog, at Florins lig har tydelige mærker på halsen efter kvælning, også selv om de vågende hævder, at mandens død var en ulykke. Der er ugler i mosen, og Vlad indleder hurtigt sin egen efterforskning af sagen, som tegner sig stadig mere ejendommeligt og udfordrer både hans tålmodighed og logiske sans. For selvfølgelig er parret Tirescu da ikke færdige med at terrorisere egnen ...

Og her kunne man så tro, at der var lagt op til dunkel vampyrhorror fra Draculas egen baghave, men *Strigoi* går en anden vej og fokuserer egentlig mere på Vlads efterforskning af Florins død og gryende accept af, at hans logik og sunde fornuft kommer til kort over for hjemegnens kultur og mystik.

Den lærde Vlads møde med de lokale bondejokker, familie eller ej, skaber en del skæve scener, navnlig i kraft af disse bificurters underligt skuldertrækende holdning til omstændighederne. Særhederne er et stykke af vejen charmerende og ret

morsomme, men efter nogen tid synes historien lidt at gå i tomgang. For selv om det da er interessant, at instruktøren har valgt at gribe vampyrmyten anderledes an, end vi er vant til, bliver det svært ikke at savne noget, i ordets bogstaveligste forstand, bid i fortællingen.

Bevares, som allerede nævnt, vender Tirescu'erne tilbage, godt røde i knolden og med en umættelig appetit på hvad som helst. Ja, du læste rigtigt: Ikke nødvendigvis blod – de her vampyrer æder dig fra hus og hjem, og hvis du har mad nok i køleskabet til at holde dem kørende til solopgang, er problemet løst. Og ellers er du på spanden. Der er snarere tale om ædedolke end blodsugere, men under alle omstændigheder er vampyrtematikken også blot en metafor for den kapitalisme, der rejste sig fra kommunistdiktaturets aske. Tirescu har gennem afpresning og jordopkøb sat sig på egnens ressourcer og udnytter groft de fattige landsbyboer.

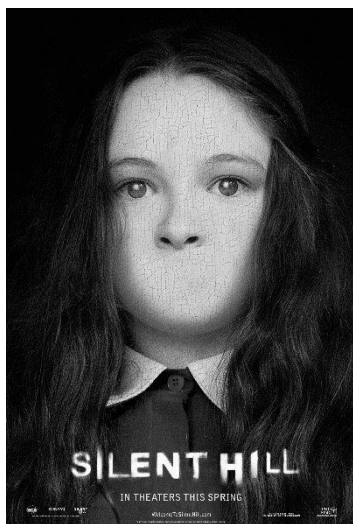
Vlad undersøger rigtig nok mordet på Florin, men efterforskningen dvæler mere ved Tirescus opkøb af grunde og lignende håndgribelige sager, og ikke så meget ved den rumænske mystik, der ellers ligger lige for og kunne give historien det tiltrængte spark bagi. Det lugter af spildt potentiale og manglende forståelse for, at de mennesker, der investerer tid og penge i en vampyrfilm, næppe gør det for at se en krimi.

Når mystikken endelig breder sig, har det mere karakter af løse ender. Feks. står det hen i det uvisse, om der egentlig er strigoi i Vlads egen familie. Og nogle af filmens personer, heriblandt Vlad selv, udvikler undervejs et ejendommeligt udslet af røde knopper, der nok burde være et lægebesøg værdigt, men ingen af dem bemærker det tilsyneladende. Det gør publikum dog, for der er ikke nogen tvivl om, at vi skal lægge mærke til det og ... hvad, præcis?? Ud over manglen på svar, blafre selve slutningen desværre også lidt i vinden.

Strigoi lægger lovende ud med et veltegnat og stemningsfuldt billede af Polodeni og dens indbyggere, og der er flere pudsigheder at more sig over. Faye Jackson viser bestemt potentiale som instruktør, men desværre følger plottet ikke med spilletiden. Det er som at se en række gode scener uden det nødvendige flow, der kunne bringe oplevelsen i mål. Filmen bliver simpelt hen aldrig summen af de ellers udmærkede dele. Respekt til instruktøren for at ville skabe en usædvanlig film inden for genren, men nogle gange kan det også bare blive for snedigt.

Karakter: 4/10

Ruben Greis

Silent hill

Film, USA, 2006, 125 min.

Instr.: Christophe Gans

Medv.: Radha Mitchell, Laurie Holden, Sean Bean, m.fl.

På DVD fra Columbia/Tristar.

Jeg så filmen og tænkte: Det her kunne have været fedt. Det er det bare ikke. Uhyggelige børn. Tvillinge-episoder. Creepy drømmelignende væsner. Religiøse referencer i hobe. Ja, vi har sågar en spøgelsesby og en ild-tematik som binder det hele sammen. Hvad f... gik galt?

Historien starter med en kort introduktion. Vi møder Rose og datteren Sharon, der går i søvne og har mareridt om byen Silent Hill. Rose gør selvfølgelig det en

hver god mor gør, når ens barn har mareridt, hun slæber barnet med til det uhyggelige sted de drømmer om. (Selv mødrene i *Nightmare on Elm Street* var sgu klogere end det). Der er også en far, men han er ligegyldig.

Byen viser sig at være en spøgelsesby indtil det ikke er det, fordi der er et kristent muldvarpefolk, der ofrer kvinder for hekseri. Det ene fører til det andet, Sharon bliver selvfølgelig væk – dumme mødre får dumme børn – og det er nu op til Rose at finde hende. Der er også en kvindelig politibetjent, men hun er ligegyldig.

Silent Hill bygger på et spil. Nu kan jeg selvfølgelig som min gamle medielærer i sin tid gjorde erklære at det er derfor. Spil har ingen historie, derfor bliver det selvfølgelig en dårlig film. Desværre kender jeg spillet (spillene), og er egentlig positivt stemt overfor dem. Så den køber jeg ikke helt, det med spil uden historie og dårlige film. Faktisk tror jeg det modsatte er sket. Spillene har haft for meget historie, og filmforfatterne har famlet i blinde, samtidig med at de har inkorporeret så mange elementer som muligt, fordi det var jo DEM der var fede i spillene. Men præcis som med lagkage og forløren skildpadde er det også lækkert, bare ikke blandet sammen.

Ret skal være ret. Monstrene er lækre, "slutbossen" (hedder det på spil) er også nasty og fed, *Silent Hill* er et pænt spooky setting. Muldvarpefolket fungerer så ikke, og kunne sagtens have været erstattet med nogle mere plausible spøgelses/monstre. Og så skulle man have holdt sig til en historie, uden for mange sidespring. Man kan lave en del af den slags i spil fordi ens erkendelsesramme fungerer anderledes, på film er man bare lidt mere bundet af hovedpersonens linearitet.

Kan jeg anbefale *Silent Hill*? Ja, endelig. Installer det med det samme. Jeg ville også gerne sige at du skulle se filmen, men den er ligegyldig.

Bjarke Schjødt Larsen

Frozen

Film, USA, 2010, 93 min.

Instr.: Adam Green

Medv.: Shawn Ashmore, Emma Bell, Kevin Zegers m.fl.

På DVD fra SF Film.

"Gysergenren er sgu snart ikke andet end zoom og chokeffekter," sagde den ene gyserekspert til den anden. "Ja," sagde den anden, "hvis ikke de springer alt det over og bare viser splattereffekter i evindelige torturscener." De rystede begge opgivende på hovedet. Det bliver aldrig som i gamle dage.

Nej, det gør det forhåbentlig ikke, så ville vi jo ... Altså ... gå tilbage-agtigt? På den anden side, hvis man lavede film som i gamle dage, ville der ikke være behov for at se dem, man kunne bare se de gamle igen og igen ...

Frozen er grunden til at man ikke skal lave film som i gamle dage. *Frozen* er grunden til at man skal lære af historien, ikke genskabe den. *Frozen* er et mesterværk, der tager alt det der fungerede dengang, og gør det igen. Bare på en ny måde. Det er ikke torturporno eller hurtige krydsklipninger. Det er bidende intensitet og trøstesløshed på en skilift. Det er lækkert.

Frozen starter med at vi følger tre unge mennesker, en pige og to drenge, der er på skiferie et eller andet fancy sted. De

vælger så at bestikke ham der står ved skilften til at give dem en ekstra tur, men noget går der-efter fuldstændigt galt. Skilften stopper midt i luften. Lyset går ud. Alle er gået hjem. Skistedet er lukket. Det er søndag. De åbner først igen fredag. De tre unge har ikke en chance i den bidende frost.

Den er blevet kaldt et lille mesterværk af en del anmeldere. Flere har også kommenteret at den er det bedste der er sket for genren i mange år.

Joh, det er det måske. Jeg vælger mere at se på den som et godt billede på hvad vi kan, hvis vi tør gå i den retning. Original? Ja, det er den. Uhyggelig? Ja. Men et mesterværk? Nej. Der er stadig for mange horror-troper, der går igen på en kedelig forudsigelig måde. Selvfølgelig overlever pigen, selvfølgelig ser vi blod og knogler og alt det man SKAL se.

Det der virkelig er grunden til at se den her film er alt det man ikke ser. Og det er ikke meget. For lets face it, det er tre mennesker på en skilift, der er ikke sindssygt vilde settings eller alt det andet man kan bruge til at lave lette gys. Det er tre mennesker på en skilift. Ingen monstre eller mordere. Tre mennesker og en skilift.

Det er alt det vi kender der bliver uhyggeligt igen. I stedet for det forjættede ukendte som så mange gyserfilm tyer til, så er vi i *Frozen* tilbage ved det kendte. Det der ikke burde være uhyggeligt. Angsten for at falde i søvn og ikke vågne igen. Angsten for at fryse ihjel. Angsten for at sulte ihjel. Angsten for at tisse, for det er meget rart og varmt i starten, men så er det sgu ikke så rart længere i biden-de frost.

Nej, *Frozen* er ikke en af den slags film der gør en midlertidig mørkeræd, for tænk nu hvis morderen gemmer sig. *Frozen* gør dig ræd for at gå op i skilifter. Og alt muligt andet, man ikke er herre over. For hvor hurtigt kan man egentlig blive spærret ude eller inde, og overladt til naturens vej?

Derfor irriterer de gamle troper mig så også endnu mere. Ja, pigen overlever, selvfølgelig. Ja, det er på grund af at de bestikker vagten, at de ender i problemer – det sker jo ikke for dem, der opfører sig pænt. Og et utal af andre klicheer, der trækker filmens overordnede ide ned. For egentlig trænger vi til en god rar film, der tager spændingen og intensiteten fra de gamle film, bruger ideerne i det kendte, og som hæmningsløst bruger for sig af de karakterer nutidens horror bringer med sig. Dem, der ikke er et moralkompas for os, men som bare er fanget i det, fordi de er der.

Frozen er ikke et mesterværk, men det er et meget godt eksempel på hvad der skal til for at gøre genren relevant igen.

Bjarke Schjødt Larsen

Nightmare on elm street

Film, USA, 2010, 91 min.

Instr.: Samuel Bayer

Medv.: Clanncy Brown, Jackie Earle Haley, Katie Cassidy, m.fl.
På DVD fra Sandrew Metro-
nome.

Ingen kan måle sig med Robert Englands Freddy Krueger. Godt så er det sagt, så gider jeg ikke høre mere om den diskussion, for den har sådan set ikke noget at gøre i en film hvor vi ser Jackie Earle Haleys Freddy Krueger.

Historien starter på en diner. En dreng gør selvmord foran en masse andre unge, og den ubehagelige oplevelse virker til at vække noget i dem alle. Noget der burde have været glemt. For hvem er det forbrændte monster, der besøger dem i deres drømme, og hvad er det at han vil have dem til at huske? Og hvorfor prøver byens forældre at fortrænge børnenes barndom?

Personligt elsker jeg *Nightmare on Elm Street*-serien. Det hele. Fra den første til den sidste film med Englund. Tv-serien, I love it! Og ja, jeg elsker sgu

egentlig også den her udgave.

Det er en opdatering af den gamle 1'er, med lidt blandede bolsjer fra de andre gamle, og lidt opdateringer som hører til nutidens unge. Hvilke positive ting har denne udvikling ført med sig? Jo, vi kan endelig tale lige ud af posen: Kruger er en pædofil satan, der ikke bare nøjes med at dræbe de små børn som i den originale – man må tydeligvis lidt mere i dag.

Historien er også blevet strammet lidt flere steder, og vi har en tempofyldt gyser, der nok tiltaler nutidens unge lidt mere end den klassiskes lidt langsommere, men nervepirrende fortællestil og billedside. Det har selvfølgelig kostet nogle spændingsskabende øjeblikke, men jeg vil sige at det har været et ok offer. Hellere at det så lykkes en at tiltale det nye publikum.

Hvad har vi med fra de gamle? Tricket med at gøre os i tvivl om hvem der er hovedpersonen, det fungerer stadig. En masse klassiske drømme, bare opdaterede og visuelt pænere. Enkelte kunne man måske godt have undværet da de ikke bidrager med noget nyt visuelt eller dramatisk, andre er et glædeligt gensyn med det der engang skræmte os. Sjovt nok, når nu jeg snakker så meget om det nye publikum, tror jeg stadig at det er de drømme, der skræmmer mest – de fungerer sgu bare ...

En af de ting, der betød

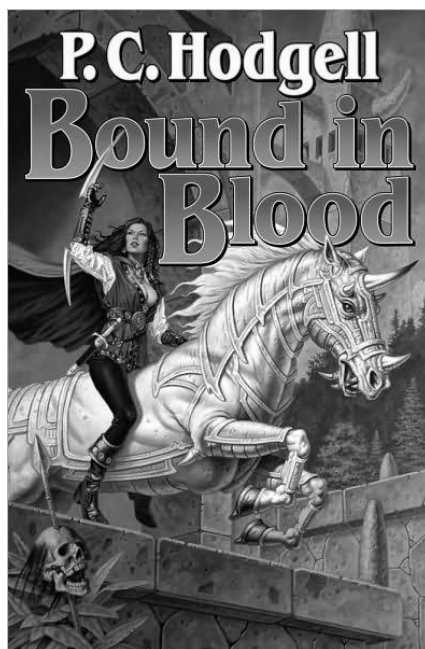
meget for mig er at de har opdateret gruppen af unge lidt. Det har altid været kreative og nytænkende unge (i modsætning til ham hockey-spillerens ofre), men i den nye udgave får de også en kant, der gør dem lidt mere realistiske for det moderne publikum. Rart, da jeg tror at specielt den gamle Nancy nok ville virke for renskuret og pæn nu om dage.

Freddys opdatering er egentlig også forfriskende. Det er også tydeligere at makeup-folkene har villet noget andet i den her film, end i de gamle. Nok også smart, da det jo ville være fjollet bare at genskabe Englands klassiske make-up, når nu vi bare ikke vil have den sammenligning. Freddy ligner for en gangs skyld et brændoffer. Dvs ingen ører, ingen læber. Forvreden hud, og en kind, der engang har været der (noget de allerede legede med i de gamle, men ikke havde teknologien til at skabe ordentligt). Det fungerer, og man vækkes af lige dele afsky og medlidenhed når man ser Jackie Earle Haley på skærmen. Denne Freddy er også højere og slankere end den gamle, hvilket igen får ham til at fremtræde mere uhyggelig og overmenneskelig end den Englands udgave. Jokesne er også skåret ned til et minimum (et plus herfra!), den nye Freddy er en led satan, ikke en farverig nar.

Det man skal sige til sig selv når man ser et remake er, at den ikke (nødvendigvis) er lavet til de gamle fans. Den er lavet til nutiden. Dem der nu går i biografen for at blive skræmt, eller dem der nu holder filmaften sammen med drengene. Tiltaler den de gamle fans? Ikke nødvendigvis. Som sagt, ingen kan overgå Robert Englund. Kan den tiltale nutidens unge? Det tror jeg. Det er stadig en ubehagelig historie, og opdateringen af spændingskurve og billedside har virkelig klædt det morderiske mareridt. Egentlig er spørgsmålet mere om Slasher-genren stadig siger de unge noget ... Eller om det hele går op

i torturgysere som *Saw* og *Hostel*. Jeg er glad for denne lille opdatering af en klassiker, og håber egentlig også der kommer en ny udgave når mine børn er gamle nok (og født) til at se den.

Bjarke Schjødt Larsen

Bound in Blood

Roman af P.C. Hodgell
Baen Books, 2010
434 sider, \$7.99

P.C. Hodgell begyndte fantasy-serien om Kencyrath-folket tilbage i 1982 med romanen *God Stalk*, og siden er fulgt flere bøger med ujævne mellemrum på flere forskellige forlag hvoraf to gik konkurs. For nylig overtog Baen Books og har genudgivet de første fire romaner, først som e-bøger og siden i to samlinger, *The God Stalker Chronicles* og *Seeker's Bane* (begge 2009). *Bound in Blood* er den første nye roman i serien fra Baen Books, og til december 2011 kommer endnu en roman, *Honor's Paradox*.

Det er et godt initiativ fra Baen Books at tage sig af denne alt for oversete serie, som genre-mæssigt lægger sig et sted mellem 'New Weird' og klassisk fantasy i *Weird Tales*-stil. Bøgerne handler om Kencyrath-folket, som består af tre distinkte racer, de aristokratiske Highborn, som

ofte besidder magiske evner, kriger- og håndværkerkasterne Kendar og de løvelignende Arrin-Ken, som lever for sig selv i skovene når de ikke fungerer som en slags dommere over Highborn. De tre racer er blevet bundet til hinanden af en gud kaldet The Three-Faced God for at bekæmpe det verdensødelæggende kaos kaldet Perimal Darkling. Kencyrath-folket har i årtusinder kæmpet mod Perimal Darkling på verden efter verden, og omkring tre tusind år før bøgerne starter er de blevet fordrevet til verdenen Rathillien, hvor de har bosat sig i The Riverland, et gammelt, forladt rige. De er en skygge af fordums stolthed og er splittet af intriger og gamle fejder.

Seriens hovedperson, den unge Highborn-pige Jame, er vokset op fjernt fra The Riverland, dels i en næsten forladt fæstning tæt på grænsen til Perimal Darkling, dels i dette kaosland. I de første bøger søger hun at finde sit folk, som hun dårligt kender. Hun er en viljestærk pige i besiddelse af flere usædvanlige egenskaber, blandt andet en forbløffende evne til rode sig ind i alle mulige besværlige situationer, også efter at hun genfinder sit folk og sin tvillingebror, Torisen, som nu er blevet Highlord, øverste leder. I *Bound in Blood* er hun blevet optaget i Kencyrath-folkets militære akademi og bliver involveret i intriger, der trækker tråde tilbage til hendes families dystre fortid, samtidig med at hun også er blevet rodet ind i konflikter mellem Rathilliens gamle naturguder og urfolket Merikit, som ikke nærer den store kærlighed til Kencyrath-folket.

Rathillien er en verden med mange besynderlige træk, for eksempel kaosstorme, der kan forandre hele lande på en enkelt dag, og bizarre livsformer såsom pansrede rovheste, levende sten med tænder og træer hvis blade trækker sydpå om vinteren. De bizarre elementer bliver balanceret med en del humor og et spændende, til tider episk plot. Dette bind og den foregående

roman, *To Ride a Rathorn*, er mindre episk anlagte end de tre første og fokuserer mere på James personlige relationer til sin omverden, men vi får en del at vide om Kencyrath-folkets traditioner og fortid, og der bliver langsomt lagt an til et dramatisk opgør mod Perimal Darkling en gang ude i fremtiden. Det er lidt uklart om temposkiftet er en bevidst strategi fra Hodgells side som afveksling fra den temmelig hæsblesende handling i de tidligere bind, eller om hun træder en smule vande mens hun arbejder sig frem mod seriens klimaks. Jeg følte mig meget godt underholdt mens jeg læste bogen, men kunne nogle gange godt ønske mig at den overordnede plotlinje ville gå lidt hurtigere. Bogen lider lidt af det samme syndrom som midterbøger i trilogier ofte lider under: Optakten til konflikten og introduktionen til steder og figurer sker i første bind, og forløsnin-gen kommer i sidste bind, så midten bliver let en masse gøren og laden, der kun langsomt driver plottet videre.

Under alle omstændigheder vil jeg anbefale at læse serien fra starten, og især bind to (anden halvdel af *The God Stalker Chronicles*) regner jeg blandt de bedste fantasy-bøger jeg har læst. Jame er en sympatisk hovedperson som man kommer til at holde af, og bøgernes verden forener klassiske fantasy-troper med nye påfund, som er bizarre på den gode måde.

Klaus Æ. Mogensen

Monsters

Film, 2010

Instr. & Mans: Gareth Edwards.

Medv.: Scoot McNairy, Whitney Able

På tur gennem "monsterland"

Kan man lave en rimelig vellykket genrefilm for under 500.000 \$, hvoraf mange af disse penge er gået til distribution og efterbearbejdelse?

Ja, hvis udgangspunktet er, at

instruktøren starter med selv at tage på primitiv "ferie" i mellemamerika, sammen med et par venner, et rimelig standard digitalt HD-kamera og 2 skuespillere. Instruktøren har en løs synopsis i hovedet og, hver gang han finder en spændende location beder han skuespillerne om at improvisere sammen med de lokale statister, imens han filmer løs i bedste dokumentar-stil.

Grundideen er følgende: En sonde har været på Jupiters måne Europa og har der fundet liv - Da den vender tilbage, styrter den ned i Mexico og de biologiske prøver formerer og spreder sig med stor hast. Specielt inficerin-gen af et meget stort dyr, der minder om en selvlysende gigagoble/krebs på minimum 30 meter, skaber så store problemer at Mexico i praksis er blevet til en karantæne-zone, der bevogtes med alle tænkelige midler.

En forhutlet freelance fotograf, der befinder sig syd for karantæne-zonen, bliver noget nølende overtalt til at tage en rigmands datter med nordpå tilbage til USA. Diverse uheldige omstændigheder medfører, at rejsen i stedet for at foregå til havs kommer til at gå tværs igennem det inficerede område.

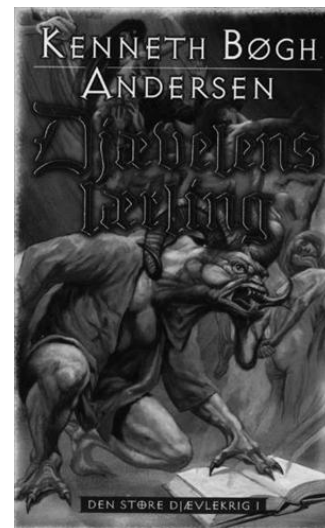
Monsters bliver derved til en glimrende road-movie med en masse fantastiske post apokalyptiske billeder - en bamse i gasmaske, særprægede plakater og TV-nyheder med skumle flertydi-

ge budskaber, tørretøj på pigtråd, rustne fiskekuttere i jungletrætoppe, den 300 meter høje effekt-mur på grænsen mellem USA og Mexico mm - Nej det er ikke et CGI-overflødhedshorn som *Cloverfield* og *Skyline*, men det gør efter min mening ikke filmen dårligere og de effekter der er, er betydeligt bedre end masser af ældre genrefilm. Det er tydeligt, at instruktøren, der selv er effektmand, ved hvad han laver med sit minimale budget. Hvis man har lyst så kan man vælge at se filmen som en allegori over eksempelvis USA's indvandrings politik eller USA's trang til at løse deres problemer med bombemaskiner. Den britiske instruktør påstår selv hårdnakket, at han slet ikke havde tænkt i de baner..

Man kan også lade politikken være og se, hvordan de lidt sære omstændigheder påvirker de medvirkende i filmen, der får en eksistentiel oplevelse ud af rejsen.

Filmen havde en yderst begrænset premiere herhjemme i marts og kan fås på DVD/BR til billige penge. Anbefales.

Niels Gjerløff

Den store Djævelkrig

Roman serie af Kenneth Bøgh Andersen

Høst, 2005-2010

Kenneth Bøgh Andersen har efterhånden vundet flere priser for sine ungdoms fantasybøger.

Men det var først for nyligt da jeg var forbi hylderne med denne genre på biblioteket at jeg fik taget mig sammen til at få læst nogle af hans bøger. Valget faldt på hans serie *Den store Djævelkrig*.

Bind 1: *Djævelens lærling*

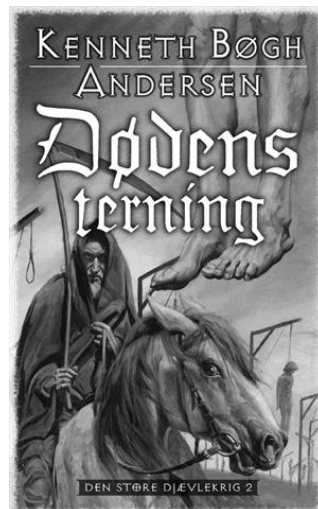
Hvad gør djævelen hvis han pludselig bliver dødeligt syg? Han går på jagt efter en afløser. Det lykkedes ham at finde den perfekte afløser i menneskernes verden; den modbydelige skole-dreng Søren. Han kaldes allerede for Djægle-Søren da han altid er efter de små, specielt det offer der er "ugens fordømte". I denne uge er det dydsmønstreet Filip det går ud over. Filip er den stille dreng der altid har styr på sine ting, og har lavet lektierne forud, han er god mod dyr, og for at toppe det hele af, er han spejder, så alt i alt det komplet modsatte af Søren.

For at Søren kan rekrutteres er han nødt til at dø, men der sker dog en fejl, så det er Filip der dør i stedet og ender i helvede. Da der ikke er mulighed for at gøre dette om, må han indtage pladsen som Djævelens lærling. Dette falder ham noget svært, og det er heller ikke let for ham at gå rundt og se hvordan de forsmøgte bliver pint og plaget. Via list lykkedes det dog gradvist for djævelen at få gjort Filip til en lille drilsk dæmon.

Filip bliver venner med temptaneren (fristerdjævele) Satina. Sammen prøver de at finde ud af hvad det er, der har gjort djævelen syg, for både at redde ham, men også for at Filip ikke skal indtage tronen i helvede.

Kenneth Bøgh Andersens helvedes univers er på den ene side beskrevet som et ondt sted hvor folk pines, bl.a. udføres Sisufos' arbejde hvor store sten slæbes rundt, og en mand der druknede sin kone, er nu for evigt selv fanget i vandet, mens hajer svømmer omkring ham. En anden god beskrivelse er hvordan hovedgaden består af hoveder af de folk der i livet trådte på andre, hvor der nu trædes på dem. Samtidig med den-

ne dystre verden, beskrives også hjemstedet for dæmonerne, som hver især lever deres dæmon familie liv. Det er både et fantasifuldt, men også underholdende univers.

I bind 2 *Dødens terning* bliver Filip endnu engang hentet til helvede. Denne gang sørger Døden for at Filip bliver ramt af et lyn. Døden skal bruge Filips hjælp, da hans terning er blevet væk.

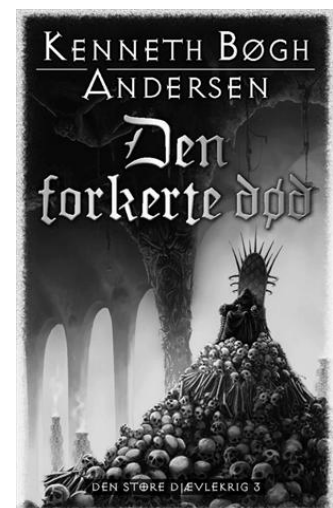
Når et menneske fødes spiller Gud og Djævelen terninger om hvor let det skal være for Djævelen at friste dette menneske. Ud over dette slår Døden også et terningslag, men dette er et slag der skal afgøre hvor gammel personen skal blive. Det er den 100 sides terning som Døden bruger der er blevet stjålet, hvilket nu betyder at alle der fødes er udødelige. Filip syntes ikke det lyder som noget problem, men Døden forvisser ham om at udødelighed ikke er ønskværdigt. Det vil bl.a. betyde at folk der er kommet slemt til skade eller f.eks. begravnes levende i forbindelse med et jordskælv, kommer til at leve i uendeligt smerte. Det, der dog endeligt overtaler Filip til at hjælpe Døden, med at finde terningen, er da han ser det timeglas der viser hans mors liv, og han kan se at sandet er ved at rinde ud. Døden lover Filip at han vil slå et ekstra slag med terningen for moderen hvis Filip finder terningen.

Djævelen har rejst en statue af Filip efter han havde reddet

hans liv tidligere. Denne statue bliver dog ofte udsat for hærværk, da ikke alle dæmoner er lige glade for at have en statue af et menneske stående. Det er heller ikke alle der er lige tilfredse med den straf som djævelens attentatmand fik. Bortset fra hos Djævelen og Satina er det generelt en kølig modtagelse Filip får på hans genbesøg.

Filip finder endnu engang sammen med Satina, og de gennemløber sammen underverdenen i jagten på terningen. De støder således også ind i nogle af de sjæle der vandrer fortabte rundt, samt nogle af de der boder for deres synder i skærsilden.

Bog to gør sig godt ved at den beskriver yderligere dele af underverdenen, hvilket selvom Filip ikke bliver synderligt plaget af stedet, ikke bliver beskrevet som noget behageligt sted

Bind 3: *Den forkerte død*

Satina har tidligere givet Filip to piller som han kan bruge til at tage på besøg i helvede. Ved en fejl ender Søren (plageånden fra bog 1) dog med at spise den ene, og derved ryger han ind i efterlivet for tidligt. Filip skynder sig at tage den anden pille for at følge efter ham, og forsøge at få ham tilbage igen. Det viser sig yderligere at ved at Søren har taget denne pille, er der kommet et hul i skæbnen, så verden rent faktisk risikerer at gå under hvis der ikke rettes op på denne fejl. Søren er dog ikke lige til at finde, for i stedet for at havne i

helvede er han kommet til Hades, så nu må Filip drage dertil for at få ham fri. Da Hades ikke har fået nogle nye sjæle i hundreder af år er han dog langt fra villig til at opgive Sørensen, heller ikke selv om Filip og Satina har et brev med fra Gud, der beder om dette.

I bog 3 kommer Filip således både igennem Paradisets have og Hades, men Helvede ser også anderledes ud. Der er ikke så mange pinsler, og flere af de forsmættede ligger og slapper af rundt omkring. Dette skyldes at flere af djævlene er stukket af da de ikke længere respekterer Lucifer, og det er nu ved at samle sig til et oprør imod ham.

I sidste bind, *Ondskabens engel*, ser det for alvor sort ud. Dæmningen Azriel der blev forvist fra helvede i bind 1 har nu samlet en hær, og er klar til at storme helvede for at indtage Djævelens trone. Efter Satinas bortførelse er Filip igen blevet til en fuldt ud djævel, og han drager nu ud for både at stoppe Azriel, men også for at finde Satina.

Kenneth Bøgh Andersen har et meget levende og medrivende sprog, og der er spændende at følge Filips færd i helvede. De to første bind i serien har da også vundet Orla priser for henholdsvis bedste børnebog (2006) og bedste Fantasybog (2009). Bøgerne er Fantasy bøger skrevet til børn og unge, men de er bestemt underholdende at læse for andre også

Bøgerne er fyldt med referen-

cer til bibelske personer, specielt de der er havnet i helvede. Bøgerne medtager dog også elementer fra andre religioner, da der i dette univers ikke kun er en religion, men efterlivet bestemmes af hvilken religion man har bekendt sig til i livet.

Thomas Winther

Mutagen

Roman af Jonas Wilmann
Valeta, 2011, 200 sider

De moderne fremstillingsmetoder med brugen af vækstfremmere i fødevarer har nu indhentet menneskeheden, og har resulteret i at store dele af ungdommen udvikler mutationer i teenageårene. Disse er mutationer gør de unge både sindssyge, yderst voldelige og ikke mindst har de fået en smag for menneskekød. Det er i denne post-apokalyptiske verden at Max kører rundt i Danmark for at finde overlevede mennesker, der ikke er ramt af mutationer, samtidig med at han rydder ud i befolkningen af voldelige mutanter. Han har fundet Minna der er højgravid, og skal nu forsøge at få hende bragt i sikkerhed på den koloni der er oprettet på Lolland. Minna er meget nervøs for sit barn, og frygter at hendes barn vil blive dræbt af dem der styrer kolonien, hvis barnet viser tegn på mutation. Denne frygt er ikke ubegrundet, da Max tidligere har dræbt Minnas mand pga. at han havde en mulig mutation.

Hun er dog nødt til at følge Max for at komme i sikkerhed, samtidig med at hun ikke ved om der er sikkerhed for hendes barn, der hvor de drager hen.

Bogen skildrer både Minnas dilemma, og i tilbageblik får vi også fortalt Max's historie, om hvordan han nu er blevet en mand der nådesløst dræber mutanter. Bogen er mere en skildring af disse personer end, det er en skildring af et nedbrudt samfund. Den kaotiske verden er blot rammen, omkring disse menneskers skæbne, men det er også den ramme der skal få dem til at tage stilling til om det er en verden de kan se sig selv, og det ufødte barn, leve videre i.

Der er masser af action og spænding i bogen, meget i stil med den man ville finde i en zombie bog, da disse mutanter udelukkende er styret af deres sult og drifter, men til forskel fra en zombiefortælling, rejser de levnedes rester af de fortærede lig sig ikke igen.

Bogen er desværre lige lovlig kort i forhold til de muligheder der er i det univers den bygger op.

Thomas Winther

Velkommen til dybet -13 gyserhistorier

Antologi. Red. Mathias Clasen
Tellerup 2011, 286 sider

Mathias Clasen redigerede i 2008 gyserantologien *Horror.dk*, og nu står han bag endnu en an-

tologi fra forlaget Tellerup. Den nye antologi *Velkommen til dybet* er blevet til på baggrund af en novellekonkurrence som forlaget udskrev, og som det promoverede via en række hjemmesider.

13 noveller blev udvalgt til samlingen, eller rettere 14 noveller, da der også er trykt en bonus novelle af Michael Kamp. Antallet af gengangere blandt forfatterne i forhold til Horror.dk er begrænset, til gengæld er der en række af de produktive forfattere som vi for tiden ser i andre af de antologier og bogudgivelser som der heldigvis kommer mange af i disse år.

En af de forfattere som er med i en del samlinger, og som vi også ofte trykker her i Himmelskibet er Lars Ahn Pedersen. I denne samling har han novellen "Langt ude i skoven" med. En mand har været ude for et færdselsuheld på en skovvej, og han forsøger nu at finde ud af skoven. Han følger efter en lille pige der hele tiden går og synger sangen om bjerget der ligger langt ude i skoven, men selvom hun virker til at være stedkendt så mister han mere og mere orientering.

Også i Thomas Strømsholts "Jeg fremsætter en erklæring" bliver vi først ind i en skov som ikke just er fyldt med stille ro. I denne novelle er en flok kolleger på teambuilding, men der er noget i skoven, der ikke har tænkt sig at lade dem slippe væk. Begge noveller er fængende og stemningsfyldte. De går ikke efter den overraskende Bøh-effekt, men opbygger langsomt uhyggen.

Både Lars Ahn Pedersen og Thomas Strømsholt er forfattere vi har haft trykt i *Himmelskibet*. Af andre forfattere i denne samling som har været trykt i *Himmelskibet* er Nikolaj Højbjerg, Teddy Vork og Nicole Boyle Rødtnes.

Ester Rützou skriver normalt fantasy børnebøger, men har her kastet sig over gyset i novellen "Kun edderkopper". Man siger ofte at man ikke skal kvase en karkelak, da det blot vil tiltræk-

ke flere. I denne novelle er det en edderkop der må lade livet, hvilket dens artsfæller tager fortrydeligt op. En historie hvor naturen tager over.

Der er stor variation imellem bidragene, men de holder generelt et højt niveau, og indeholder såvel gyserhistorier af den mere klassiske opbygning, men også en række med mere varierede og alternative tilgange til en genren. Tellerup havde modtaget godt 150 bidrag til novellekonkurrencen, hvilket viser at genren bestemt lever blandt danske forfattere

Ud over de 13 historier (+ bonus novellen) indeholder bogen også en kort men god guide til gysergenren, samt til gyset i sig selv. Dette afsnit er skrevet af bogens redaktør, Mathias Clasen, der forsker i horrorgenren ved Aarhus universitet.

Thomas Winther

Medaljonen 1-3

1 - Den sorte skarabæ

2 - Det Blødende sår

3 - Det halve hjerte

**Trilogi af Nicole Boyle Rødtnes
Facet, 2011**

Christian er 14 år og bor sammen med sine forældre og lillesøster Mille. Imens faderen er i Afrika modtager Christian en pakke som han tror er fra sin far.

Indholdet er en medaljon formet som en skarabæ, og det går snart op for Christian at denne medaljon kan opfylde ønsker. Christian har masser af ønsker, for han er klassekameraternes mobbe offer nummer 1.

Sofie er grandkusine til Christian og Mille. Hendes forældre døde da hun var yngre, og hun har siden boet hos sin mormor. Mormoren kan dog ikke have hende boende længere, så det aftales at hun skal flytte over til Christians familie, noget der ikke falder i god jord hos Mille. Sofie er ikke ubekendt med det overnaturlige, da hun har det med at tegne folks død, en evne som skræmmer hende, specielt fordi hun kan vågne op og have tegnet i søvne.

Sofie bliver rodet ind i de problemer som det visers sig at den magiske medaljon giver. Det lyder jo altid godt at man kan få sine ønsker opfyldt. Det viser sig dog at hvert tredje ønske der går skævt, og at for hvert ønske der bruges graver medaljonen sig lidt længere ind i brystet på bæreren. Det trettende ønske er dødeligt. Den eneste måde såret kan hele på er ved at give medaljonen videre og få nogle andre til at ønske, for hvert af deres sår vil hele såret hos den tidligere bærer. Christian og Milles problemer består også af nogle mænd fra en hemmelig orden der forsøger at få medaljonen fra dem, og disse mænd står ikke tilbage for at kidnappe og dræbe børn.

Nicole Boyle Rødtnes skiver godt og spændende, noget som man også kan læse i hendes serie *Skeletter i skabet*. Begge serier er skrevet til børn og unge, og de bygger over den kendte skabelon med børn der bliver sat i en farlig situation, som de så skal prøve at løse hvor ingen voksne tror på dem eller hjælper dem. Selvom det er en kendt og traditionel skabelon, så er bøgerne spændende og har mange gode ideer, der underholder læseren

Thomas Winther

Køtere dør om vinteren

Novellesamling af A. Silvestri
Hexameter, 2010, 345 sider

De sidste par år er man støt på A. Silvestris noveller i de fleste af de antologier der er blevet udgivet med noveller indenfor de fantastiske genrer. Han har været med i horrorudgivelser fra Henrik Harksens forlag, i SFC's *Under Overfladen*-serie, og ifølge hans hjemmeside er han også blevet udvalgt til en kommende fantasysamling (novellen i dette nummer af *Himmelskibet* er også en fantasynovelle). Dette vidner både om at han har en alsidighed i sit forfatterskab, men også at hans noveller er af en sådan kvalitet at han hele tiden bliver udvalgt til samlingerne. Ud over genre litteraturen så skriver han også en del "normal" eller realistisk litteratur om man vil. De 31 noveller i samlingen *Køtere dør om vinteren* er primært inden for det realistiske, hvor folks kærligheds-, og mere eller mindre hverdagsagtige problemer behandles. Der er dog en række af novellerne der er inden for eller på kanten af de fantastiske genrer. Det er fortællinger der omhandler færgemanden over floden Styx, en vampyr fortælling der har rod i beretningen om Jesus og hans disciple, og en fortælling om et lille barn der jages af et monster, noget der viser sig ikke blot at være et fantasispil men bunder i noget satanisk.

Flere af fortællingerne har et

glimt af humor i sig, som "For satan" hvor djævelen har potensproblemer og opsøger en læge. Lægen ved godt at man skal passe på når man har med djævelen at gøre, så han udfærdiger selv en aftale som djævelen skal gå med til før der bliver ydet hjælp. Selvom kontrakten ikke er til djævelens fordel, så er spørgsmålet så om den er til lægens.

Titelnovellen har ikke samme grad af humor. Her er tager en række af de kæledyr, som folk tager til sig på ferie, men som de overlader til sig selv når ferien er ovre, hævn over en mand der har gjort dette gentagne gange.

Selvom det kun er knapt hvert fjerde af bogens noveller der er, eller læner sig op ad, de fantastiske genrer, så er Silvestri en meget velskrivende forfatter, som bestemt er værd at læse, også for folk der sjældent læser andet end genre litteratur. Selv de af novellerne der egentligt handler om et hverdagsproblem er skrevet med et twist så de ikke er den hverdag man som oftest selv vil kende til, og de er fortalt så de er fængende og interessante.

Thomas Winther

Intet er som du tror

Plantagen II
Roman af Steen Langstrup
2 Feet entertainment, 2011, 230 sider

Porten til helvede

Plantagen III
Roman af Steen Langstrup
2 Feet entertainment, 2011, 330 sider

Beboerne i Gillsby har længe levet med hemmelighederne i skoven, og har både bevidst og ubevidst forsøgt at holde dem skjult. Nu hvor onskaben er vågnet igen er de nødt til igen at få den spærret inde. Udenlandske håndværkere bliver sat til at lukke plantagen ned, ved at forsegle bygningerne og strø salt over alt. Grunden til at det er

udenlandske arbejdere er ikke pga. prisen, men for at sikre sig at de tager langt væk efter jobbet er færdigt, således, at ingen skal få noget at vide om det arbejde de har udført. De når dog ikke at blive færdige med arbejdet, for det onde er stadig på færde. De af arbejderne der overlever flygter i natten.

Katjas mand Anders tog for nogle dage siden til Gillsby for at undersøge nogle specielle snegle som han har fundet ud af lever i skoven omkring byen. Hun har dog intet hørt fra ham, og hun er taget af sted for at finde ham. Hun møder dog ikke meget hjælp i byen, hvor ingen lader til at have set hendes mand, hun ender dog med at finde hans bil langt inde i skoven, men det er dog tydeligt at der er noget helt galt.

Den lokale betjent samt skovfogden er også ved at prøve at lukke den skjulte skov af igen, men de finder snart ud af at de historier de hørte som børn om onskaben i skoven bestemt har noget på sig.

Porten til helvede

Der er nu gået et år siden episoden ved plantagen. Den 10-årige Sofus har været i en katatonisk tilstand siden, og hans mor, Kristina, er kraftigt ramt af angstanfald, efter oplevelserne de havde, da resten af deres familie omkom ved de dæmoniske snegles, angreb på plantagen.

I Gillsby er det onde nu rykket ud af skoven, og spøgelseset af heksens datter bliver set af flere rundt i byen. Som datoen

nærmer sig den 11. november 2011 bliver der fundet 11 døde sorte katte i byens kirke, og 11 beboere død af den ellers udryddede sygdom pest. Ondskaben viser sig nu i andre forme end de dæmoniske snegle, og det viser sig at det måske er verdens undergang der er på vej, og at den lukkede skov måske indeholder en port til helvede og at Beelzabub står for at finde vej til verden.

Sofus forsvinder fra sin hospitalsseng, og dukker op i Gillsby sammen med en ung rødhåret kvinde, en kvinde som viser visse dyriske og dæmoniske træk. Kristina tager til Gillsby for at finde sin søn, og hun finder sammen med en flok af byens beboere der er ved at ruste sig til kamp imod det onde. Det bliver derfor både en kamp for byen, men også en mors kamp for sin søn, Hvis han da er hendes søn, for drengens far dukker pludselig op og fortæller at han byttede deres barn væk for et fremmed barn til en rødhåret kvinde da Sofus var helt spæd

Trilogien bevæger sig vidt, fra bind 1 der er intens og nervepirrende, hvor en lille flok mennesker er lukket inde af ondskaben. I bind 2 møder vi konsekvenserne blandt de efterladte, men ser også hvordan "oprydningsarbejdet" efter en overnaturlig hændelse er svært, og så til bind 3 hvor det der virker som en lokal begrænset ondskab nærmere er noget der blot tager udgangspunkt i dette område, men som vil have konsekvenser for alle.

Steen Langstrup har holdt igen med at promovere serien indtil her hvor tredje bind nu også er udkommet, for også på den måde at vise at de tre bind er et samlet værk. Det er et spændende og velskrevet værk, og værket er yderligere udvidet ved at det trækker tråde til andre af Langstrups bøger. Det er tråde til vampyr bogen *Blodets nætter* samt bøgerne *Kat* og *Fluernes hvissen*, og på nogle punkter i en grad hvor det vil være en fordel at have læst disse andre

bøger først, dog uden det er en forudsætning.

Plantagen er Steen Langstrups tilbagevenden til gyserlitteraturen efter nogle år som krimiforfatter, og det er et kærkoment gensyn, og jeg håber bestemt han bliver i genren.

Thomas Winther

Legetøj

Novellesamling af Mikala Rosenkilde
Kandor, 2011, 172 sider

Forfatteren Nikolaj Højberg startede i 2010 forlaget Kandor i forbindelse med udgivelsen af sin novellesamling *Løjlighed 42* (læs interview med Højberg andet sted i bladet). Anden udgivelse fra forlaget er Mikala Rosenkildes novellesamling *Legetøj*, der på forlagets hjemmeside beskrives som Sci-fi, spænding, overraskelse, humor, social-realisme. Bogen indeholder 13 noveller, hvoraf de 2 tidligere har været trykt i udgivelser fra SFC.

Flere af samlingens noveller omhandler jordens undergang, eller forestående undergang. I "Det tynde forhæng" er det i form af en sygdom der er brudt ud samtidig med at menneskeædende varaner hærger, øglerne kan dog vises sig at have en sammenhæng med sygdommen. I "Tusmørkefolket" er der kommet fremmede til jorden, og de lever i starten fredeligt sammen

med menneskene, men de fremmedes skik med at spise deres egne børn udvikler sig til også at omfatte menneskebørn, hvilket er slutningen på den fredelige sameksistens.

En række noveller omhandler også livet efter døden og de der hjælper de døde med at komme videre. Det kan være ærkeenglen der henter de døde og bringer dem videre, til præsten der sørger for at de døde erkender deres nye tilstand og sørger for at de træder over. Begge disse omhandler kristendomens tanke om at træde ind i det himmelske lys. Dette er også tilfældet i novellen "Guds lys". Her er dommedag indtruffet og jorden har slået revner. De udvalgte der skal have plads i guds rige bliver ramt af guds lys og ført til himmels. Vi følger Frk. Jakobsen som er en af dem, lyset ikke har ramt. Hun er ellers en stille gammel dame, der holder sig stille for sig selv, men efterhånden finder vi frem til en hemmelighed fra hendes ungdom der nu forhindrer hende i at fare til himmels.

En gammel dame møder vi også i "Veras vaskedag", hvor den 80-årige Vera bliver opsøgt af hjemmerøvere, men da hun tidligere har taget hånd om at stoppe sin voldelige mands mangeårige tyranni, har hun en plan der måske også kan klare de tre røvere.

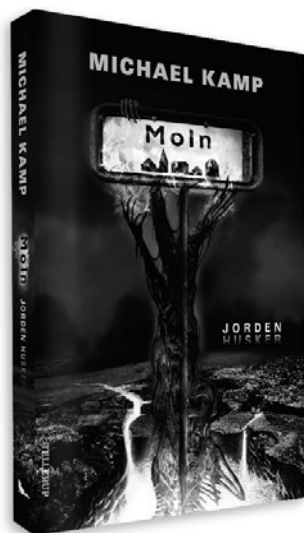
Besøget fra universet går også igen i et par af novellerne bl.a. "Meteoritten", hvor en meteorit lander lige så blødt i Damhussøen, den unaturlige landing viser sig selvfølgelig ikke at være et tilfælde, og at meteoritten er andet end blot en sten fra rummet.

Flere af novellerne har fint indbyggede referencer til hinanden, uden der dog er nogen af dem der direkte bygger videre på andre. Det virker godt med disse referencer, da det er med til at binde novellerne sammen.

Bogen bygger på nogle rigtig gode ideer, som er indbygget i korte velskrevne noveller, som kan anbefales til folk der godt kan lide historier med skæve

vinkler og mærkeligheder. De fem beskrivende ord som forlaget har koblet på bogen er efter min mening velvalgte, og specielt de to ord spændende og overraskelse vil jeg fremhæve. Såvel forfatteren som forlaget er nogle det bliver spændende at følge fremtidige udgivelser fra.

Thomas Winther

Moln – Jorden husker

Af Michael Kamp
Tellerup, 2011, 218 sider

Folkeskolen i Moln er bygget oven på jord der i forstumtid var den mose hvor menneskeofringer til guderne blev foretaget. Igennem tiden har pladsen været brugt til henrettelser, hekseafbrændinger, samt et sindssygehospital i den periode hvor det hvide snit var i den behagelige ende af behandlingsmetoderne. I vor tid er der nu en skole, men alt den blod som den gamle mosegrund er blevet vædet med i løbet af årene har fordærvet området.

Dette fordærv viser sig ved at nogle af fortidens ugerninger stadig spøger, hvilket nu går ud over de børn der går på skolen. I skolebibliotekets bogkælder er der er misfarvet plet på gulvet. Rygtet (som en lærer fortæller til de to bogopsætterpiger) vil at det var skolens tidligere pedel, der hængte sig selv i kælderens, men da det var lige inden en ferie blev han først fundet, da han var gået så meget i op-

løsning at kroppen var faldet til gulvet. Rygtet vil også sige at inden pedellen hængte sig selv var en pige forsvundet på skolen. De to piger sande at der nok er noget om rygtet og at hverken den forsvundne pige eller pedellen helt har forladt kælderens.

Igennem årene er flere børn "flyttet" fra byen, eller det er i hvert fald den officielle forklaring for alle de der er forsvundet på mystisk vis. En ting der dog gør sig gældende for de der forsvinder i Moln, er at de aldrig bliver helt væk, men at de altid er til stede. Der er de der går igen for at skade de levende, men der er også de som ikke bliver oplevet af de levende, da de døde blot forsøger at suge lidt mere liv til sig fra de, der endnu ikke er forsvundet.

De familier der oprindeligt er fra Moln kender godt til forsvindingerne, og ved hvordan man skal beskytte sig. De ved at juleaften skal man passe godt på, og sørge for at barrikadere sig, for den julemand der måske kommer er ikke god og kommer med gaver. Den eneste grund til at han nogen gange ses i rødt er hvis han lige har spist.

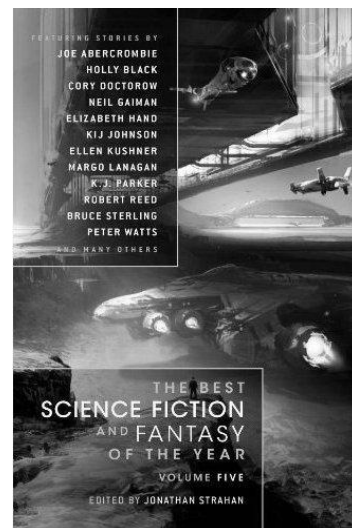
De der er tilflyttere, eller de børn der ikke er blevet sat ind i Molns historie er dog ikke altid lige påpasselige, og kommer derfor til at fremkalde de spøgelses som byen rummer. Man kan selvfølgelig undre sig over hvordan det i et lille samfund som Moln kan gå ubemærket hen at mange børn forsvinder. Bogens sidste kapitel giver et svar på dette, da vi har følger et krisemøde på lærerværelset, der netop går ud på hvordan situationen skal håndteres.

Bogen er opbygget af en række noveller der hver fortæller om tilstanden i Moln lige nu og her. Michael Kamp betegner selv bogen som en føljeton, hvilket er en god betegnelse, da novellerne har tråde og personer flettet ind i hinanden, og fortæller samlet historien om Moln.

Michael Kamp har tidligere brugt sin baggrund som folkeskolelærer i bogen *Fordærv*, hvor eleverne endte som zombi-

er. *Moln* er en meget anderledes bog, for hvor *Fordærv* havde en skæv humor og var en samfundskommentar, så er *Moln* rendyrket gys. På samme måde som i *Fordærv* holder han sig heller ikke i *Moln* fra at tage livet af skolebørnene, eller for den sags skyld fra at lade skolebørnene angribe deres lærer.

Thomas Winther

The Best Science Fiction and Fantasy of the Year Volume 5

Antologi
Jonathan Strahan (red.)
Night Shade Books, 2011, 536 s.

De fleste samlinger med årets bedste noveller plejer at holde sig til en enkelt genre så som Gardner Dozois' *The Year's Best Science Fiction*, men der er undtagelser for dem, som godt kan lide blandede bolsjer.

En af dem var *The Year's Best Fantasy and Horror*, som dog stoppede i 2008 efter 21 udgivelser. Heldigvis havde Jonathan Strahan i mellemtiden lanceret *The Best Science Fiction and Fantasy of the Year*, som nu er inde i sit femte år og sikrer, at der fortsat er noget for læsere med hang til både science fiction OG fantasy samt alt det ind imellem.

Udover at være anmelder-redaktør på *Locus Magazine* er Strahan også en flittig antologist, så seks ud af de 29 udvalgte

noveller, der ifølge ham var de bedste i 2010, bærer hans egne fingeraftryk. Tre af dem - deriblandt den finske komet Hannu Rajaniemis "Elegy for a Young Elk" - stammer fra det nummer af online-magasinet *Subterranean Magazine*, som han var gæsteredaktør på.

I det hele taget er online-magasinerne godt repræsenteret hos Strahan, mens trykte magasiner som *Asimov's Science Fiction* og *The Magazine of Fantasy and Science Fiction* til sammen kun har fem historier med, og *Analog* helt glimrer ved sit fravær.

I stedet dominerer førnævnte *Subterranean* med fem noveller efterfulgt af online-magasiner som *Strange Horizons* (3), *Apex Magazine* (2), *Clarkesworld* (1), *Lightspeed* (1) og *Shareable* (1).

Med andre ord blev tæt på halvdelen (13 ud af 29) af Strahans foretrukne oprindeligt bragt på nettet, hvilket til dels siger noget om udviklingen inden for det engelsksprogede genrenovelle-marked. Men det fortæller også, at online-magasinerne måske har været mere villige til at satse på yngre forfattere, der udfordrer genre-grænserne, end de traditionelle magasiner.

Eksempler på dette er Rachel Swirskys "The Lady Who Plucked Red Flowers beneath the Queen's Window" - endnu en novelle fra *Subterranean*, der foregår i et fantasy-univers, men er fortalt på en måde, som mere leder tankerne hen på science fiction - eller Lavie Tidhars "The Night Train" fra *Strange Horizons*, der bedst kan betegnes som eksperimentel cyberpunk.

Helt sort/hvidt er billedet dog ikke. Godt nok står *Asimov's* for to af de mest rendyrkede science fiction-fortællinger - James Patrick Kellys "Plus or Minus" (en opdatering af Tom Godwins "The Cold Equations") og Geoffrey A. Landis' "The Sultan of the Clouds" - men bladet bragte også Sara Genges "Sins of the Father," der handler om havfruer, omend af den genmanipulerede slags.

Både Kelly og Landis er ligesom Swirsky nomineret til en Nebula for deres historier.

Derudover indeholder antologien også noveller af kendte navne som Neil Gaiman, Bruce Sterling og Pat Cadigan, som alle leverer varen i større (Gaiman) eller mindre (Sterling) grad. Men for mig er det snarere muligheden for at blive overrasket af en forfatter, man ikke har læst før, der får mig til at købe disse opsamlinger.

Denne gang kom overraskelsen fra tre kvindelige forfattere, som mest er kendt for at skrive til teenagere. Sarah Rees Brennan's "The Spy Who Never Grew Up" forestiller sig ganske vellykket Peter Pan i rollen som hemmelig agent, mens Holly Black (kendt fra *Spiderwick*-serien) i "The Aarne-Thompson Classification Revue" på rørende og morsom vis fortæller om en varulvepige, der ved et uheld får en rolle i en musical og opdager, at hun på scenen ikke behøver at skjule sig selv. Endelig er der Diana Peterfreunds "The Care and Feeding of Your Baby Killer Unicorn," som lige præcis handler om det, titlen siger. Det er *My Little Pony*, bare med meget spidse tænder...

Faren ved at lave en antologi som *The Best Science Fiction and Fantasy of the Year* er selvfølgelig, at man sætter sig mellem to stole og ender med slet ikke at ramme sit publikum. Der skal nok være hardcore science fiction-læsere, som vil rynke på næsen over fantasy-indslagene og vice versa, men de er som nævnt rigelig dækket ind i forvejen andetsteds.

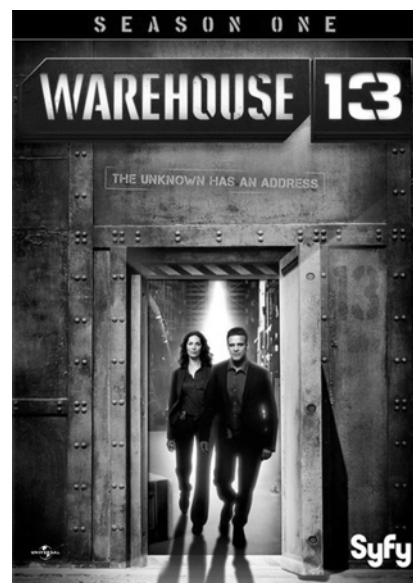
For de mere eventyrlystne er Strahans antologi derimod en perfekt anledning til at få en fornemmelse af, hvad der rører sig inden for de fantastiske noveller. Det er selvfølgelig ikke alle historier, som rammer lige plet, men generelt er niveauet som altid hos Strahan tårnhøjt, og hans smag er tilpas bred til, at alle med garanti bør få nogle store læseoplevelser ud af mødet.

Lars Ahn Pedersen

Warehouse 13

Tv-serie 2009

Der er sikkert mange, der, ligesom mig, sad tilbage i biografen under den sidste scene i den første film om *Indiana Jones - Jagten på den forsvundne Skat* - og lige vendte skråen en ekstra gang. Her så man nemlig Pagtens Ark blive lagt på lager i en kæmpe hangar, der strakte sig ud i det uendelige. Tilskueren skulle selvsagt få den tanke, at der sikkert lå en masse andre spændende ting på dette lager. Underligt nok har det taget indtil 2009 før nogen har brugt denne ide til en TV-serie. Serien hedder *Warehouse 13* - 13 fordi der åbenbart er 12 andre af disse lagre rundt om i verden... Vi får eksempelvis på et tidspunkt at vide, at det tredje varehus blev grundlagt af de gamle ægyptere. En del af de andre lagre er dog blevet ødelagt i tidens løb.

Serien produceres til Sy-Fy kanalen og det afsløres i sæson 2, at den foregår i samme fiktive univers som serien *Eureka*, som vi anmeldte i nummer 27 af *Himmelskibet*, da figurer fra de 2 serier optræder sammen i et enkelt afsnit. Det vil uden tvivl ske igen, da de to serier har en del fællestræk.

Seriens primære omdrejningspunkt er 2 nye agenter af hver sit køn, der bliver hyret fra Secret Service til at efterforske

de mystiske ting, der sker når objekter med my(s)tiske energier begynder at interagere med sine omgivelser. Det er altså en skabelon der minder meget om *X-Files*, med den maskuline karakter som den mere intuitive og den feminine som den mere faktabaserede og ligesom i *X-Files* gøres der ihærdige anstrengelser for at nedtone de uundgåelige seksuelle spændinger.

Der, hvor serien primært adskiller sig fra *Eureka*, *X-Files*, *Fringe*, *The 4400* etc., er i den umiskendelige fornemmelse af inspiration fra Steam-Punk genre, der ses overalt i den teknologi, der bruges. Deres kommunikation foregår således vha en såkaldt Farnsworth - en sort/hvid video telefon i en metalæske, deres primære våben er en "Tesla"-pistol, der skyder med lyn og kan give korttids hukommelsestab og deres computere og energiforsyning er om ikke dampdrevne, så i hvert fald yderst sært designede...

Historierne tager også ofte udgangspunkt i historiske objekter - Jeg nævner i flæng: Lewis Carroll's spejl, Lucretia Borgia's halssmykke, Edgar Allan Poe's fjerpen, et samurai-sværd med usynligheds egenskaber, Ben Franklin's lynleder etc. Sommetider er det historiske objekt et vildspor og andre gange er det essentielt for opklaringen af afsnittets fantastiske indhold. Det gøres så mere eller mindre opfindsomt igennem hele serien. Sæson 1 består af meget enkeltstående afsnit, frem til afsnit 8, hvor der introduceres en skurk der går lidt igen. Derudover er det mest personudviklingen, der markerer fremskridt i historien.

Dette er ligesom *Eureka* en decideret familie-serie og den er utroligt nok endnu mere pjattet, men det har alligevel sin egen charme og det er tydeligt at skuespillerne generelt har det sjovt. Specielt vores 2 hovedpersoners umiddelbare chef - en arketypisk excentrisk videnskabsmand/arkivar (spilles af Saul Rubinek) er ret underholdende, det gælder

især i Far-Datter samspillet med den unge kvindelige protege/teenage-hacker, der bliver fast medlem af gruppen fra afsnit 4.

Effekter og scenografi er i den billige ende uden dog at være rigtigt pinlige. Jeg var rimelig underholdt, men foretrækker dog *Eureka*. Sæson 3 starter sommeren 2011 i USA.

Niels Gjerløff

Blodsugerens rædselsnat

(*The Bloodsucker Leads The Dance* / *La sanguisuga conduce la danza*)

Film, Italien 1975, 85 min.

Instruktion: Alfredo Rizzo

Medvirkende: Femi Benussi, Giacomo Rossi-Stuart, Krista Nell, Patrizia Webley m.fl.

Another World Entertainment kan ikke få nok ros for sin evne til at grave titler frem fra glemslens dyb. Engang imellem er det dog lidt for tydeligt, hvorfor de pågældende film havnede dér i første omgang.

Et sådant eksempel er *Blodsugerens rædselsnat*, der trods titlen absolut intet har med vampyrer at gøre eller kan siges at være rædselsvækkende i nogen som helst grad.

I stedet er der tale om et stykke italiensk euro-sleaze af den slags, hvor stort set samtlige kvindelige medvirkende når at smide tøjet undervejs i et forsøg på at fastholde seerens interesse.

Den slags film kan være underholdende nok og har sine tilhængere, men selv de vil have svært ved at undertrykke en gaben undervejs.

Selve handlingen - og ja, der er faktisk én - kan bedst beskrives som en giallo-udgave af eventyret om Blåskæg. Fire unge skuespillerinder inviteres til at bo på et slot af en greve, som har kastet sin kærlighed på én af dem. Vel ankommet til slottet, der ligger på en lille ø, opdager den udkårne, at hun har en umiskendelig lighed med grevens tidligere hustru, der forsvandt under mystiske omstændigheder.

Samtidig er greven så venlig at informere sine gæster om sin slægts forbandelse: Både hans far og farfar skar nemlig hovederne af deres koner, da de blev afsløret i utroskab, og kniven befinder sig stadig på slottet! Inden længe begynder hovederne selvfølgelig at rulle igen, mens stormen raser udenfor, og da handlingen udspiller sig i 1902, er mulighederne for at komme væk fra øen og tilkalde hjælp noget nær ikke-eksisterende.

Hvis ovennævnte referat efterlader det indtryk, at *Blodsugerens rædselsnat* indeholder bare det mindste spænding, så kan det oplyses, at vi skal 55 minutter ind i filmen, før det første hoved skilles fra kroppen. Resten af tiden er gået med ligegyldig snak og diverse sexscener, kombineret med fantasiløse instruktion, stereotype skuespilspræstationer og en enerverende synthesizer-score.

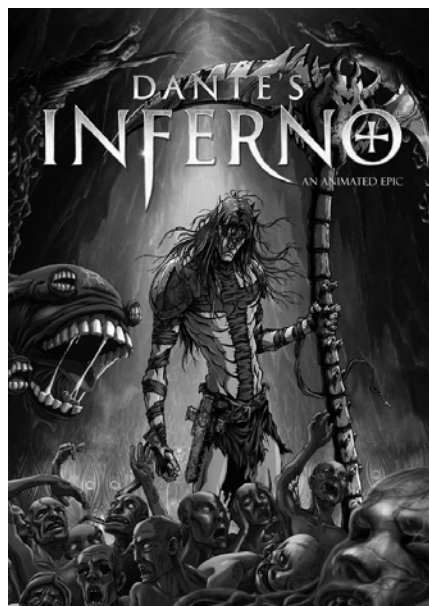
Den sidste halve time hæmmes af, at personerne er underligt passive og overhovedet ikke formår at opklare noget som helst. I stedet forfalder filmen til det gamle trick med at lade en kriminalinspektør komme ind fra højre til allersidst og forklarer alle - inklusiv seeren - hvad der egentlig er foregået.

Teknisk set bærer *Blodsugerens rædselsnat* også præg af at være hevet op fra glemmeboksen. Billedet er fyldt med ridser og urenheder, og der er intet

ekstramateriale på dvd'en, der mere må betegnes som en kuriøs end en nødvendig udgivelse.

Karakter: 2 ud af 10.

Lars Ahn Pedersen

Dantes Inferno: An animated epic

Film, USA og halvdelen af Asien 2010, 84 min.

Instruktør: Boy, is that the million dollar question.

Medvirkende: Mark Hamill er gemt væk et sted derinde.

Baseret på spillet fra Electronic Arts.

Erasmus Miles: "Hvor... hvor er jeg? Dette er ikke det layout jeg forventede. Hvor er farverne? Her er 3 spalter – og 3 gange 3 er... Åh Gud!"

Vergil: "Det er sandt, dødelige. Du er i filmverdenens 9 helveder... i den yderste kreds, i Limbo, hvor de middelmådige instruktører laver den samme film igen og igen."

EM: "Som... som Erik Clausen?"

Vergil: "Haha, nej dødelige, ikke endnu. Men der er blevet reserveret en plads til ham her."

EM: "Min Gud! Er det dig... er det virkeligt dig, min yndlingsforfatter? Hvad gør du dog her? Sandelig må Gud da have reserveret en plads til dig ved hans side, om end du har skrevet nogle ret stride kroniker fra tid til anden!"

Vergil: "Nej, dødelige, jeg er hverken H. H. Løyché eller Kenneth Krabat. Jeg er Vergil, som endskønt jeg levede mange år før Kristus, forudså jeg hans komme, som Gud ønskede det."

EM: "Pis også! Det her betyder vel at jeg er død, og at min straf vil være at finde kerne og adled i al evighed... Det var meget sjovt i latin-timerne, men..."

Vergil: "Endnu en gang tager du fejl, min unge ven udi fiktionen. Du er ikke død, men du har dømt forfattere der bare prøvede at tjene til dagen og vejen, for deres læsers synd. Det være sig elendig smag. Dette er vredens synd."

Du har også misbrugt dit talent ved at skrive anmeldelser uden ophør, og gå til endeløse møder der ikke kom dig ved. Dette er gerrigheds synd.

Men Gud er nådig, og du kan endnu frelse dig selv. Kom... lad os vandre rundt i den særeste film der er blevet lavet i løbet af de seneste år."

EM: "Jeg vil følge dig, oh romerske poet. Men hvad er disse rædselsscener jeg skuer? Hvem er den korsridder med den kæmpestore le?"

Vergil: "Det er Dante."

EM: "Dante Alighieri?! Den store digter?"

Vergil: "Nej... Dante Alighieri var en detektiv der løste mordgåder om lys og mosaikker, i en setting tyvstjålet fra Umberto Eco, hvor alle irriterende nok kaldte hverandre for 'Messer' hele tiden."

EM: "Men hvem er *denne* 'Dante' så?"

Vergil: "En korsridder fra Richard Løvehjertes og Saladins tid, der vender hjem for endelig at møde sin elskede Beatrice igen, men finder hende i Djævelens vold, bundet af alle de synde han har begået i den tro at korstoget gav ham syndsforladelse."

EM: "Det var dog frygteligt! Er han så fortællingens skurk?"

Vergil: "På en måde. Lucifer har narret både ham og Beatrice, så *han* er den virkelige skurk... men Dante er trods sin hæse Chistian Bale-stemme ikke

helten – den rolle er bestemt for Gud alene."

EM: "Så han må gå igennem ild og vand for at frelse sin elskede?"

Vergil: "Det må han, ja. Bogstaveligt talt."

EM: "Og betale en høj pris for sine synder? Tvunget til at se dem igen og igen for sit indre øje?"

Vergil: "Ja og nej. I filmens bedste scener konfronteres han igen og igen med de frygtelige ting han har gjort. Resten af tiden bruger han på at dræbe alt og alle han overhovedet kan få øje på."

EM: "Så det var vold i Guds navn der bragte hans elskede i Helvede, og nu får han lov til at betale prisen... ved at gøre præcis det samme?"

Vergil: "Ingen sagde at denne Dante var særligt kvik... Hans ordforråd består alene af at råbe 'Beatrice!' og 'AAAAAAA-aaaaaghghghghhhhh'..."

EM: "I sandhed fordummede. Hans nedslagtning af helvedes legioner er lige så stupide som de er bjergtagende smukke. Det er som Disneys Fantasia ... fra Helvede!"

Vergil: "I dét har du ret, min unge ven. Men *jeg* er også med i filmen i rollen som 'Captain Exposition.' Men selv om jeg slynger rundt med navne uden mål og med, når jeg i det mindste at ytre navne og historisk baggrund for de fleste af dæmonerne og de fortabte sjæle... et par sekunder før Dante hugger dem i småstumper i sit hellige raseri."

EM: "Så du mener at der også er noget at kommer efter, for andre end de, med klassisk mytologi, indforståede?"

Vergil: "Det er hvad jeg siger. Tør du fælde dom, du, hvis domme over andres skaberværker har bragt dig til dette sted?"

EM: "Jeg vil forsøge at være retfærdig, vel vidende at der kun én sandfærdig dommer er. Vorherre. Og det skal jeg jo udpense. For læsernes skyld."

Jeg har hidtil altid hævdet at det ikke er godt nok hvis et kunstværk når ud til sin mål-

gruppe, for hvis det alene gør dét, udfordres de ikke – og det er nemt at sige at noget vil falde i målgruppens smag, hvis målgruppen er analfabetiske 15-årige...”

Vergil: ”Vid at du graver dig selv dybere og dybere ned til hovmodskreds...”

EM: ”Nuvel. Ergo må man se på hvad et kunstværk er – og hvad det ikke er. Først og fremmest har det intet med *Dantes Guddommelige Komædie* at gøre. Titlen er valgt fordi det lyder godt. Derfor er der ingen grund til at rase over alle de steder den går fejl. Den må bedømmes som en visuel oplevelse, og for sin egen historie. Rent æstetisk set er den mesterlig, og selv om nogle måske vil føle at de mister tråden fordi den er animeret på 6 forskellige måder af 6 forskellige instruktører og deres hold, betyder det at næsten hver eneste af Helvedes kredse byder på noget radikalt nyt og spændende at se på. Det er en historie om en ond mand der konfronteres med sin fortid, og vil redde en kvinde. Samme plot som tegneserien

Requiem, Chevalier Vampire og filmen *Solomon Kane*, og ligesom med *Requiem* foregår det bogstavelig talt i Helvede.

Til forskel fra henholdsvis Heinrich og Kane er helten – eller hvad man nu skal kalde ham – fåmælt, unuanceret og virker ikke som en angrende synder. Dialogen er skrevet som et digt, men uden for de mange flashbacks er det ren liren af, og man kunne virkelig have ønsket sig færre personer, der hver især havde mere baggrundshistorie.

Filmen er baseret på et computerspil. Det er forståeligt at der i et spil konstant må ske noget i form af action og med masser af fjender at bekæmpe – derfor er det uforståeligt hvorfor filmen skal føles som at se på et computerspil. Den ligeledes ganske flot animerede *Dead Space: Downfall* var også baseret på et action/rpg-spil, men føltes mere som en film, selv om den – ulig denne film – ikke var designet til at stå alene.

Der er noget at komme efter, men fuldt tilfredsstillende er den ikke. Dixi.”

Vergil: ”Bravo, min unge ven. Jeg gratulerer. Endelig har du lært at se en film på dens egne præmisser.”

EM: ”Har... har jeg dét? Så jeg er fri?!”

Vergil: ”Så fri som du selv ønsker at være, min unge ven. Sandheden er at vi alle er Helvede nogle gange. Nogle gange som fanger, nogle gange som vogtere. Du har været din egen vogter. Ingen har tvunget dig til at bruge din energi på fanzines, undtagen dig selv. Du har hele tiden været i dit eget, personlige Helvede!”

EM: ”Jeg forstår... ja, ved Gud, jeg har set lyset! Men... uden for er her stort... og lyst... Jeg har vænnet mig til mørket. Måske har jeg fortjent stedet, som det har fortjent mig!”

Vergil: ”Måske! Der har altid været godt fyldt op i Helvede, men i Himlen er der altid plads til flere. Gud har tilgivet dig, unge ven. Tilgiv nu dig selv, og gå ud herfra... og synd ej mere.”

Erasmus Miles og

Vergil, poet af Guds Nåde.
(Rasums Wichmann)

Teddy B Jorgensen: *Magical me. Magical you.* Henrik Pasgaard 2010

Stenhugger

Novelle af A. Silvestri

Bordet, som Anmeal sad ved, var hans faste. Det stod i et hjørne af Den Snu Ræv, en lille kro, der lå i udkanten af byen Mather. Kruket i hans hånd havde indgraveret et monogram, der var en blanding af murerlaugets tværlagte hammer og sten, og hans familiesegl, en ørn med udsprede vinger. Han var ikke hvem som helst. Så sent som sidste år var han blevet udnævnt til sjakbajs for en mindre gruppe mure-re.

I hans daglige arbejde var den største forskel på dengang og nu, at han ikke længere skulle tilbringe en time med at rense sine hænder for ler og støv. Noget hans kone Irna satte stor pris på, når han lagde sine arme om hende i ægtesengen. Nogle gange var det anderledes. Så var han væk i lang tid, på specielle opgaver, som han ikke måtte fortælle noget om. Irna spurgte aldrig. Pengene var store nok til at spørgsmål blev overflødige.

Anmeal var en stor mand. Stærke skuldre og en bred brystkasse, der viste at han ikke var bange for at tage ved, og solide tænder, der ikke bar præg af de mange års indånden af stenstøv og alkohol. Som alle ecclanere var han lavstammet, men velproportioneret, og hans sorte hår lå som en strid manke over hovedet. Han var på den anden side af sin første ungdom, men furerne ved øjnene havde blot tilføjet en snert af hærdet skønhed til hans ansigt.

Han var ikke alene. Ved det runde bord sad tre skikkelser, klædt i sorte kutter. Deres ansigter lå delvist i skygge, men skarpe, røde blikke turnerede kroen, hid-sige, som var de bange for ikke at få det hele med. De tre skikkelser var langt fra hans venner. Hvis man skulle kalde dem noget, ville forretningsforbindelser være den mest sandsynlige betegnelse. Normalt talte han ikke med kunderne, men hans chef havde sagt, at det var en helt ny chance. At de kunne bruge en mand, der kunne sælge.

Foran de tre skikkelser stod lige så mange ølkrus, alle urørte. Deres hænder, lange og hvide, lå sitrende på bordet.

Anmeal førte sit krus til læberne, og drak med alle tegn på velbehag. Så tørrede han det buskede overskæg, og så på den midterste af de tre skikkelser.

"At bygge borge har ændret sig" sagde han og satte kruset fra sig.

"Det er ikke længere som i gamle dage. Der var en god bunke kampesten, tusind spande solid mørtel og et par bønner til Zirkos nok. Med det kunne du bygge en borg, der kunne holde selv en drage ude. Hvis den altså ikke kunne flyve"

Hurtigt slog Anmeal stjernens tegn for brystet, og kastede sit blik opefter. Selv om Zirkos ikke var kendt for at tage sig meget af de dødelige, var det det sikreste lige at vise, at man godt vidste, hvem der bestemte.

"Nu til dags vil alle jo have mursten. Det er det nyeste, og jeg har prøvet at forklare dem, at selv om det er pænt, så er det bare ikke lige så stærkt. En enkelt velrettet katapultsten kan smadre store dele af en borgmur. Der, hvor fremtiden virkelig ligger, er i en blanding. En god konstruktion, hvor man tager noget af det gamle og noget af det nye. Hvis I..."

Den midterste skikkelse viftede afværgende med hånden. I skæret fra ildstedet så hånden næsten gennemsigtig ud. Mørke blodårer løb som bagholdsangreb lige under huden.

"Tak, sjakbajs. Er det måske en sådan borg, I har bygget for under en måned siden?" lød en rolig

baryton fra kuttens ly. Stemmen sang en smule på stavelserne. Nok til, at en ecclaner ville opfatte, at det var en person, der havde til lært sig sproget, men langt fra nok til at det forstyrrede samtalen.

Anmeal så overrasket på den fremmede. Deres sidste job havde været tys-tys. Anmeal vidste at de slet ikke havde opført borgen på ecclansk jord, men et helt andet sted. Han vidste også, at han ikke måtte snakke om det.

"Jeg kender ikke til nogen borg, der er blevet opført for en måned siden. Men vi brugte teknikken ved renovationen af Estrado-slægtens familieborg. Det er vel omkring et halvår siden"

Under kuttens løb et koldt smil. Den midterste skikkelse nikkede og løftede hånden. Fingrene knipsede, og hurtigt satte barytonen et fyldt ølkrus ved siden af Anmeals urørte. Den fremmede havde læst på lektien. Ikke-indfødte knipsede sjældent, når de bestilte.

"Ah, forretningshemmeligheder. Det er altid sundt" svarede skikkelsen, og nikkede mod kruset. Anmeal tømte hurtigt det første, og rakte derefter ud mod det, barytonen havde efterladt.

Der var noget ved den fremmede, der skar gennem luften. På trods af sproget og fagterne, var han langt mere fremmed end de af kroens gæster, der åbenlyst viste deres anderledeshed frem.

"Jeg har hørt, at din datter snart skal giftes bort. Til en vigtig mand i byen" fortsatte den fremmede, og først nu erindrede Anmeal, at ansigtet bag kuttens ikke havde præsenteret sig selv. Et klart brud på etiketten.

"Det er korrekt, Hr...?"

"Kald mig Shemar"

"Hr. Shemar"

"Men som jeg var ved at fortælle" sagde Anmeal, og satte kruset fra sig, "så har jeg ret til at tilbyde jer en meget favorabel pris, hvis I gerne vil have opført en borg. Med de nye strømninger i vores elskede land, er vi klar over, at vi enten bliver nødt til at følge med, eller blive revet med. Vi foretrækker det første, og sætter pris på at I har valgt os som handelspartner"

Han rømmede sig efter den uvante tale. Irna ville have nægtet at tro, at hendes ægtemand kunne tale sådan. Normalt kommunikerede han i fagter og enstavelsesord. Anmeal selv vidste, at det ikke var hans ord. Det var en af de nye ting. Noget, der var kommet til, efter grænserne faldt. De kaldte det reklame. Han brød sig ikke meget om det. Det lugtede mere af bedrag end ærligt arbejde. En ting var dog sandt. At de var mange om budet.

"Vi er ikke, på stående fod, interesseret i at erhverve os et citadel" svarede Shemar, og trommede med fingrene i bordet. Som på kommando løftede hans tavse kohorte deres krus. Da de vendte tilbage til bordet, var skummet kun let forstyrret, som havde de pustet på dem, i stedet for at drikke.

"Men vi er meget interesseret i at høre, hvad andre har bestilt, og vi er villige til at betale rundhåndet for det"

En pung ramte bordet mellem dem, og guldmønter rullede ud af dens åbning. Anmeals øjne blev store. Den måtte mindst indeholde tusind flammer. Nok til at købe en titel eller et større hus i byen.

Modstridende følelser dukkede op i ham. Han havde altid betragtet sig selv som en ærlig mand, der hverken førte kunder bag lyset eller brugte dårlige sten. Alligevel ville så mange penge falde på et tørt sted. Deres yngste skulle snart videre fra grundskolen, og uddannelse betalte ikke sig selv. Med penge som disse ville de ikke en gang blive nødt til at tage til takke med klasseundervisning; nej, de kunne få en privatlærer.

Anmeal rømmede sig.

"Det er mange penge"

Shemar nikkede langsomt.

"Der er flere, hvor de kommer fra. Hvis det, du fortæller os, er

det værd"

Anmeal tog endnu et grundigt kig på sin samvittighed. Så vendte han den ryggen, og nikkede som et ekko af den kutteklædte mand.

"Det er en aftale. Der er et baglokal her i kroen. Mine ord er ikke for alle og enhver" svarede han.

Stolen skramlede hen over gulvet, da Shemar rejste sig op.

"Vis vej"

Kroværten, der lød det stolte, ecclanske navn Ainar, låste døren til baglokalet op uden hverken at hæve sit blik mod de fremmede eller Anmeal. Et par sølv mønter gled ned i hans hånd, og han forføjede sig hurtigt fra dørtærsklen. Han genkendte problemer, når han så dem. Og de tre, sorte mænd havde ordet problemer mejslet ind i ryggen med store bogstaver.

Fra gudernes hånd var Ainar udstyret med langt mere forretningssans end mod, og det var førstnævnte, der dikterede ham. Det var også derfor han, som den første krovært i byen, havde øjnet mulighederne i alle de fremmede, der pludselig dukkede op fra både kendte og ukendte steder. Selvfølgelig havde det taget tid at vænne sig til de mange fremmedartede sprog, og folks udseende. Og det var en sandhed uden modifikationer, at fremmede der lignede normale mennesker, med lethed kunne være langt mere fremmede end toenhalf meter høje øglemænd med flintespyd.

Det var ikke hverdagskost, at krogæster uden blusel smed så mange flammer på bordet. Ainar vidste, at der blandt hans klientel også var folk, der ikke kom i nærheden af at være Zirkos' bedste børn. Han havde set øjne stå på stilke hos et par stykker, og det havde ikke været på den besynderlige skabning, hvis øjne rent faktisk stod på stilke. Alligevel havde han på fornemmelsen, at enhver, der satte sig op mod de kutteklædte mænd, ville sande vanviddet i deres handling. Måske lige inden de døde. Måske først bagefter.

En kuldegysning skød gennem ham. Han var glad for, at de ikke havde rørt ved ham. Han var sikker på, at deres berøring føltes som slanger eller edderkopper.

Slimet og mangebenet. I stand til at komme ind overalt. Med hurtige skridt fjernede han sig fra døren, og indtog sin vante plads bag disken. Det var som om folk var blevet mere muntre på de få sekunder det havde taget ham at låse mændene ind i baglokalet. Et sted begyndte en sang på et sprog, han ikke forstod.

Døren til udenfor gik op, og en aflang mand trådte ind. Med ham fulgte de første tråde af natten. Ainar fangede hans blik på tværs af lokalet. Manden nikkede langsomt, og lagde sin hånd fladt på brystet. Hurtigt bevægede han fingrene i noget der lignede en fløjtespillers dans over fløjtes huller. Ainar nikkede langsomt, og lod adstadigt, så ingen ville opdage ham, sit blik glide fra manden til baglokalets dør. Så hældte han et krus øl op, satte det på disken lige foran sig, og vendte ryggen til. Øjeblikket senere var der en, der trak en stol hen.

Det runde bord i baglokalet var, hvis man så bort fra størrelsen, identisk med det bord, de fire mænd havde siddet ved. Dette her var større, og på det stod et anker øl. Anmeal havde hverken bestilt noget, eller set kroværten bære på et anker. Det måtte have været her hele tiden.

Det var noget andet at sidde her, alene med de tre mænd. Ude i krostuen havde han ikke ladet sig mærke med noget, men her i det lille lokale med de tilskoddede vinduer, var der koldt. Rigtig koldt, som var det midt om vinteren og ikke forsommer. Han pustede forsøgsvis ned på sine hænder. Ånden lavede små skyer i luften.

"Gør det noget, jeg smider mere brænde på?" spurgte han, og så på manden, der kaldte sig Shemar.

"Ikke spor, min nye ven" svarede den fremmede og lagde finger-spidserne mod hinanden. Hans fingre virkede leddeløse, som fungerede de ved noget andet og mere end blot kød og knogler. Let forsinket gjorde de to andre det samme. Så drejede de hovederne, og så ind i Anmeals ryg, mens han gik over gulvet, og hen til brændekurven. Hurtigt udvalgte han et par store kævler, og smed dem ind i kaminen. En ting var at have

deres stikkende blik i ansigtet. Noget ganske andet at have det i ryggen. Det føltes ikke som blikke, men som noget der forfulgte en. Et sekund var han lige ved at aflyse det hele. Så kom han til at tænke på pengene. På de muligheder, de ville give hans børn.

Han satte sig ned.

"Efter grænserne åbnede sig, blev vi nødt til at tænke nyt. Vi havde været vant til, at borge var placeret på flad grund og opbygget af sten og måske enkelte magiske forsvarsværn. En borg var firkantet, med skydeskår og hjørnetårne, og en borggård hvor folk kunne samles, i tilfælde af angreb. Vi bygger stadig sådan nogen, men de bliver færre og færre"

Shemar nikkede opmuntrende.

"Fortsæt endelig, Anmeal. Du gør det så nydeligt"

"Her hos os har vi to ben, to arme, bliver ikke mere end to meter højre og kan hverken flyve eller grave os ned. Vi fik et chok, da dhr-angerne hyrede os til at bygge et slot til dem. De lignede en blanding af mennesker og store fugle. Rigtig store, med enorme vingefang, og kun en lille hånd helt ude ved vingespidsen. Vi viste dem en normal, ecclansk borg. De grinede af os, eller det der hos dem svarer til det. De kunne ikke bruge den til noget. En ecclansk borg er intet værd for en race, der bare kan flyve over muren. Det tog os over to måneder at knække den nød, men til sidste gjorde vi det. Dhr-angerne var meget tilfredse"

"Hvad gjorde I så?" spurgte Shemar, og løftede sit krus til læberne. Hans flankeringer kopierede bevægelsen.

"Vi byggede i højden. Meget, meget højt. Der var ikke nogen mur, og kun en række indgangshuller øverst oppe. Til gengæld var hele borgen, eller tårnet, spækket med skydeskår og kastepositioner. Jeg kan godt hilse og sige, at de sidste dages bygning var mere spændende, end vi havde brug for. Det er normalt svært at hænge 90 meter oppe, og mure sten ind i en væg, men det bliver ikke lettere, når man samtidig har en invaderende hær om ørerne"

Anmeal tog en slurk af glasset, og rømmede sig. Bagerst i hans hjerne var der en fornuftig stemme, som han genkendte som sin

mors, der formanende løftede en pegefinger. Det var ikke godt at drikke alt for meget. Det kunne føre meget skidt med sig.

"Innovativt. Intelligent. Præcis hvad vi ville forvente af et firma som dit" svarede Shemar, og rakte ind i kåbens ly. Han mere åbenbarede end stillede en lille træeske på bordet mellem dem.

"Lidt tobak, måske? Når man har smurt ganen, må man også ryge den til igen" sagde han i et elegant udtryk for sine ecclanske sprogfærdigheder. Anmeal trak sin pibe frem og stoppede den fra æsken. Der lå flere forskellige ting ved siden af tobakken; nogle af dem genkendte han, andre forblev en gåde. Han lænede sig tilbage i stolen, og lod røgringe glide op mod loftet.

"Vi gik derfra med følelsen af at have gjort noget, som ingen andre havde gjort før os. Når jeg ser tilbage på det nu, virkede ideen åbenlys."

"Nu skal du ikke sætte dit lys under en skæppe, min kære Anmeal. Jeg kan fornemme, at du så langt fra er, som ecclanere er flest. I dit bryst banker en eventyrers hjerte. Du vil opdage og erobre. Medvirke til ting, der får verden til at skælve" sagde Shemar og en skygge af et smil dukkede op ved hættens kant.

"Tjah, måske har du ret" sagde Anmeal smigret, og bakkede på piben. "Når man går med det til daglig virker det bare ikke så eventyrligt. Så er det blot et arbejde. Selv om jeg da i mine yngre dage overvejede at bruge min farfars sværd og blive lykkeridder."

"Vi er glade for, at du trods alt valgte at blive murer. Ellers kunne vi jo ikke sidde her nu" svarede Shemar. Et eller andet slog Anmeal som mærkeligt, men han kunne ikke sætte fingeren på det. I stedet for skævede han over mod ilden. Selv om brændeknuderne brændte lystigt, formåede de ikke at varme lokalet op.

"Fortæl mere om dine triumfer, for jeg er overbevist om, at de triumfer mest skyldes dig".

Anmeal trak ydmygt på skuldrene, men Shemar beroligende stemme fik hans bekymringer til at fordampe som vanddråber på en varm esse.

"Atloterne var noget helt andet" begyndte Anmeal og drak

dybt af kruset. Noget stødte mod hans skæg, han skævede, allerede dobbeltblikket ned i bunden. Oven på øllen flød en smule is. Han rynkede panden, men fortsatte.

"Da vi ankom, var vi sikre på at der enten var gået noget galt, eller at en af vores konkurrenter havde set sit snit til at skaffe sig af med et helt arbejds hold. Luften lå tung og det var næsten umuligt at ånde. Hver vejtrækning føltes som nåle, der først arbejdede sig ned til lungerne, og derefter satte sig fast. Mine folk snakkede om at sådan så Helvede ud. Og jeg forstod dem. Ligheden var slående med de malerier, der hænger på Det Offentlige Akademi"

Skeløjet så Anmeal først på kruset, og derefter på piben. Han tog et dybt sug, og eksploderede i et hosteanfald. Måske var det minderne om det frygtelige sted, hans krop automatisk modsatte sig. Det rev i hans lunger, men på trods af rusen og smerterne slog det ham, at ingen af de fremmede rejste sig op for at banke ham i ryggen. Det ville enhver ecclaner have gjort. I et fuldt minut hostede og harkede han, før han endelig kunne rette sig ud igen. Tårer drev fra hans øjne.

"Interessant" bemærkede Shemar. Han rettede sine hænder helt ud, og lagde dem fladt på bordet. De virkede længere end før, som voksede de i takt med Anmeals ord.

"Undskyld" sagde Anmeal, og rømmede sig.

"Hvor kom jeg til?"

"Dårlig luft" bemærkede Shemar.

"Ja, en frygtelig luft. Noget andet var, ja, noget andet. Da vi havde set os omkring, og indsuget de ildevarslande, men fjerne bjerge, prøvede vi at gå. Et eller andet skulle vi jo gøre. Portalen var lukket bag os. Den ville først blive åbnet, når vi var færdige. At gå var næsten umuligt. Det føltes som om, at noget pressede os ned, en stor vægt lagt på vores skuldre. Vores yngste, vanddrengen Kest mistede bevidstheden. Men det var ikke kun os selv. Min oppakning vejede som en fuldt udrustet krigshingst"

"Ja, det lyder logisk. Stærkere tyngdekraft. Jeg forstår" sagde Shemar.

"Så forstår du mere end jeg

gør. Nogle frygtelige minutter skred forbi. Selv om det var vanskeligt at tale, kunne jeg høre flere af mændene opsende bønner til guderne. Folk, jeg aldrig har set i templet, om det så var den helligste af alle dage, lå med foldede hænder og klynkende stemmer”

”Der er vist noget sandhed i, at folk bedst husker guderne, når de frygter for deres liv” tilføjede han lommeofilosofisk.

Shemar fyldte Anmeals krus op, og hældte et par dråber i sit eget.

”Det har jeg også fået fortalt” svarede det skjulte ansigt.

”Endelig gled en lem i jorden op. Ingen af os havde bemærket den, men ud vrimlede en masse væsner. De lignede muldvarpe. Den der slags irriterende tingester, der maser jorden op. De her var bare større, og på en måde mere, øhm, fladtrykte. Kest krabbede rundt og sagde, at de nok fik spændt en blykyse på, når de var små. Jeg ved ikke om han har ret”

”De reddede jer?”

”Ja. De spændte et eller andet for vores ansigter, så vi kunne ånde igen. Så ledte de os ned i tunnelerne. Jo længere ned vi kom, desto lettere blev det at gå, men den der tyngdekraft du snakker om forsvandt ikke helt.

Shemar trommede i bordet med de lange fingre.

”Det er en fornøjelse at høre alle dine spekulationer, kære Anmeal. Men tiden løber, så måske kunne du komme til hvordan I byggede den borg?” sagde stemmen fra kåbens ly.

”Selvfølgelig” svælgede Anmeal, og atter var der noget, der kradsede i udkanten af hans bevidsthed. Denne gang nåede det frem til noget. Der var ingen em i luften, når Shemar talte. Som var hans krop lavet af den selvsamme kulde, der fyldte rummet.

”Vi byggede en borg, der var en terning. Med seks lige lange sider, så det var umuligt at grave sig ind på den. Den lå jo nede i jorden. Mellem stenene satte vi plader af jern, og den eneste åbning havde skjulte fælder hele vejen rundt. Vores allersidste opgave var at begrave det færdige projekt. Det var en mærkelig ting at skulle. Sådan at vide, at ingen ville få den at se igen. Da jeg kom hjem, var jeg fuldkommen rund på gulvet. Jeg

havde jo været vant til at væggene også var lofter og gulve”

”Og indgangen du snakkede om?”

”Det var bare en af deres gamle stier, som vi lod stå åben, men jeg kan godt fortælle dig at ikke engang en regnorm kunne komme igennem, medmindre den havde et ærinde”

”Endnu en kreativ løsning på anderledes omgivelser. Du slår mig mere og mere som en mand, der ser udfordringer frem for begrænsninger” svarede Shemar. Fra tobakskassen ly trak han en lille flakon og satte den på bordet mellem dem. To små glas dukkede frem af den blå luft.

”Det er en specialitet fra vores himmelstrøg. Ingen ecclaner har smagt denne drik. Du bliver den første. Hos os er det en tradition at skåle, før en samtale når sit væsentlige punkt. Jeg regner ikke med, at du vil være bryde vores traditioner, da du allerede har indgået en aftale med os”

Anmeal kneb øjnene i og åbnede dem igen. Den lille flaske vibrede et kort øjeblik dobbelt, før de to billeder gled sammen til et. En begyndende hovedpine sparkede til indersiden hans pande.

”Jeg ved ikke rigtig” sagde han tøvende. ”Er det stærkt?”

”Nej, ikke spor” lød den behagelige tenor, og Shemar skænkede op i begge glas. Væsken var grøn og tyktflydende. En lugt, Anmeal ikke kunne placere dansede ind gennem hans næsebor. Hans mund løb i vand. Han havde lyst til at smage det. Virkelig lyst.

”Skal dine venner ikke have?” spurgte han og rakte ud efter det lille glas.

”Nej. Vi drikker sammen” lød svaret, og Shemar hævede sit glas.

Anmeal bundede. Væsken bølgede gennem hans hals og efterlod en kølig fornemmelse. Han smækkede med læberne og lod tungen glide over tænderne. Det smagte af mere. Meget mere. I hans mave bredte kulden sig. Det føltes ikke skræmmende. Det føltes godt, som en samtale mellem to ligeværdige.

Shemar trak hættten ned. Et ansigt hvidt som knogler løb spidsrod på Anmeals syn. Det sprængte sig vej gennem øjenæblerne og hagede sig fast i hans hjerne med skarpe kløer. Shemar

var et menneske. På samme måde som en mavesæk er en del af et menneske.

Ainor skævede til manden. Han fik et sideblik tilbage. Så vidt Ainor vidste forløb alting som det skulle. Manden havde besøgt krogen dagen før, og trykket guld i hans hånd. Fortalt ham, at der ville komme nogle fremmede, der var selve inkarnationen af ordet. At de ville tale med en sjakbajs fra et af murerlaugene. At der ville komme penge på bordet. At baglokalet ville blive taget i brug. Aftenen forløb som en virkelighed skræddersyet efter manden ord.

”Psst” sagde manden, og Ainor stillede sig lige foran ham. Han havde stykke linned i hænderne, og polerede ivrigt på det krus, han havde haft i hånden, da manden hidkaldte ham.

”Ja?” sagde Ainor med sin bedste kelderstemme

”Hvor længe har de været derinde?” spurgte manden. Ainor vidste godt, hvem han var, men sagde ikke noget. Magikerne foretrak, at folket lod som om de ikke kendte dem.

”Et stykke tid. Måske tæt ved en time”

Manden skramlede med sit tomme krus, og Ainor fyldte det hurtigt op.

”Var han fuld?”

”Hvem af dem?”

”Anmeal. Mureren”

”Han var i hvert fald godt på vej til det. Som du sagde, han ville være”

Manden nikkede, og strakte sig i stolen. Et tilfredst smil lagde sig på hans læber.

”Godt. Om ti minutter vil jeg gerne have, at du går ind i baglokalet. Med undskyldningen om, at du vil se, om de har alt de skulle bruge”

Ainor udstødte en tøvende lyd.

”Jeg ved ikke rigtig. De der i kåberne så ikke ud som om, de skulle forstyrres. Meget alvorlige. Det føles ikke sikkert”

”Der er hundred flammer ekstra til dig. Når du først er inde, vil jeg gerne have du bider mærke i hvad Anmeal siger. Det er meget vigtigt, at du opsnapper hans sætning. Den burde være noget i stil med en aflukket rum, som man ikke kan nå. Hvis det er det, han siger, så løfter du kort i dit forklæ-

de, når du kommer ud. Hvis ikke, så går du bare tilbage til disken"

Ainor snappede efter vejret. Hundred flammer var mere end en god måneds forretning. Med de penge ville han kunne få udbedret hullet i taget, som hans kone havde brokket sig over de sidste par uger. For ikke at nævne muligheden for at føje et ekstra værelse til. Det ville igen øge omsætningen.

"Det er en aftale. Men....."

"Ja?"

Ainor sænkede stemmen.

"Er de farlige?"

"Ja" sagde manden nøgternt, og satte kruset hårdt i bordet. Øl stod ud over disken. Før Ainor vidste af det, var han i gang med at tørre det op.

"De er de farligste personer, der nogensinde har været i Ecclania. Men spiller du din rolle godt, vil du blive en del af legenderne, Ainor. Den slags mænd, som alle ser op til"

Ainor svælgede, og tænkte på sin søn Silas. Knægten var sytten, og det han havde mindst af, var respekt for sin far. Ainor fortænkte ham ikke i det. Når drengen til hverdag så horder af eventyrere, der pralede med deres bedrifter, var der ikke noget smukt eller stort i at være den, der servere heltenes øl.

"En del af legenderne" gentog han med drømmende stemme.

"Ja" svarede manden, og drejede sig i stolen, så han atter så ud over krostuen. Ingen havde taget notits af hans korte samtale med kroværten. De mange folk havde nok i sig selv og deres gøremål.

Anmeal rykkede sig brat, og et hyl undslap hans strube, da stolen tippede. Som stive grene fægtede hans hænder i luften, men der var intet de kunne gribe fat i. Med et brag knaldede han baghovedet ned i gulvet, og foran hans øjne eksploderede måner og stjerner. Han ragede i blinde med hænderne, men ingen kom ham til hjælp. Fra afgrunden af hans hjerne kravlede noget frem, noget sort, der helst ville dække hans sind med bevidstløshed. Så ville han ikke være nødt til at stirre på det frygtelige ansigt igen. Eller høre stemmen, der var alt for levende til resten.

Et øjeblik flimrede det for øjnene af ham, før mørket trak sig til-

bage. Plirrende stirrede han op i loftet. Lange tværbjælker. Det gav sig i hans mave, og han bøvse. En sur smag bredte sig i munden på ham; et tidligt varsel om en nat fyldt med opkast. Lige nu ville han med glæde tage imod de lange timer hvor maven gav sig kramper, hvis bare han fik lov til at leve.

"Rejs dig op, Anmeal" lød stemmen fra den anden side af bordet.

"Nu"

Anmeal rullede fri af stolen, og satte vaklende en hånd i gulvet. Selv om stemmen stadig var blød, var der kommet en anden tone i den. En af stål. En af diamant. En stemme, der var vant til at blive adlydt. Det her var ikke, hvad han havde sagt ja til. Hans boss havde bare sagt, at det var nogle nye kunder. At han skulle snakke med dem, og finde ud af hvad de var interesserede i. Han havde lovet Irna at være hjemme til aften-maden. Lige nu var det eneste han ønskede sig at se hendes vrede ansigt, der tavst anklagede ham for at drikke på en arbejdsdag.

Han fik fat i bordkanten og hev sig op at stå. Alting sejlede, og et øjeblik var han sikker på, at der ikke sad tre personer på den anden side af bordet, men kun en. Så delte det slørede billede sig, og atter sad der tre.

"Stolen, Anmeal. Vi er langt fra færdige" sagde Shemar og nu smilede han. Tænderne var ikke tænder, men lange, skarpe benplader.

Anmeal bøjede sig ned efter stolen, og satte den tilbage på plads. Som en sæk roer faldt han ned i den. Han skærmede sine øjne. Det gjorde næsten ondt at se på den fremmede. Hans kranium var aflangt, og huden virkede nitet, som var den sat fast med metal. Øjnene lå dybt inde i hullerne. De strålede med en lød som en esse, der kunne smelte tusind sværd.

"Så er vi tilbage på rette spor, min kære ecclaner" sagde Shemar og løftede sine hænder. Roligt knækkede han sine fingre en efter en. De havde fire led. Hver af knækkene lød højere end det forrige.

"J-ja" stammede Anmeal og klaprede med tænderne. Der var om muligt blevet endnu koldere i lokalet, og en tyk em begyndte at stige op fra toppen af Shemars kranium. Det lignede mere røg

end damp.

"Jeg har allerede spurgt om det en gang, men da var det for tidligt. Jeg tror du er mere klar til at svare nu. Har jeg ret?" spurgte han retorisk. Anmeal nikkede mekanisk, mens han hypnotiseret fulgte røgen, der bølgede op fra pandens runding. Der var noget i den. Ansigter, der alle sammen stirrede på ham.

Hans mave krummede sig sammen, og med et trylleslag var hans bekymringer borte. Shemar var ikke ond. Faktisk viste han Anmeal en stor ære ved at vise sit sande ansigt for ham. De mange ansigter smilede pludselig til ham, og han smilede tilbage. De mørke tanker havde været tåbelige. Udslag af angst for det ukendte. Anmeal var glad for, at Shemar ikke kunne læse hans tanker. Havde det været tilfældet, ville Anmeal være død af skam.

"Selvfølgelig har du ret"

"Godt. I byggede en borg for omkring en måned siden. Der var mange mænd med til at bygge den. Det var ikke en helt normal borg, vel? Men heller ikke som dhr-angernes eller atloternes. Det var noget helt nyt"

"Noget helt nyt. Noget vi aldrig havde prøvet før"

"Lad mig endelig ikke stoppe dig. Fortæl, som du allerede har vist du kan"

Anmeal famlede efter det lille glas, hvor Shemar havde hældt den grønne væske op.

"Til at begynde med var det en helt normal borg. Med hjørnetårne, borggård, mur og voldgrav, komplet med vindebro. Vi byggede endda en lille landsby for foden af borgen. En by med plads til over hundred mennesker. Da vi havde bygget selve hovedborgen, havde vi hverken installeret døre eller lavet individuelle rum. Det var faktisk bare et stort rum. En firkant med ydervægge og en tom midte"

"Hvordan så dem, der købte borgen, ud?"

"Vi så dem aldrig. Hver morgen lå der blot skriftlige ordrer ved oversjakkajsens telt, sammen med betalingen for dagens arbejde. Hvem de end var, betalte de meget rundhåndet. Derfor skred arbejdet også hurtigt frem. Velbetalte arbejdere er effektive arbejdere"

"Hvor kom det nye så ind"

spurgte Shemar og så indgående på Anmeal. En snert af den tidlige angst steg op i halsen på ham, men samtidig spredte en beroligende kulde sig i hans mave, og kvalte oprøret.

"Det kom som en overraskelse. Da vi var færdige med borgen, holdt vi en stor fest, for at fejre et velgjort stykke arbejde. Så den følgende morgen var vi forfulgt af buldrende tømmermænd, og de nye ordrer. Jeg var til møde med de tre andre sjakbajser og chefen, og da vi så på tegningerne, kunne vi knapt tro vores egne øjne. Vi skulle fylde det op"

"Med hvad?". Shemar lænede sig interesseret frem. En ny glød var opstået i hans øjne.

"En hel masse vægge på kryds og tværs. I flere lag. Jeg kunne hverken få hoved eller hale på hvordan det kunne bruges til noget, men tegningerne var lette nok at følge. Nogle af rummene var kun halvt så store som baglokalet her, andre igen endnu mindre. Det største var på størrelse med krostuen. Der stod også udførlige beskrivelser af, hvor vi skulle starte. Dem skulle vi nok have taget lidt mere alvorligt, end vi gjorde"

Et skær af fortrydelse lagde sig over Anmeals ansigt, men blev hurtigt fejtet bort. En svag, blålig teint voksede op i hans kinder. Nu havde han talt sig varm. Eller kold.

"En af vores murere blev fanget. Vi kunne høre ham råbe og skribe om hjælp, og selv om vi på papiret vidste præcis, hvor han var, kunne vi ikke finde ham. Noget mærkeligt var på spil. Selv om vi kunne nå frem til det rum, der lå lige ved siden af hans, var han ikke i det næste rum, når vi så trådte ind i det. Det var som om, at rummene skiftede plads, når vi vendte ryggen til. Eller når vi dagdrømte en smule, mens vi mekanisk lagde nye sten"

"Transmorfial telesynkronicitet. Jeg tænkte nok, at det var det, de havde brugt" lød Shemars stemme, men det lod ikke til at ordene var rettet mod Anmeal. Mureren tog heller ikke notits af den fremmedes stemme, men fortsatte sin egen ordstrøm.

"Vi anede ikke vores levende råd, så vi gjorde det eneste fornuftige. Vi rev det ned. Ikke ydermu-

rene, men al indmaden. Ikke fordi vi gjorde os de store forhåbninger om at finde ham, men fordi vi ikke havde lyst til, at det skete igen. I flere dage var luften tyk af støv og skidt, men til sidst fandt vi ham, nærmest ved et lykketræf. Måske skulle vi bare have ladet ham være. Han lignede ikke sig selv mere. Furerne i hans ansigt var dybe som Den Store Kløft, og den smule hår han havde tilbage, var skærende hvidt. Han levede kun i et døgn, og de ting han sagde, på trods af de ikke gav nogen mening, fik hårene til at rejse på vores hoveder"

"Hvad sagde han, Anmeal?"
Mureren sukkede.

"At der voksede ting ud af væggene, at hans krop gik delvist i stykker, og så blev samlet igen. At dørene ikke førte nogle steder, men var gennemsigtige. Vi prøvede at holde ham væk fra mændene, men de fleste overhørte nok til at sprede rygter. De ville hjem. Ingen havde lyst til at det samme skulle overgå dem"

"Men I byggede den færdig"

"Den næste morgen lå der en seddel, der undskyldte for det der var sket. Ved siden af den en sæk med guld, der var lige så stor som den, vi oprindeligt havde fået for arbejdet. Vores mænd er normale familiefædre, der har brug for penge til at sikre deres koner og børn. De kunne ikke nej til en fordobling af deres løn. Så vi begyndte forfra. Men denne gang holdt vi os til fuldstændig til planen"

Han smilede kort.

"Men det var med en helt anden respekt. Mændene talte om, at vi byggede for guderne eller for noget, der var meget større end os. Det er en mærkelig oplevelse, at stå og se på noget, man med sine egne hænder har muret op, og så kan man pludselig ikke genkende det. Den ene dag prøvede jeg at ridse mit navn ind i den stadig våde mørtel. Jeg har aldrig set det siden"

"Hvor lang tid brugte I på at bygge det?"

"Jeg ved det ikke. Da vi kom hjem igen, var der kun gået en uge, men vi havde mindst været afsted en måned. Forstår du hvad jeg mener med det?"

Shemar nikkede.

"Ja. Tiden gik langsommere her, eller hurtigere der"

"Nemlig. Det var et mærkeligt sted, men det blev endnu mærkeligere, da der kom endnu et hold fra Ecclania. De var ikke murere. De var...noget andet. Mærkelige mennesker, med mærkelige ting. Nogle af dem lugtede som svovl og lavendler. Andre bar på al mulig mekanik. De rykkede ind i rum, når vi var færdige med dem. Jeg nåede kun at få et enkelt glimt af et rum, da de var færdige med det"

"Og hvad så du?" spurgte Shemar. Noget pulserede i hans hals. Det gjorde huden gennemsigtig, og Anmeal kunne se direkte ind til muskelen. Den var blå og snoet. Kort spredte gennemsigtheden sig til resten af Shemars ansigt, der fuldkommen forsvandt. Så gled en hinde over kraniet, og Shemar stirrede atter på ham.

"De havde lavet en slags grav i rummet. Den var helt fyldt op med en boblende væske, der sydede. Røg fyldte langsomt lokalet, og selv om jeg kun stjal et hurtigt glimt, havde jeg hovedpine resten af dagen. Jeg tror det var dødeligt, hvis man rørte ved det, eller indåndede det for længe. I hvert fald låste vi alle dørene ind til det rum, og de blev ikke låst op igen. Jeg ved stadig ikke, hvem der kunne bruge sådan et rum til noget som helst"

"Det er en fælde, Anmeal. Så fremmede kan få sig en overraskelse. Deres sidste af slagsen. Hvor mange rum var der af den slags?"

"Jeg ved det ikke, men et af rummene rørte de ikke ved. Det var det, der lå helt inde i midten, og det som vi lavede først. Det havde ingen indgange. Heller ikke nedefra eller oppefra"

Shemar rejste sig op med et sæt, og lagde hænderne på ryggen. Hurtigt skridtede han baglokalet af. Hans to følgesvende blev siddende, deres blikke fæstnet til Anmeal.

"Er du helt sikker på, at man ikke kunne komme derind?" spurgte Shemar. Atter bølgede hans konturer og kort forsvandt dele af hans hud. Denne gang var der ingen muskler under, kun rummet der kunne ses tværs igennem ham.

"Fuldstændig sikker. En af mændene sagde godt nok, at han den ene aften ikke kunne sove, og havde hørt lyde derinde fra. Men

det var der ikke nogen af os, der troede på. Han drak lidt for meget, ser du, men en dygtig murer. Det rum var lige så umuligt at nå som kejserindens kyskhedsbælte"

I det samme bankede det på døren. Med en sugende lyd, ikke ulig lyden af en stor edderkop, der bliver knust under en hæl, stabiliserede Shemar sin form og trak hætten på plads.

"Kom ind" råbte han.

I døråbningen dukkede Ainors runde ansigt op.

"Det var præcis som du sagde, at det ville være" sagde Ainor til manden, der selv havde skænket sig et glas øl, mens kroværten var borte.

"Lige inden jeg gik ind snakke- de han om et rum, og noget med fælder tror jeg nok. Det lød som om, at det var noget med en hel masse rum i en borg?"

Manden smilede bredt.

"Tak, Ainor. Du har gjort alt hvad du skulle"

"Men jeg gjorde jo ikke noget"

"Den der lidet aner egen betydning, blændes ej af andres" citerede manden roligt. Ainor havde godt hørt mundheldet før, men han kunne ikke placere det. I stedet for at virke dum, nikkede han.

"Det er sæføli rigtigt nok"

"Havde han trukket kuttens hætte ned?" spurgte manden pludselig og drejede sit blik væk fra Ainor. Han spiddede bagdøren med det

"Ikke ham den fremmede. Men den sad længe tilbage end den gjorde herinde. Det så ud som hans hoved var trukket lidt ud af form"

Manden nikkede for sig selv, men over hans ansigt var der gledet en skygge af ubehag. Han mumlede noget for sig selv.

For Ainor, oplært af mange års kroværteri, lød ordene lige så tydelige som havde den skæggede mand brølet dem lige ind i hans ansigt.

"Hvis bare de ikke giver ham endnu en drink"

Shemars blik vendte tilbage til Anmeal, i det samme sekund som Ainor trak hovedet til sig og lukkede døren.

"Vi kom til rummet. Indtil nu er jeg meget tilfreds, og ser ingen

grund til at du ikke skulle kunne forlade det her lokale som en meget rigere mand" sagde han, og fjernede atter hætten. Anmeal så ansigtet, der lå bag, men det skræmte ham ikke længere. Det var blot hans gode ven Shemars ansigt. Hvad havde han at frygte fra hjernen, der lå bag det boren- de blik?

"Men jeg må vide noget mere om rummet. Hvad byggede I væggene af?"

"Sten og mursten, med jern lagt ind mellem de forskellige lag. Meget holdbart"

"Jaså. Hvilken væg begyndte I med?"

Det andet spørgsmål fik Anmeal til at rynke panden, og hans blik drejede ind. Det søgte længe over hans hjernes hvirvler, før det fandt erindringen om arbejdet.

"Vi havde lagt gulvet, inden vi begyndte på rummet. Derefter tror jeg nok at det var muren, der pegede ud mod borggården, vi lavede først. Nej, jeg er næsten sikker på, at det var det vi gjorde"

"Det kunne passe" svarede Shemar og så selv tænksom ud.

"Men det næste spørgsmål skal du vide. Der skal du kende svaret, ellers bliver jeg meget ked af det. Og når jeg bliver ked af det, så betaler jeg ikke folk. Er det ikke rimeligt, Anmeal?"

Mureren nikkede, men inden i ham var der en stemme, der protesterede. Han havde allerede fortalt langt mere end han måtte. Hvis murerlauget fandt ud af det her, ville han ryge ud på røv og albuer og aldrig komme til at arbejde i Mather igen. En anden, og kraftigere stemme, fortalte både Anmeal og den første stemme, at det ville være utroligt dumt at sige Shemar imod. Derfor nikkede Anmeal igen.

"Var der på noget tidspunkt nogen, der malede noget på væggene, indskrev noget i væggene eller tegnede noget med kridt? Det kunne være ord, eller symboler. Måske en cirkel, eller en mangelakket stjerne. Tænk dig grundigt om, Anmeal"

Anmeal rømmede sig, pludselig tør i halsen. Han smækkede med læberne, og rakte så ud efter det lille glas. På halvvejen ombestemte han sig, og hældte i stedet for op i det store trækrus. Han drak, og rømmede sig, imens han tænk-

te, så det knagede i kraniets sammenføjninger. Tiden gik forbi.

"Jeg sætter pris på, at du tager dig din tid, før du svarer" sagde Shemar efter han længe havde stirret utålmodigt på mureren. "Men det begynder at tage for lang tid. Selv om det måske virker som om, at jeg tager alting roligt, har jeg også ting, jeg skal nå"

Langsomt nikkede Anmeal, mens han trommede på sine læber med pege- og ringfingeren. Så spærrede han øjnene op, og knipsede højlydt.

"Der var noget, men det var ikke i væggene. Det var faktisk inden vi lagde gulvet" sagde han.

Shemar nikkede, hektisk, som havde hans ord om tid været den skinbarlige sandhed.

"Hvad var det?"

"Det var indgraveret i stenene, der var en del af jorden under bor- gen, men det var næsten helt utydeligt. Som om det var meget gammelt. Jeg tror nok, at det var tre bølgede linjer, hvor der hang et eller andet over. Måske var det fire. Men det lå lige under der, hvor vi byggede det første rum. Jeg kom kun i tanke om det, fordi du spurgte"

"Jeg ved præcis hvad du taler om. Væggene ind til det umulige rum føltes mærkeligt varme og dirrende, ikke?" spurgte Shemar. Anmeal nikkede.

"Som om de ikke var der, men alligevel var de mest solide mure, du nogensinde havde bygget"

Anmeal nikkede igen.

En skærende latter drev fra Shemars mund. Den var ikke frembragt af stemmebånd, men hele hans krop, der gik i resonans. I en glat bevægelse, som var han en væske, gled hans to flankeringer sammen med hans skikkelse, og nu sad der kun en person foran Anmeal. Shemars stikkende øjne fokuserede på murerens overraskede ansigt.

"Tak skal du have, lille ecclaner. Du har givet mig mere end jeg kunne drømme om. I århundreder har de opkomlige formået at holde sig skjult for vores magi. Vi er deres retmæssige herrer. Vi ejer dem, og de kastede deres bånd af sig. Hvad gør man med en bortløben slave? Man jager ham og dræber ham som den hund han er"

"J-jeg forstår ikke?" stammede Anmeal og forsøgte at rejse sig op,

men han kunne ikke. Kulden var nået helt ud til hans fingerspidser, og holdt hans krop stiv som en istap.

"Hvordan skulle du også kunne det med din mikroskopiske hjerne. Du har bygget deres sidste borg. Nu er det blot et spørgsmål om sekunder, før jeg står i deres midte. Alle deres latterlige fælder og falske rum til ingen nytte. Det du byggede var hjertekammeret. Der hvor de gemmer kraften, de stjal fra os. Uden den kan jeg knuse dem under min hæl. Slå jern om deres hænder, og føre dem tilbage i det slaveri, der passer til deres race"

Shemar pressede begge øjne i, og forsvandt. Så flimrede luften, og han var tilbage.

"Hvor harmløs du end er, forglemte jeg mig selv. Vi kan jo ikke have, at du går rundt og sladrer, min kære murer"

De lange fingre samlede flakonen op, og hældte et rigt mål i Anmeals glas. Selv om frygten stod malet i hans øjne, vibrerede hans følelsesløse tunge alligevel i grådig forventning.

"Drik, kære ecclaner. Et glas fryser frygten ud af tungen, to glas fryser alting helt til is" hviskede den fremmede, hans mund nu helt tæt på Anmeals øre. Langsomt satte han glasset til murerens læber.

Anmeal lappede kulden i sig.

Ainor spærrede øjnene op, men blev sekundet senere skubbet til side af manden. Et vredt suk gled over mandens læber.

"For Slecon da også. Pis!" råbte han og hamrede sin knyttede næve i baglokalet store bord. Anmeal sad stadig på sin plads, urørlig som en statue. Hans læber en blå sommerhimmel.

"Er han død?" spurgte Ainor forsigtigt.

"Selvfølgelig er han død, dumme barmand. Han er frosset til is fra maven og ud"

Manden satte sig tungt ned på den stol, der nogle minutter tidligere havde indeholdt Shemars faste form.

Ainor kløede sig i hovedbunden.

"Betyder det så, at alting er gået helt skævt?"

"Jeg ved det ikke" sagde manden, og indrømmelsen fik det til at gibbe i Ainor. At høre en magiker

indrømme, at han ikke var sikker på noget, var en sjældenhed.

"Måske har han nået at fortælle hvad han skulle. Men det var sgu ikke meningen, han skulle dø. Hvad skal vi fortælle hans kone og børn?"

"Øhm" svarede kroværten og fortsatte med at klø sig. Selv om der nogle gange udbrød slagsmål, var det ikke hverdagskost at have lig siddende i kroen. Så fik han øje på pengene, der lå på bordet. En bugnende pung, identisk med den han havde set i krostuen. Hans hjerne gik på overarbejde.

"Aftalen lød ikke på, at der var nogen, der skulle dø. Det er ikke godt for forretningen" sagde han rævesnu.

Magikerens øjne glødede af lyn, da han fikserede Ainor

"Hvor vil du hen med det?" sagde han aggressivt.

Ainors mimik gik amok, men han blev stående.

"Jeg vil have nogle af pengene. Så mine kunder ikke bliver skræmt væk"

"Du venter bare, grådige barmand. Du skal nok få din betaling" svarede magikeren ham. Så rejste han sig op, og gik om til Anmeal frosne skikkelse. Hans læber bevægede sig i en mørk inkantation, der atter fik kulden til at rejse sig i rummet. Ainor trak sig væk fra ham. Han anede ikke noget om magi, men han vidste at det han var vidne til, ikke var noget han skulle blande sig i.

Magikeren strakte hånden frem, og lagde den på murerens hoved. Det knagede og bragede, da isen gled bort fra Anmeals øjne. Langsomt begyndte den døde murers mund at bevæge sig op og i. Magikeren lagde øret til hans læber.

Øjeblikket senere rejste han sig op. Et smil dækkede hans ansigt.

"Han kastede maddingen ud. Han nåede det. Og idioten tog den" sagde han triumferende.

"Hvilken madding?" spurgte Ainor, men magikeren ikke så meget som værdigede ham et svar. I stedet for åbnede han pungen og smed en håndfuld mønter på gulvet.

"Tag dine penge, barmand. Og hold din mund. Så har du stadig en chance for at blive en del af legenderne" sagde han, og lukkede pungen. Med lange skridt gik

han ud af lokalet.

"Nåhja, hvis det skal være på den måde" svarede Ainor og samlede hurtigt flammerne op fra gulvet. Så slog en tanke ned i ham.

"Hov. Hvad med liget?" sagde han højt.

Der var ingen, der svarede ham.

I det lukkede rum flimrede luften, og Shemar trådte ud af ingenting. Det brede smil dækkede hans ansigt, mens han så sig omkring. I midten af rummet hang en rød sten, på størrelse med et menneskehjerte. De lange fingre gled lukkede sig omkring den, og han slog øjnene i. Messende ord løb ud af hans mund, og materialiserede sig fysisk til en kulde, der først dækkede ham, og derefter stenen.

Det stoppede.

Shemar spærrede øjnene op, og gloede ned på sin hånd. Det røde lys bølgede op over hans hånd, og fortrængte kuldeskæret. Langsomt, men sikkert, følte han kraften glide ham af hænde og tage hans egen med. En ny følelse greb ham. En, han aldrig selv havde følt, men smagt i tusindfold hos andre. Frygt. Han måtte væk. De havde gjort et eller andet ved stenen. De havde forstærket den, vendt den mod dens retmæssige ejer.

Med et ryk transporterede han sig væk. Men rummet fulgte med. Han transporterede sig væk igen. Rummet fulgte atter med. Han forstod. Der var ingen vej ud.

Omridset af hans krop begyndte at flyde ud, og dryppe ned på gulvet. En ny smag blandede sig med frygten i hans mund. Den var værre. Den var svidende og brændte sig ind i det hul, hvor han engang havde haft en sjæl.

Han var blevet narret. Alle fælderne. Hele byggeriet. Det var en afledningsmanøvre. Han var gået direkte i den rigtige fælde. Et tåbeligt barn, narret af en ynkelig ecclaner. Mens hans form blev transporteret ind i stenen, fyldte han sin krop med den sidste stump luft i rummet og brølede af hele det hjerte han engang havde opgivet.

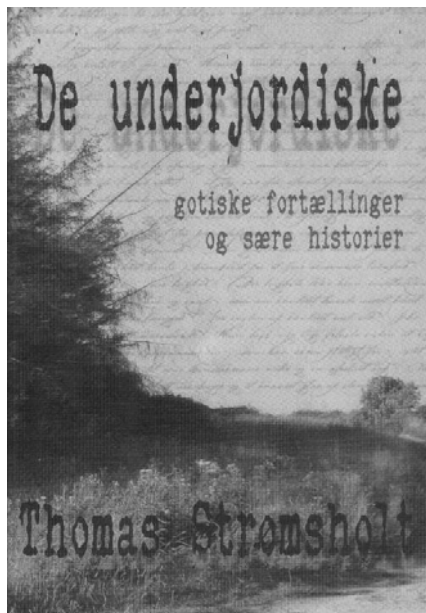
"Murer!!!!"

Og murene, bygget af den selvsamme murer, rystede en smule, før rummet blev stille.

Interview: Thomas Strømsholt

Interview ved Janus Andersen

På FantastiskeForfattere.dk bringes interviews med danske forfattere der gør sig inden for de fantastiske genrer. Udvalgte af disse interviews vil også blive trykt her i *Himmelskibet*.

Over det sidste stykke tid er Strømsholts navn dukket op som forfatter til en række noveller i forskellige magasiner og antologier – såvel som anmeldelser og artikler om bøger, tegneserier og andet. *De underjordiske* samler en række af hans noveller inden for horrorgenren.

Forlaget om *De underjordiske*

Det er følelsen af en tilstedeværelse, der ikke burde være der; det er en lyd, som ikke helt finder en tilfredsstillende bortforklaring; det skimtes i synsfeltets rand, men det er ikke virkeligt. Det lokker med sære toner fra gamle høje, det kommer fra mørke skove og gamle moser – ellepiger, rumvæsner og dæmoner; det emmer af mysterier, folkesagn og øde, vejrbidte landskaber.

Det gemmes væk i kældre under sindssygehospitalet, det lever under byernes tynde skorpe, og det fødes i mareridt—det er et hul i virkelighedens stof. Det er spøgelse, varulve og hekse, rædsel og vanvid.

Det er de underjordiske.

Med sjælden virtuos sans for det skrevne sprogs poesi skriver Thomas Strømsholt sig med denne samling ind i den gotiske tradition, samtidig med at novellerne tydeligvis er skrevet af en moderne forfatter. Der er referencer til klassiske forfattere indenfor genren—her kan nævnes Arthur Machen, Edgar Allan Poe, M. R. James og H. P. Lovecraft—op til Thomas Ligotti samt nyere tids danske forfattere—f.eks. Villy Sørensen og Erwin Neutzsky-Wulff.

Interview

Kan du starte med at præsentere dig selv og *De underjordiske*? Hvem er Thomas Strømsholt, og hvad kan man forvente sig af samlingen?

Som det vist fremgår af mit generalieblad, er jeg en forfatter med forkærlighed for den goti-

ske tradition – gysere, overnaturlige og sære fortællinger. Derudover skriver jeg om mine oplevelser i litteraturen, mest tegneserier, men ikke nær så meget eller ofte, som jeg egentlig gerne ville.

I *De underjordiske* vil læseren finde nogle af de traditionelle gotiske motiver, bl.a. spøgelse, vampyren og varulven, men med udgangspunktet i danske sagn. Især har jeg fundet mange gode vidneudsagn om de underjordiske væsner hos E. T. Kristensen og J. M. Thiele.

I en grum POEtisk fantasi byder elverfolket op til dans; en arkæolog graver dybt i sagnenes strata og finder en levende kult i det mørke Jylland; en gal videnskabsmand risikerer alt for at fange et mareridt i sit søvnlaboratorium; og en ung kvinde bliver offer for alderdommens vampyrisme; en antikvarboghandler hjem søges og besættes af bøger; og i undergrunden lurer en vældig, sort rædsel ...

Dét – og meget mere – er, hvad læseren kan forvente at finde i *De underjordiske*!

Når man undersøger dit forfatterskab, finder man en digtsamling og en lang række noveller udgivet forskellige steder. Hvordan begyndte du at skrive, og hvor lang tid har det taget dig at blive udgivet?

I sommeren 2003 tilbragte jeg en uges tid i en vældig svensk skov, måske en af de største sanseoplevelser jeg nogensinde har haft. Lugte, lyde, syner, vilde associationer og sære forestillinger trængte sig på i en grad, der var både skræmmende og fascinerende. Skoven fortalte historier, og jeg tog noter.

På det tidspunkt havde jeg kun skrevet digte, aldrig noveller. Det var elendige digte, men i det mindste havde jeg fået en vis indsigt i sprogets møtrikker og bolte. Knap to år efter skovturen forsøgte jeg at nedfælde nogle historier i den såkaldt prosaiske stil, og siden da har jeg ikke plaget Erato.

To af mine første korte for-

tællinger blev trykt i *Himmelskibet* og Thomas Winthers *Nyar-lathotep*. Så vidt jeg husker, var det Winther, der satte mig i kontakt med Henrik Harksen, der var i færd med at etablere forlaget H. Harksen Productions. Jeg sendte ham "Den lede ting," and the rest is history.

Den korte form lader til at være din foretrukne – hvad er det, den gør så godt? Og skal man forvente at se en roman med dit navn på omslaget?

Hidtil har næsten alle de historier, som jeg gerne ville fortælle, haft de simple træk, der kendetegner en novelle: et centralt tema, et plot, en hovedperson. Det lyder måske accidentelt, men det er intet tilfælde, at den gotiske tradition er så rig på noveller.

Som Poe påpegede, er en komprimeret fortællestil et af de grundlæggende elementer i skabelsen af intens uhygge, og novellens begrænsende ramme er perfekt til tæt vævede, knugende, påtrængende mørke fortællinger. Et andet fremtrædende aspekt ved novellen er den skarpslebne pointe og det uventede twist, som hos f.eks. Poe, Shirley Jackson, Bierce og Michail Artsybasjef, men en god novelle kan også bare være episodisk som hos Dorothy K. Haynes.

Men der findes fortællinger, som kræver mere plads til at vokse og brede sig ud. Og sammenrullet i det mørke dyb af min hjerne ligger et bæst af en historie, der kun kan fortælles i romanens form. Og på et eller andet tidspunkt vil dette bæst stige op til overfladen ...

Førhen har dine noveller optådt alene blandt andres tekster i diverse antologier og blade. Hvilke kriterier har ligget til grund for udvælgelsen af noveller til "De underjordiske"?

Bortset fra to eller tre fortællinger er de alle skrevet til *De underjordiske*. Henrik (Harksen, red.) og jeg blev hurtigt enige

om, at samlingen skulle have danske sagn som overordnet tema, men der skulle også være plads til afvigelser. Der er en enkelt novelle, som bygger på et sagn fra Grønland, og der er et par stykker, hvor de underjordiske entiteter (fra elverfolk til rumvæsner) bliver til det underjordiske.

Hvad vil du mene er det vigtigste element i en god horrorfortælling – ideen, sproget, historien eller noget helt fjerde?

Arthur Machen fremførte det synspunkt, at det vigtigste element i enhver form for litteratur er den ekstatiske idé eller inspiration, som så bliver til plot, konstruktion og endelig stil – det sidste defineret som "the invention of beautiful words which shall affect the reader by their meaning, by their sound, by their mysterious suggestion."

Det er, skriver han, de fire dele som udgør et litterært værk: "and if you want to be perfect you must be perfect in each part." Intet mindre. Når det er sagt, kan den sproglige stil opveje et defekt eller svagt plot og opbygning, eller helt erstatte konventionelle fortællestrukturer.

Hvad er det, en god horrorfortælling skal gøre – skal horrorpartout skræmme, eller ligger dens mål et helt andet sted?

Gysergenrens temaer og motiver er skræmmende. Den blotte antydning af fænomener, der potentielt udgør en trussel mod vores verdensbillede, såsom legemliggjorte mareridt eller spøgelser, er urovækkende – hvad enten vi tillægger den slags fænomener virkelighed eller ej. Truslen behøver ikke at være overnaturlig for at vække uhygge: for eksempel opfattes afvigende eller ekstreme sindstilstande som truende, måske fordi det minder os om, hvor skrøbelig og illusorisk vores egen normalitet er.

Det er næsten skræmmende, så lette vi er at skræmme. Et par

burkaklædte kvinder i provinsen kan rydde forsiden, mens vi i larmende tavshed systematisk udviser asylansøgere og udlændinge til højst usikre skæbner. Også dette – frygten for det fremmede – er et tema i horror, enten som subtekst eller mere eksplicit. Men horrorgenren har, efter min mening, ikke til formål at skræmme læseren.

Når horror bliver et mål i sig selv, som det unægtelig er tilfældet med mange gyserhistorier, forstærker det kun frygten for det fremmede, det ukendte, det overnaturlige. Gys for gysets egen skyld er den emotionelle eller fysiologiske fejlslutning.

"Den, som skriver, skal styrke den menneskelige tanke og ikke forvirre den," skrev Herman Bang i en spøgelseshistorie, der netop havde til hensigt at forvirre læserens stivnede tankemønstre. Horror er et middel til at skabe den kortikale forvirring, som er nødvendig for at udvide erkendelsen og forståelsen af verden i al sin brogede mangfoldighed. Hvis det lykkes at gøre læseren bare en smule usikker i sin virkelighedsopfattelse, er meget nået.

Bedst er det, når forfatteren formår at rive tæppet væk under vores fødder, og uhyggen bliver så intens, at vi ikke længere kan ignorere muligheden af det umulige – om det så bare er for et kort sekund.

Du virker som en forfatter, der trækker sin inspiration udefra – udenlandske forfattere og gerne de ældre, gotiske af slagsen. Hvem ser du selv som dine forbilleder?

Faktisk var det gennem Ewald, Ernesto Dalgas, Karen Blixen og Neutsky-Wulff, at det danske sprogs skønhed, alsidighed og potentiale i sin tid blev åbenbaret for mig som læser. Litteratur er et håndværk, hvor "mesterlæren" består i studier af de litterære værker, teknik, stil, etc. I den forstand har jeg alle – gode! – forfattere som forbilleder, mens de dårlige kan tjene som eksempler på, hvordan det

ikke skal gøres.

Men det er sandt, som du observerer, at jeg direkte og indirekte hyppigt refererer til de tidlige gotiske forfattere eller værker. Thomasine Gyllembourg og Ingemann begik nogle få (og gode) gotiske historier, men den gotiske litteraturs mesterværker er nu engang skrevet på engelsk, tysk og fransk.

Horror synes at opleve en mindre renæssance i Danmark. Betragter du dig selv som en del af en litterær trend, og er det i det hele taget muligt at have en identitet som horrorforfatter i Danmark?

Jeg er en litterær trend! Nej, spørg til side ... Jeg kender meget lidt til den samtidige skønlitteratur, endnu mindre til tendenserne inden for dansk skønlitteratur. Min fornemmelse er, at der stadig eksisterer et fordomsfuldt skel mellem genre- og ikke-genrelitteratur.

Man har en lille hylde med gysere, en med sci-fi, en med fantasy – al triviallitteraturen – og så har man ellers den lødige litteratur. Det er sær og falsk spaltning, for al litteratur er genrelitteratur. En af konsekvenserne af dette skisma er, at læsernes horisont bliver sørgeligt smal. Det har også den konsekvens, at forfattere, der åbenlyst skriver inden for eksempel horrorgenren, vil have svært ved at bryde igennem til en bredere læserskare.

Men så længe der er læsere af horror, og så længe der er entusiastiske formidlere som dig selv, Thomas Winther og Henrik Harksen, er det muligt at have en identitet som horrorforfatter i dette lille land. Måske trives vi i virkeligheden meget godt i litteraturens mørke undergrund?

Fem gode horrorbøger ifølge Thomas Strømsholt?

Matthew Lewis: *The Monk* (1796). The Society for the Suppression of Vice fandt romanen så chokerende, at de lagde sag an, og Lewis fik besked på at

fjerne alle referencer til bibelen, samt en del erotiske passager "before the minds and bodies of the people be corrupted." *The Monk* blev en øjeblikkelig succes.

Guy de Maupassant excellerede i novelleformen, men for dem, der er mere eller mindre ignorante udi det franske sprog (som jeg), findes der en glimrende samling på engelsk, *Tales of Terror* (Tartarus Press, 2008).

Arthur Machen: *The Hill of Dreams* (1907). "He dived deeper and deeper into his books; he had taken all obsolescence to be his province; in his disgust at the stupid usual questions, 'Will it pay?', 'What good is it?' and so forth."

Max Ernst: *Une semaine de bonté* (1934). Surrealistisk horror eller weird fiction. Det var André Breton, der fik mig til at læse *The Monk*.

Caitlín R. Kiernan: *The Ammonite Violin & Others* (2010). Kiernan har en meget idiosynkratisk stil, meget ærlig og meget unik. Hendes seneste samling, *The Ammonite Violin*, består af weird erotica, en krydsning mellem Anaïs Nin og Lovecraft.

Fantastiks novellekonkurrence 2011

Novellen skal være fantastisk, dvs. indeholde et fantastisk eller spekulativt element, og desuden skal den handle om skove eller der skal forekomme en eller flere skove i den (som kan være det fantastiske element, men ikke behøver at være det). Længden kan være op til 8000 ord. Den skal være skrevet på dansk.

Send novellen til:

novelle2011@fantastik.dk

senest 1. juli 2011. Hvis du er under 20 år, kan du desuden deltage i ungdomskonkurrencen, ved at angive at du ønsker dette. Det udelukker dig ikke fra hovedkonkurrencen.

Vinderne afsløres på Fantasticon 2011.

Læs mere om konkurrencen på www.fantastik.dk.

- På grund af en hveps ændrede Larrys liv sig dramatisk

Tegning: Preben Pedersen

Ide: Thomas Winther

Nikolaj Højberg

Interview ved Janus Andersen

På FantastiskeForfattere.dk bringes interviews med danske forfattere der gør sig inden for de fantastiske genrer. Udvalgte af disse interviews vil også blive trykt her i *Himmelskibet*.

Nikolaj Højberg, f. 1973 har bidraget med noveller i flere antologier – en liste over kan findes på hans hjemmeside www.ildsjaelen.dk, hvor man også kan læse et par nye noveller.

Nikolaj Højberg er født 1973 og uddannet geolog, ansat i et rådgivende ingeniørfirma – og så skriver han horror. Han debuterede med novellesamlingen *Vandringer i mørke* på forlaget Darklights og fik mange rosende anmeldelser; hans ny bog, *Lejlighed 42 – og andre mørke fortællinger* (anmeldt i *Himmelskibet* nr.26), er endnu en novellesamling og er udgivet på hans eget forlag, Kandor.

Forlaget om *Lejlighed 42*

To mænd betragter en lukket dør med indskriften Lejlighed 42 på navneskiltet. Den ene siger: »Slap nu af for helvede, der er sgu ingen, der finder ud af, vi har været her, specielt ikke, hvis vi holder munden lukket, og det gør vi jo, ikk?« Han tager fejl.

En ung mand er på vej hjem fra en overnatning hos sin kæreste, i håb om at nå frem før de gamle står op, da overnatningen var imod deres ønske. Undervejs møder han hjælp til at sige fra over for deres styring af sit liv, men det er ikke lige den slags hjælp, man drømmer om.

En kriminalbetjent kaldes ud til en mose, hvor der er fundet et sortgarvet lig. Umiddelbart ligner det et af fortidens moselig, men på den ene skulder er der tatoveret kinesiske skrifttegn, hvis betydning ikke giver umiddelbar mening. Det er der ikke meget ved ligets fortælling, der gør.

Velkommen til ti originale fortællinger fra fantasiens mørke side.

Interview

Kan du starte med at præsentere dig selv og *Lejlighed 42* – hvad venter der læseren?

Navnet er Nikolaj Højberg, jeg er 36 år, gift, far til to drenge. Mellem klokken 8 og 16 er jeg specialist i forurening, geologi og grundvandskemi hos ingeniørfirmaet COWI. På alle andre tidspunkter af døgnet er jeg nørdet forfatter med en uudslukke-

lig hang til horror og fantasy. Nu og da også science fiction, men så skal der helst være blandet horror ind i det, for eksempel *The Night's Dawn* trilogien af Peter F. Hamilton eller TV serien *Lost*.

Novellesamlingen *Lejlighed 42 – og andre mørke fortællinger* består af 10 noveller. De fleste af novellerne er skrevet i 2009 eller 2010, men der er også et par ældre sager med. Her er en lille teaser til hver af dem, hvor jeg har angivet i parentes, hvornår novellen er skrevet:

Mona Blues (2008): Den succesrige kunstner Tommy Straub hemsøges af fortidens spøgelses. Vil de ham det godt, vil de ham det ondt, eller vil de ham noget helt tredje?

Jeg har tænder og ved hvordan man bruger dem (2009): Alexander, 19 år er på vej hjem fra en overnatning hos sin kæreste. Overnatningen var mod hans forældres ønske, og han pines af ikke at kunne finde ud af at sige fra overfor dem. På vejen hjem møder han hjælp til at klare den sag, men det er ikke lige den slags hjælp, man drømmer om.

Revnen (2009): Morten har købt et gammelt hus; nogen vil måske kalde det et håndværker-tilbud. Mens han maler et af værelserne, slår den ene væg revne, men ikke på en helt normal måde.

Minus Første (2003): Thomas studerer på Århus Universitet. En dag han er på vej tilbage til sin læseplads efter at have spist frokost, finder han en nøgle stikkende ud af en elevators kontrolpanel. Skal han dreje den rundt, eller skal han lade være?

O-puslespillet (2008): En forsker arbejder med at løse Ondskabens Puslespil. En dag får han et tilbud, de fleste gerne vil være foruden.

Vandet er stadig sort (2010): Kriminalbetjenten Kasia kaldes ud til en mose, hvor der er fundet et lig. Det ligner et moselig, men på den ene skulder er der tatoveret kinesiske skrifttegn, og det viser sig hurtigt, at liget har en ualmindelig historie.

En drink med det hele (2009): Jakob oplever sin kone dø under en heftig omgang morgensex. Da den dårlige samvittighed halvandet år senere lægger sig, finder han sig en date over nettet og arrangerer et møde på en café. Sikke en date!

Lejlighed 42 (2004-2010): En mand kommer til sig selv på reposen foran en lejlighed. Døren til lejligheden er sprængt i stykker, reposen er oversprøjtet med blod, kød og knoglesplinter. Manden husker ikke, hvem han er, og hans søgen efter svar er på ingen måde en behagelig oplevelse.

Martret (2009): David hader katte, men hans børn elsker dem, og derfor er der katte i huset. En dag mister David sin familie i en trafikulykke. Og så er han alene med kattene.

Fætter 3F (2009): Philip har sagt sit job op for at leve af at male billeder. Han udstiller dels på nettet og dels på et galleri. En dag modtager han en temmelig respektløs kritik af sine netbilleder fra personen POK, og selv om han frabeder sig yderligere kritik forsætter POK. Og forsætter. Og forsætter.

**Din første bog, *Vandringer i mørke*, udkom på forlaget DarkLights, men nu har du startet forlaget Kandor til "Lejlighed 42" og andre udgivelser. Der er flere forfattere, også etablerede, der går den vej – kan du fortælle lidt om dine be-
væggrunde?**

Der er faktisk flere grunde. Den alt overskyggende er, at jeg elsker at arbejde med tekster, både egne, men så absolut også andres. Så jeg har i flere år drømt om at starte et forlag, men har indtil nu ikke haft tiden eller økonomien til det.

Den endelige beslutning om at starte forlaget kom, da DarkLights sagde ja til at udgive *Lejlighed 42* og i samme ombæring bad om penge til korrekturlæsning. Det vil jeg ikke være med til, for jeg mener, at det er en byrde, forlagets skal bære, for det er trods alt dem, der sco-

rer 85 % af salget. Der stod jeg så med et manuskript, som et forlag havde sagt ok til, og så var der ikke langt til at tage beslutningen om at starte Forlaget KANDOR og bruge *Lejlighed 42* som case, der skulle lære mig, hvordan forlagsverdenen fungerer. Jeg ville hellere kvaje mig med mit eget værk end at kvaje mig med en anden forfatters. Vi taler jo trods alt om hjerteblod.

Indtil nu har processen været meget lærerig, og bogen sælger faktisk bedre, end jeg havde forventet. Så økonomisk var det også en ok beslutning, for allerede nu efter en måned har jeg tjent flere penge på *Lejlighed 42* end jeg har tjent på *Vandringer i mørke* på et år.

Din første bog var også en novellesamling. Hvordan synes du, at du har udviklet dig mellem din debut og denne udgivelse?

Jeg tror, at der, hvor jeg har udviklet mig mest, er mit syn på horror. Jeg har flyttet mig fra den udpræget fysiske og blodige horror til den mere psykologiske (der er dog stadig klamme scener i *Lejlighed 42* – og andre mørke fortællinger, specielt i titelnovellen).

Det er jo tydeligt, at du har en forkærlighed for novelleformen – hvad er novellens styrke frem for en hel roman?

Jeg synes, den absolut største styrke er selve længden. En novelle kan læses på godt en time, og det er mange gange den tidsmængde, man som moderne læser kan afsætte på en god dag. Jeg er lige blevet færdig med Stephen Kings *The Dome*. Det tog mig en hel måned at læse den, fordi den skulle læses i bider. En time her, en halv der. Resultatet var en temmelig dårlig oplevelse, for jeg tabte hele tiden tråden. Jeg fik væsentlig mere ud af novellesamlingen *The Beautiful Red* af James Cooper, hvor jeg læste én novelle om dagen uden afbrydelse. Så for mig har novellen en stor berettigelse, men jeg elsker også romaner. Både at læse og skrive dem.

Du siger klart, at visse klassiske horror-elementer ikke optræder i *Lejlighed 42*, såsom vampyrer og varulve. Er de simpelt hen blevet udvandet af deres succes i f.eks. *Twilight*? Eller er det en personlig modvilje?

Lige med hensyn til vampyren synes jeg, at den er blevet udvandet i sådan en grad, at den i dag en er joke. *Lad den rette komme ind* af Johan Lindqvist var et forfriskende pust og *Den Første* af Justin Cronin lige så, men ellers har de hen ved 100+ vampyrudgivelser de sidste par år været ødelæggende for myten.

Jeg vil ikke løbe fra, at jeg har en personlig modvilje mod de klassiske horror-elementer, men modviljen bunder ikke i selve vampyren/spøgelset/varulven. Den bunder derimod i historien, der traditionelt følger med disse myter. Det er som om, at når en forfatter sætter sig ned for at skrive om en af de klassisk horror-elementer, så er det ikke kun en vampyr/spøgelse/varulv, vedkommende hiver op af genrekassen, det er også den klassiske historie med alle dens genkendelige elementer. Og det irriterer mig af helvede til, for hvorfor skal jeg som læser betale 249 kroner og en uges læsetid for at læse en historie, jeg allerede har læst?

Bare lige for at slå det fast, så har jeg ikke noget i mod vampyrer, zombier, spøgelser og alt det andet klassiske guf, bare de er brugt i en nytænkt historie.

Paranormal romance er nok den mest populære afart af horror på dansk lige nu, men der findes mange underinddelinger – hvilken betegnelse(r) ville du sætte på Nikolaj Højberg?

Thomas Winter kaldte *Vandringer i mørke* for New Weird, og jeg har faktisk ikke været i stand til at finde en bedre betegnelse end den. Så med hensyn til *Lejlighed 42*, New Weird. Romanprojekterne, jeg p.t. arbejder på, er klassisk horror og fantasy.

Hvad kendetegner god horror? Skal den skræmme? Overraske? Forundre?

Jeg synes du har fat i alle de ting, der for mig definerer god horror. Det vigtigste er, at historien skræmmer, men for at det kan lade sig gøre, skal den være original. Er det en genfortælling af en historie fortalt et halvt hundrede gange før (vampyrer?), så ved jeg, hvad der skal ske, og så bliver jeg ikke skræmt. Man kan selvfølgelig benytte sig af chokeffekter, men jeg synes det er en billig måde at skræmme på.

Først og fremmest synes jeg, at god horror er en følelse. Det har ikke noget at gøre med en genrekasse fyldt med spøgelser og kropsvæsker at gøre. Det er en følelse af, at der kan ske noget grusomt med en selv eller dem, man holder af. Der er f.eks. flere scener i *Schindlers Liste*, som jeg oplever som perfekt horror, hvor jeg bliver helt bleg ved tanken om, at det kunne være mig og mine børn, der var ved at blive gennet ind i et gaskammer. Jeg har hørt flere mennesker sige, at horror dækker over det at blive skræmt og det at føle væmmelse. Det er jeg enig i, men kun så langt at væmmelsen finder sted samtidig med, at jeg bliver skræmt. Ellers skulle det være en horror-oplevelse, hver gang jeg ser nogen spise franskbrød med blåskimmelost, og det er det trods alt ikke. Jeg har af den grund svært ved at se horror i torturporno og slasher film, for historierne er oftest så vandede, at jeg ikke kan identificere mig med hovedpersonerne, og kan jeg ikke det, så bliver jeg ikke skræmt.

Hvordan foregår det, når du skriver? Har du historien på plads først, eller skriver du bare derudaf? Har du nogen ritualer, der hjælper processen?

Jeg har ikke decideret ritualer, jeg holder mig til; det nærmeste, man kommer, er, at jeg står op hver morgen kl. 4:30 og skriver indtil kl. 6:00, men det er af praktiske årsager. Det er her,

jeg har fred og ro og ved, at jeg ikke bliver afbrudt.

Når jeg påbegynder en novelle, kender jeg så godt som aldrig slutningen, og det har jeg det rigtig godt med, for det, jeg nyder mest ved novelleskrivningen, er de overraskelser, jeg får, når historien twister sig undervejs. Med mine romaner kender jeg derimod næsten altid slutningen, for ellers bliver der for meget redigeringsarbejde bagefter. Jeg kender dog sjældent romanens midte, og det er igen, fordi det er overraskelserne undervejs, som gør, at jeg har lyst til at skrive.

Min inspirationskilde er verden omkring mig og bunder næsten altid i et HV-spørgsmål: Hvad nu hvis tankstationen er levende? Hvordan smugler man sprængstof ombord på et fly? Hvad hvis bananpalmen på mit kontor ikke er så uskyldig, som den ser ud til? Hvad nu hvis Janus Andersen er agent for Det Onde og er ved at lokke mig i en fælde?

Kan du fortælle lidt om, hvad du arbejder på nu?

Pt. arbejder jeg på tre romaner og en novellesamling. Størsteparten af min tid går til romanen *Deamonolotria*, som er horror for de lidt yngre læsere (14-18 år), og som efter planen udkommer i foråret 2011. Her kaster jeg mig ned i genrekassen med dæmoner, engle og Satan selv. Kort fortalt handler bogen om 5 unge, der har en klub sammen, hvor de skiftevis spiller rollespil og læser diverse okkulte værker. En dag finder de bogen *Deamonolotria*, som Satan kan bruge til at tale med folk i vores verden. Det er ikke verdens mest originale historie, det indrømmer jeg gerne, men jeg kæmper en brav kamp for at twistе den på min egen måde, sådan at slutproduktet kommer til at fremstå som et frisk pust til Satan-forsøger-at-overtage-verdenen.

En anden roman, jeg arbejder på (første kladde er færdig, jeg er i gang med redigeringen), er *Snestormen*. Denne bog er for de 12-16-årige læsere og befinder

sig genrekassen fyldt med spøgelser og dæmoner. Den handler kort fortalt om drengen Dian, der meget mod sin vilje hvirvles ind i opgøret mellem en hævnende dæmon fra 2. Verdenskrig og en tysk krigsforbryder, der gør hvad som helst for at overleve. Pt. er jeg i tænketank angående slutningen; jeg kan ikke beslutte mig for, om historien skal være én roman eller om jeg skal brede den ud til tre. Jeg hælder mest til det sidste, men der er lige det her med at have tid til det.

Et tredje romanprojekt er første bind i en fantasy serie kaldet *Tanora Kandor* (aldersgruppe ca. 14-18 år). Bindet hedder *Lainidas Scepter* og handler om de to liverollespilere Victor og Thomas, der hentes til verdenen Kandor for at kæmpe mod mørkets fyrste. Jep, totalt uoriginalt, men på min twistede måde og med masser af blodig horror.

Det sidste projekt jeg arbejder på nu og da er novellsamlingen *Hvid Chili*. Det er new weird a lá Nikolaj Højberg. Noget siger mig, at novellerne bliver lidt mere blodige end dem i *Lejlighed 42*, men også lidt mere virkelighedsnære og grusomme. Måske ... Nu må vi se :-).

Fem horror-bøger, som man burde læse lige nu – Højberg?

1. *The Beautiful Red* af James Cooper (fabelagtig novellesamling med ultra originale historier).
2. *Plantagen* af Steen Langstrup (horror med et meget højt tempo).
3. *Locke & Key* serien af Joe Hill (den bedste grafiske roman serien jeg endnu har læst; super historie, super tegnet).
4. *The Prince of Mist* af Carlos Ruiz Zafón (meget velskrevet horror for den unge læser og så har den en herlig europæisk slutning).
5. *The Night's Dawn Trilogy* af Peter F. Hamilton (3.600 sider hæsblæsende sci-fi med masser af horror).

NYT OM FANTASTIK

af Klaus Æ. Mogensen

Kilder til nyhederne er hovedsageligt Ansible og Locus

Priser og andre nyheder

Diana Wynne Jones
(16 Aug. 1934 – 26 Mar. 2011)

Michael Gough
(23 Nov. 1916 - 17 Mar. 2011)

Priser

Den amerikanske Horror Writers' Association har tildelt **Ellen Datlow** og **Al Feldstein** priser for livslang indsats.

Årets **James Tiptree Jr. Award** for fantastisk litteratur som udforsker kønsroller, er gået til Dubravka Ugresic for *Baba Yaga Laid an Egg*.

Lambda-prisen, som gives til litteratur med temaer omkring homoseksualitet og biseksualitet, er i kategorien for sf/fantasy/horror gået til Sandra McDonald for *Diana Comet and Other Improbable Stories*, Tanith Lee for *Disturbed by Her Song*, Nene Adams for *Flowers of Edo*, Steve Berman (red.) for *Wilde Stories 2010: The Year's Best Gay Speculative Fiction* og Jane Fletcher for *Wolfsbane Winter*.

Kaspar Colling Nielsen har vundet Politikens IByen-pris for sin idé om at bygge et 3½ km højt kunstigt bjerg i København, beskrevet i debutnovellesamlingen *Mount København*.

Skuespilleren **Christopher Lee**, kendt fra flere fantastiske film end der kan stå her på siden, er blevet belønnet med et Fellowship af BAFTA, the British Academy of Film & TV Arts.

Den australske kunstner og forfatter **Shaun Tan** har vundet Astrid Lindgren-prisen for sit arbejde. Der følger 5 millioner svenske kroner med prisen, som bliver overrakt 31. maj. Tan vandt også i februar en Oscar for den animerede kortfilm "The Lost Thing", som er baseret på hans bog af samme navn.

Dødsfald

Den britiske fantasy-forfatterinde **Diana Wynne Jones** er død, 76 år gammel, efter lang tids kamp mod kræft. Hun skrev primært børne- og ungdomsbøger og er mest kendt for Chrestomanci-serien, som er oversat til dansk. Hendes roman *Howl's Moving Castle* blev filmatiseret

af den japanske tegnefilmskaber Hayao Miyazaki som *Det levende slot*.

Skuespilleren **Michael Gough**, som spillede Bruce Waynes butler Alfred Pennyworth i Tim Burtons *Batman* fra 1989 og tre fortsættelser, er død, 94 eller 95 år gammel (han var usikker på sit fødeår). Gough spillede også med i flere Hammer Horror-film og spillede titelrollen i *Dr. Who*-historien "The Celestial Toy-maker" fra 1966. Tim Burton brugte ham også i en mindre rolle i *Sleepy Hollow* og til at lægge stemmer til figurer i *Corpse Bride* og *Alice in Wonderland*.

Den prisbelønnede hollandske forfatter Wim Stolk, der skrev fantasy som **W. J. Maryson**, er pludseligt død 60 år gammel. Læs nekrologen andetsteds i bladet.

Skuespilleren **Nicholas Courtney**, som spillede Brigadier Alistair Gordon Lethbridge-Stewart i flere sæsoner af *Dr. Who*, er død, 81 år gammel.

Filmproducenten **David F. Friedman**, som opfandt splatterfilmgenren med filmen *Blood Feast* (1963), er død 87 år gammel.

Forfatteren **Brian Jacques** er død, 71 år gammel. Han er især kendt for sin lange børnefantasyserie om Redwall, sat i en verden med antropomorfe dyr. Der er lavet en canadisk-fransk tv-tegnefilmserie over bøgerne.

Filmproducenten og instruktøren **Bernd Eichinger** er død, 61 år gammel. Han har blandt andet lavet *The NeverEnding Story* (1984), *Prince Valiant* (1997), tre *Fantastic Four*-film og fire *Resident Evil*-film.

Den fantastiske virkelighed

Ved Flemming Rasch

På grund af uheldet på Fukushima Daiichi i Japan, er der for tiden meget snak om atomkraft, så det kunne dette nummers klumme også handle om, hvis ikke det var fordi at jeg allerede har skrevet om atomkraft i nummer 25. Der er sådan set ikke meget jeg vil tilføje til det jeg skrev dengang, ud fra hvad der er sket for nyligt. Men måske jeg skulle minde om at det der lyder som verdens undergang i medierne, meget sjældent er det. Atomkraft er ikke ufarligt, men det samme gælder i høj grad olie og kul, så hvis man i panik skrotter en masse atomkraftværker, får man bare erstattet dem med noget der er mindst lige så farligt, og man får oven i det en energikrise, når alle slås (endnu mere) om olien. På længere sigt er det naturligvis bedre at finde på noget mindre farligt, men det er ikke noget man kan gøre nu og her. For eksempel producerede Fukushima Daiichi mere energi end samtlige danske vindmøller, der er opsat over en periode på ca. 25 år.

Denne gang skal det handle om rummet. Først lidt spekulationer over liv i rummet, dernæst noget om hvordan vi kommer derud.

E.T. med taletidskort

I SETI-projektets søgen efter liv og i en stor del af de science fiction-historier der handler om at få kontakt med dem derude (f.eks. filmen *Contact*), antager man det bare er at sætte sig og lytte, så dukker der nok en besked op. Men science fiction forfatteren Gregory Benford (som tilfældigvis også er astrofysiker) har sammen med sin bror (der er ekspert i mikrobølger – dvs. radiobølger i de frekvenser der egner sig bedst til interstellær kommunikation) spekuleret grundigt over den antagelse (bl.a. i magasinet *Analog* fra april måned). De nåede frem til at det faktisk er ret dyrt at sende signaler der kan opfattes over hundreder eller tusinder af lysår, næsten uanset hvor avanceret teknologi man har. Så stakkels E.T. vil måske gerne ringe til os,

men hans skeptiske med-aliens har givet ham et taletidskort. Hvad gør E.T. så?

Antag at vi er strandet på en øde ø med en kasse nødraketter i to forskellige farver. Hvordan bruger vi dem da? Hvis vi gør som mange science fiction-historier antager E.T. gør, så vælger vi en retning at sende dem af sted i, og bruger farverne til med morsekode eller lignende at fortælle folk hvem vi er, at vi har brug for hjælp, at vi savner mor o.s.v. Men det er næppe særlig optimalt, hvis vi skal have hjælp. Så i stedet sender vi raketterne af sted med pænt lange mellemrum og i forskellige retninger. Det kræver så at folk, når de ser en raket, er klar over at det kan være en nødraket, og holder øje med om der kommer flere. Og det er netop et af problemerne med SETI, ifølge brødrene Benford. Vi har muligvis allerede set signaler fra intelligent liv andetsteds i galaksen, men ikke opdaget at det var det vi så, fordi vi kun ser i den samme retning ganske kort tid ad gangen. Man skal måske vente et helt år eller mere for at se om der kommer flere signaler samme sted fra. Noget af det tætteste SETI har været på at registrere et intelligent signal fra rummet, det såkaldte Wow-signal fra 1977, blev kun observeret i 72 sekunder på grund af den måde man søgte på, og med den tids teknologi lykkedes det ikke at genfinde signalet.

Andre problemer med SETI er at man måske leder efter de forkerte frekvenser eller stiller forkerte krav til hvordan et signal bør se ud, hvis det kommer fra noget intelligent. Benford og Benford kommer med en række anbefalinger til hvad der bør gøres anderledes. Noget man kunne gøre var at afsøge et begrænset område over lang tid, lidt i stil med Kepler-sonden, der i øjeblikket med stor succes afsøger et begrænset område af himlen for planeter. Det kunne så være det område af Mælkevejen hvor stjernerne ligger tættest. Hvis

brødrene Benford har ret, kan det tænkes at der slet ikke er noget stort paradoks i at vi ikke har set spor af intelligent liv. Vi har bare antaget at de andre ville bruge en stor del af deres budget på os. Men når vi ser på hvor lidt vi selv bruger på SETI, relativt set, så er det jo at antage at andre finder os meget mere interessante end vi finder dem. Og hvorfor skulle de det?

Det private rumskib

Da NASA fik skrottet hele deres ambitiøse Constellation-program – det program som George W. Bush satte i gang og som var det første skridt på vej til at få mennesket til Mars – var vi nogle som blev ret kede af det. Ikke alene røg Mars-rejsen, men rumfærgens afløser røg med i købet, så verdens førende rumfartsnation ville være uden et rumfartøj der kunne medbringe astronauter. Men helt så galt er det da ikke gået. Den privatisering af den bemandede rumfart, som nu blev ret livsvigtig for NASA, ser ud til at blive en succes. Ikke mindst fordi man tilrettelagde det som en konkurrence, hvor forskellige virksomheder kunne konkurrere om at lave de bedste design og vinde penge til at udvikle det videre. De to vindere

blev hhv. SpaceX og Orbital Sciences Corporation, som allerede nu har fungerende rumskibe.

Jeg har lavet et par skemaer som oversigt her. I det første skema ses hvilke fartøjer der er i brug eller har en chance for snart at komme i brug. Den primære anvendelse af fartøjerne er lige for tiden at servicere den internationale rumstation ISS, men de kan lige så vel bruges til andre projekter i lav bane omkring Jorden. For at sende fartøjet op, kræves en (flertrins) løfteraket, som regel lavet af de samme som laver rumfartøjet. I det andet skema ses dels nogle af de løfterakter der bruges for tiden, dels nogle tidligere og skrottede projekter at sammenligne med. Den nyttelast der er angivet er til lavt kredsløb, så hvis man skal sende noget til f.eks. Månen, vil nyttelasten være betydeligt mindre. Rumskibet i Constellation-programmet, Orion, som tilsyneladende har overlevet sparekniven, er et fartøj der kan bruges til lavt kredsløb (ISS), men også kan bruges på længere rejser til f.eks. Månen. Løfteraketten skulle have været Ares I, men man vil i stedet bruge en Delta IV, som ikke oprindeligt er desig-

net til bemandede opsendelser, men kan løfte næsten lige så meget.

Læg mærke til at rumfærgen er lidt speciel her: Den kræver ikke nogen løfteraket, men blot nogle eksterne brændstoftanke. Det er samtidig også en af de mange ulemper ved den: Man kan ikke bare konstruere en anden løfteraket til den eller konstruere et nyt rumskib til løfteraketten. Nogle af de andre problemer, der er ved den, fik desværre ret fatale følger for besætningerne. Men om ganske kort tid vil rumfærgerne gå derhen hvor Apollo-rumskibene og Saturn V-raketterne gik. Så må den nye generation af kommercielt designede fartøjer vise om de kan gøre det lige så godt eller bedre. Indtil videre ser det i hvert fald ud til at de kan gøre det langt billigere end NASA selv kunne, så det lover jo godt for menneskets fremtid i rummet.

Rumfartøjer i brug eller under udvikling

Navn	Producent	Type	Første flyvning	Løfteraket	Nyttelast (tons)
ATV	ESA (Europa)				
HTV	JAXA (Japan)	Fragt	2008	Ariane 5	7,6
Cygnus	Orbital Sciences Corporation	Fragt	2009	H-IIB	6
	Russisk	Fragt	2011	Taurus II	2
Progress	SpaceX	Fragt	1978/2008	Soyuz	2,35
Dragon	SpaceDev	Bemandet	2010	Falcon 9	6
Dream Chaser	t/Space	Bemandet	?	Atlas V	?
CXV	NASA	Bemandet	?	QuickReach	?
Space shuttle	NASA (Lockheed Martin)	Bemandet	1977	-	24,4
Orion		Bemandet	2016	Delta IV H	?

Udvalgte løfterakter

Navn	Producent	Nyttelast (tons)	Første flyvning
Saturn V	NASA (Boeing)	119	1968
Delta IV heavy	NASA (Boeing)	22,5	2004
Ariane 5	ESA	21	1998
Soyuz-2	Russisk	7,8	2006
Falcon 9	SpaceX	9,9	2010
Falcon heavy	SpaceX	53	2013
Ares I	Constellation	25,4	-
Ares V	Constellation	188	-

Kindle DX og andre e-bøger

Af Bjarne Sinkjær

For tre måneder siden købte jeg en e-bog. Jeg havde gået og tænkt på det længe. Sagen er, at jeg på grund af tidernes ugunst begyndte at studere igen som bygningskonstruktør, og jeg som led i studiet ville få tonsvis af PDF-filer, i form af dokumenter fra lærerne, byggeanvisninger og produktblade af enhver slags. Tanken om at samle dem alle sammen på en elektronisk dims af en nogenlunde overkommelig størrelse, i stedet for at have dem samlet i mapper eller liggende i bunker som løslade, var besnærende.

Alternativet var naturligvis at have dem liggende på min bærbare, men det at læse tekster på en normal LCD computerskærm, eller LED skærmene på din telefon, kan være både besværligt og ubehageligt for øjnene over længere tid. Jeg ville også gerne have mulighed for, at have teksterne liggende fladt på bordet ved siden af mit tastatur, mens jeg arbejdede på min stationære computer. Et andet alternativ ville derfor være at købe en tablet-PC eller måske en mobiltelefon. iPad'en er jo lækker, med adgang til Internet, spil, magasiner og meget andet – og så i farver – men der er de samme problemer med at læse på skærmen. Så mit valg faldt på en rigtig e-bogslæser, for de bruger en speciel form

for skærm med elektronisk blæk, der skulle være bedre at læse ved. Da jeg havde fokus på PDF-dokumenter, valgte jeg en læser med den største skærm jeg kunne få. Det blev til en Kindle DX, den nye Graphire model der lige var kommet – og det er den model jeg vil fortælle om her.

Og så i gang

Jeg var så heldig at jeg gennem gode venner fik fragtet en Kindle hjem fra USA, så jeg fik den til en rimelig pris. Jeg pakkede min Kindle ud af pakken, tændte på on-knappen, og så var jeg faktisk i gang. Der var en oplader med min Kindle, men den var naturligvis beregnet til USA, så jeg måtte oplade via computeren – men det var et mindre problem.

Skærmen skulle jeg lige vænne mig til; den er på næsten 10 tommer og er i en lys grå farve. Det særlige ved e-blæk er at skærmen ikke er baggrundsbelyst. Den model jeg ejer har en mat skærm uden baggrundsbelysning, der ikke bruger meget strøm eller forstyrrer nattesøvnen hvis du er til læsning i dynens trygge favntag. Noget tyder nemlig på, at læsning på baggrundsbelyste skærme kan forstyrre den søde søvn hos nogle mennesker. Kindle DX har vist nok noget af den bedste kontrast på markedet, og har 16 gråtoner. Den er ganske behagelig at læse på, og gengiver de tekniske dokumenter jeg bruger ganske fint. Skærmen bliver sort et kort øjeblik når den skifter, men det vænner du dig hurtigt til. Du kan læse skærmen selv i høj sollys – hvilket er en hel klar fordel i forhold til LCD skærme. Gengivelsen af billeder og stregtegninger er rimelig, og jeg har ikke haft problemer med nogle af de tekniske brochurer jeg roder med.

Du navigerer frem og tilbage ved at trykke på nogle knapper. Der er et brette tastatur, som dog fungerer nogenlunde. Du kan også navigere rundt på skærmen, f.eks. hvis du vil understrege passager eller skrive noter, med en lille joystick. Det er ikke fancy dette her, men det fungerer nor-

malt udmærket. Det mest besværlige er nok, når du skal sortere dine bøger og dokumenter i undermapper på Kindlen; det foregår også ved hjælp af joystick'en og er en lidt langsommelig affære; der savner jeg en mulighed for at administrere mine filer og mapper på Kindle nemt og hurtigt via en stationær computer. En Kindle har altså ikke trykfølsom skærm, men jeg glæder mig så til (med slet skjult satanisk fryd), at se den første iPad-bruger febrilsk prøve at bladere frem og tilbage ved at køre fingeren over skærmen på min Kindle.

Kindle har også andre indbyggede funktioner. Du kan få læst tekster op, med enten en kvinde eller en mande stemme. Det er, naturligvis, beregnet til engelske tekster, så danske tekster lyder sært. Det kræver også et sæt høretelefoner. Oplæsningen går over stok og sten, uden dramatiske pauser eller ophold, og er alt i alt nok kun en funktion der er til nytte for synshæmmede. Du kan også lægge musik – eller lydbøger – på din Kindle. Den funktion har jeg ikke brugt – og spørgsmålet om jeg ikke hellere vil bruge min musikafspiller i stedet. Og så er der de ting der er slået fra i Danmark. Kindle har gratis WiFi når du downloader bøger, men en ret basal browser er slået fra i Danmark, sikkert pga. den gratis netadgang, men du har dog adgang til Wikipedia. Køn er browseren ikke, men det er da alligevel ærgerligt at den ikke kan bruges.

En Kindle skal kun oplades med meget lange mellemrum; et sted mellem to uger og op til en måned. Det betyder at den altid er til rådighed, og der er virkeligt rart, specielt i forhold til min 'smarte telefon', vis appetit for strøm driver mig til vanvid.

Der er nu to ting der i specielt grad har irriteret mig ved e-bøger. Det første er, at de som regel er bundet til en online boghandel, hvor du, naturligvis, stort set kun finder bøger på engelsk. Kindle DX er bundet til Amazon, Nook er bundet til boghandlerkæden Barnes & Noble, og Daily Edition er bundet til Sonys netbu-

tik. Når jeg siger bundet, er det fordi det vigtigste ved den slags apparater, som det er det med MP3 afspillere til musik, er at det skal være virkelig nemt at købe nye bøger, ellers gider man ikke. Nå jah, den anden ting der irriterer mig er, at de herlige apparater går os danskeres næse forbi, fordi vi ganske enkelt er for lille et marked og sprogområde. Af de tre apparater, er Kindle i øvrigt den der er mest berygtet for at være den mest lukkede mht. formater.

Omkring nytår skete der så det, at salget på Amazon af elektroniske bøger oversteg salget af bøger i papirformat. Vil e-bogen udrydde den almindelig bog? Det tror jeg ikke. Ikke helt i hvert fald. Der er en følelse ved en smukt layoutet og flot indbundet bog, som jeg har svært ved at se at e-bøger kan konkurrere med. Så lækre bøger i stift bind, og specielt bøger der baserer sig på flotte billeder, vil der nok altid være et marked for. Du kan heller ikke prale med at have alle de rigtige titler stående fremme i reolen, så alle dine venner kan se hvor belæst du er, hvis de er pakket ned på en elektronisk dims (man skal ikke undervurdere bøger som statussymboler). Men resten, alle dine knaldromaner og paperbacks, de vil nok forsvinde til fordel for elektroniske udgaver. Muligheden for at have hele dit bibliotek med dig altid, uanset hvor du er, er bare et stærkt kort. Jeg tror at mange bøger med tiden vil blive solgt sammen med adgangen til elektroniske kopier. Så du får det bedste fra alle verdener

Købe bøger

En e-bogslæser uden indhold er ikke til ret meget nytte. Det altoverskyggende problem med Amazons e-bogslæser er, at det ikke er muligt at skaffe så meget som én eneste dansksproget udgivelse til Kindle DX. Der er hverken danske bøger, aviser eller magasiner at købe i Amazons internetbaserede boghandel. Som læser af science fiction og fantasy, er jeg vant til at læse

engelske bøger, så det er så ikke det store problem. Faktisk har jeg kun købt ganske få bøger, for jeg er gammel kunde i Fantask, og svigter ikke sådan lige min gamle stambutik.

Det er enormt blodfattigt, men ret nemt og hurtigt at købe bøger i Amazons boghandel. Søger du efter f.eks. *A Game of Thrones*, går der næppe mere end tredive sekunder før den popper op. Du får en udførlig omtale af bogen, mulighed for at hente en prøve, og kan bladere i over attenhundrede kundeanmeldelser. Tryk på 'køb' knappen og mindre et minut senere har du bogen hentet ned og klar til at læse. Den koster cirka. 56 kroner – hvilket faktisk er ni kroner mere end hvad en 'mass market paperback' udgave koster – så det er ikke kun de danske forlag der er fedtede med priser på e-bøger. Hvis du søger på f.eks. Arthur C. Clarke, får du 34 titler med bøger, novellesamlinger han er med i, bøger om forfatteren – og så også nogle titler som han slet har noget at gøre med, f.eks. af Arthur Canon Doyle.

En anden mulighed er at shoppe på Gutenberg.org, efter bøger som er faldet for 'aldersgrænsen', og som derfor er gratis. Det kræver at du forbinder din e-bogslæser til en computer med Internet adgang. En passende forfatter kunne f.eks. være Jules Verne. Gutenberg.org er naturligvis også fortrinsvis på de store sprog, i dette tilfælde på engelsk og fransk. Vernes, *In the Year 2889*, ligger i mange fine formater, herunder også til Kindle. Når du har hentet filen ned, hedder den noget volapyk som "pg19362", så den skal lige omdøbes til "In the Year 2889". Derefter er det egentligt bare at kopiere den over på e-bogslæseren. Layoutet er der overhovedet ikke kælet for, blandt andet er afstanden mellem linjerne en anelse stor, men bogen kan da sagtens læses.

Og så er der bøger på dansk. Som du måske ved, har der været nogen ballade hvad angår prisen på e-bøger herhjemme – men det er de så ikke ene om. Nogle e-bøger sælges med en DRM-kopi-

beskyttelse, som hverken Kindle eller iPad kan læse – så der får du en lang næse. Andre bøger sælges med et 'vandmærke', dvs. at bøgerne frit kan kopieres, men at de kan spores tilbage til dig hvis filen slipper fri på Internettet. Bøgerne sælges i et format der kaldes ePub. Det kan relativt nemt konverteres til Kindles eget format, men det kræver at du er lidt øvet i håndtering af programmer og formater. Jeg prøvede lige at se om Harry Potter fandtes som e-bog på dansk, men selv denne serie glimrer ved sit fravær. Der er vist lang vej til at den fantastiske genre fås som e-bog på dansk.

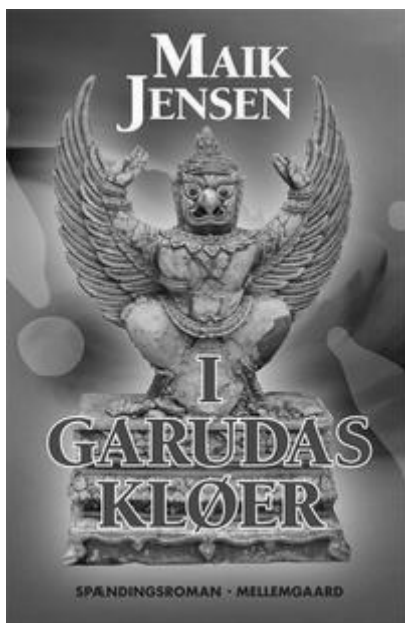
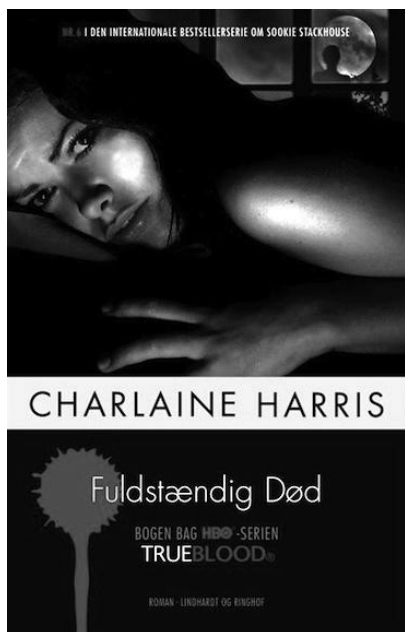
Er det noget for dig?

Hovedformålet med at bruge en e-læser er naturligvis at læse bøger, og det gør de ret godt; de er nemme at bruge og behagelige at læse med – selv i lang tid - og de kan bruges under alle lysforhold, også i solskin. En læser med 6" skærm vejer et par hundrede gram med batteri, så du kan have den med overalt. Styrken ligger i at en sådan bog kan have over tusind bøger liggende. Mit fokus har været PDF filer og der søgte jeg en så stor skærm som mulig; men hvis dit fokus er bøger, så er en 10" skærm dels tungere at have med rundt, men også mere bøvlet at ligge og læse med, så alt i alt er en 6" skærm bedre. Hvor godt e-læsere klarer PDF-filer, kommer meget an på hvordan bogen er layoutet; jeg synes ikke at det fungerer helt så godt som jeg måske havde håbet. Det virker heller ikke som om der er så mange penge igen at spare, med mindre du sammenligner en paperback købt i en dansk boghandel, med en e-bog købt over Internettet. Jeg vil helt klart anbefale læsere der kan tage ePub filer og DRM kodning – f.eks. de Sony læsere der endeligt er kommet på det danske marked. Ulempen ved en e-bog er, at du ikke får mulighed for spil, Internet, film og andre medier som tablet-PC'ere kan tilbyde – men får en ekstra elektronisk dims du kan lægge oven i bunken af gadgets.

NYT FANTASTIK PÅ DANSK

af Janus Andersen

Listen i denne udgave
gælder til april 2011.

SKØNLITTERATUR, VOKSNE

- Atwood, Margaret: *Syndflodens år* : roman. Lindhardt og Ringhof, 495 sider, kr. 349,95
- Doyle, A. Conan: *Professor Challengers bedrifter* : romaner og noveller. Science Fiction Cirklen, 298 sider, kr. 298,00
- Flanagan, John: *Kejseren af Nihon-Ja* (Skyggens lærling, 10). Borgen, 568 s., kr. 169,00
- Harris, Charlaine: *Død for verden* (Den internationale bestsellerserie om Sookie Stackhouse, nr. 4). Lindhardt og Ringhof, 319 sider.
- Harris, Charlaine: *Fuldstændig død* (Den internationale bestsellerserie om Sookie Stackhouse, nr. 6). Lindhardt og Ringhof, 362 sider
- Ingenmandsland (Lige under overfladen, 4), redaktør: Carl-Eddy Skovgaard. Science Fiction Cirklen, 307 s., kr. 298,00
- Ipsen, Richard: *Drømmetid og andre SF noveller*. Science Fiction Cirklen, 200 s., kr. 199,00
- Jensen, Maik: *I Garudas kløer*. Mellemgaard, 208 s., kr. 215,00
- Lovecraft, H. P.: *Vanviddets bjerge*. Zoom, 166 s., kr. 69,95
- Pohl, Frederik: *Tunnelen under verden* : noveller. Science Fiction Cirklen, 246 s., kr. 248,00
- Romkey, Michael: *Jeg, en vampyr* : vampyrkrønike. Rosenkilde, 518 sider, kr. 249,00
- Rosenbaum, Benjamin: *Start uret* : noveller. Science Fiction Cirklen, 169 sider, kr. 178,00
- Sandemo, Margit: *Lyset i dine øjne* (Heksemesteren, 2). Jentas, 238 sider, kr. 129,95
- Sandemo, Margit: *Når mørket falder på* (Heksemesteren, 3). Jentas, 238 sider, kr. 129,95
- Sandemo, Margit: *Ondskabens ansigt* (Heksemesteren, 4). Jentas, 244 sider, kr. 129,95
- Silvestri, A.: *Køtere dør om vinteren* : noveller. Hexameter, 345 sider, kr. 200,00
- Stender-Jensen, Birgithe: *Fylde hjerter*. Bølskov Bolsjekogeri, 119 sider, kr. 149,00
- Torgius, Carl S.: *Syndfloden*. Science Fiction Cirklen, 202 s., kr. 199,00
- Wattne, Ole: *Skæbnevalg* : roman. Preben Lemann, 344 s.

- Weitze, Charlotte: *Det hvide kvarter* : fortællinger. Samleren, 154 sider, kr. 249,95
- Westerfeld, Scott: *Pretties* (Uglies ; 2). People's Press Jr., 301 sider

BØRNE- OG UNGDOMSBØGER

- Agergaard, Erling: *Trolde er dumme, onde og grimme* : en samling af rigtige troldehistorier sat i ramme og fortalt for børn. Cadeau, 80 s., kr. 169,00
- Ahlburg, Kirsten: *Jack og lygten*. Special-Pædagogisk Forlag, 30 sider, kr. 72,50
- Andreassen, Margot: *Den døde pige - og andre gys*. Forum, 98 sider, kr. 169,95
- Andreassen, Margot: *Fruen (Lias kamp, 1)*. Forum, 100 sider, kr. 169,95
- Andreassen, Margot: *Flugten (Lias kamp, 2)*. Forum, 108 sider, kr. 169,95
- Armstrong, Kelley: *Åndernes hvisken (Mørkets kræfter, 2)*. Carlsen, 359 sider
- Barlow, Steve: *Mission i rummet*. Flachs, 50 sider, kr. 168,00
- Bech, Leo: *Den afskyelige snemand*. Infoko, 54 s., kr. 275,00
- Bech, Leo: *Den blå dame går igen*. Infoko, 66 s., Kr. 275,00
- Becker, Tom: *Opgøret (Darkside, [5. bind])*. Flachs, 301 sider, kr. 288,00
- Bradman, Tony: *Tom og den sorte ridder (Brokkenborg, bind 2)*. Flachs, 127 s., kr. 188
- Bødker, Benni: *Dæmonernes port (Shishu, 1)*. Gyldendal, 47 sider, kr. 141,25
- Bødker, Benni: *Bjergfolket (Shishu, 2)*. Gyldendal, 45 sider, kr. 141,25
- Bødker, Benni: *Futuropolis (Projekt Kerberos ; 3)*. Gyldendal, kr. 99,95
- Bødker, Benni: *Kyborgen (Projekt Kerberos ; 4)*. Gyldendal, kr. 99,95
- Bødker, Benni: *Interface (Projekt Kerberos ; 5)*. Gyldendal, kr. 99,95
- Bødker, Benni: *Øjne af ild. Alinea*, 31 sider, kr. 153,75
- Cast, P. C.: *Jaget (Nattens hus, #5)*. Tellerup, 331 s., kr. 199,95
- Conrad, Liv Ea Felumb: *Drac-*

- ula (*Strit og Snøfte*). Familieforlaget, 15 sider, kr. 59,95
- Conrad, Liv Ea Felumb: *Loch Ness uhyret (Strit og Snøfte)*. Familieforlaget, 15 s., kr. 59,95
 - Cremer, Andrea: *Natskygger (Nightshade, bind 1)*. Tellerup, 412 sider, kr. 199,95
 - Davidson, Susanna: *Prinsessen og frøen*. Flachs, 48 s., kr. 168
 - De la Cruz, Melissa: *Maskerade*. People's Press Jr., 304 s.
 - Dyva, Stephen: *En ny verden (Magiens dimensioner ; 1)*. Mellemsgaard, kr. 249,95
 - Fabek, Frede: *Den forheksede violin*. Cadeau, 24 s., kr. 139,00
 - Farmer, Nancy: *Sølvæblernes land*. Arvids, 437 s., kr. 278,00
 - Finderup, Mette: *Forblyttede børn (Gemini ; 1)*. Gyldendal, kr. 129,95
 - Finderup, Mette: *Veje mellem verdener (Gemini ; 2)*. Gyldendal, kr. 129,95
 - Fleischer, Charlotte: *Bello*. Sofort, 14 sider, kr. 59,95
 - Funke, Cornelia: *Spøgelsesjægerne i ilden (Spøgelsesjægerne, 2. bind)*. Flachs, 95 sider, kr. 188,00
 - Gotthardt, Peter: *Jaget vildt (Elverdronningens børn, 3. bog)*. Carlsen, 68 s., kr. 179,95
 - Haddix, Margaret Peterson: *Skærsilden (The 39 clues ; 10)*. Egmont Litas
 - Herzog, Annette: *En forhekset vinter*. Klematis, 60s., kr. 269,95
 - Hunt, Steven: *Himmelfæjterne, 1. del*. Turbine, kr. 299,00
 - Hurley, Tonya: *Ghostgirl homecoming (Ghostgirl ; 2)*. People's Press Jr., 320 sider
 - Höjer, Dan: *Den åbne grav og andre spøgelsesfortællinger*. Carlsen, 66 sider
 - Jensen, Jørn: *De udstødte (Knivens magi, 1. del)*. Alrune, 63 sider, kr. 168,75
 - Jensen, Jørn: *Vampyrens natmad*. Alrune, 23 sider
 - Kate, Lauren: *De sorte skygger (Fallen, #1)*. Tellerup, 398 sider, kr. 199,95
 - King, Caro: *Syv troldmænd*. Flachs, 360 sider
 - Klausen, Orla: *Aquila* CD+BOG. AV Forlaget Den Grimme Ælling, 47s., Kr.518,75
 - Kokkedal, Jacob: *Pukkelryg- gens valg*. Mellemsgaard, 378 sider, kr. 275,00
 - Krog, Mikael Ostenfeld: *Skyggekastet*. Ostenfeld, 164 sider, kr. 159,00
 - Kaaberbøl, Lene: *Ildprøven (Vildheks;1)*. Alvilda, kr. 169,95
 - Laub, Ole Henrik: *En nat kom en vampyr*. Cadeau, 102 sider.
 - Martinsen, Vibeke: *Drageskrig (Dragernes beskytter, 4)*. Forum, 82 sider, kr. 149,95
 - Mead, Richelle: *Skyggekysser (Vampyrakademiet, Bog 3)*. Borgen, 378 sider, kr. 229,00
 - Mercer, Sienna: *Hvem er hvem? (Min søster, vampyren, nr. 1)*. Alvilda, 196 sider,
 - Mercer, Sienna: *Smil til kameraet (Min søster, vampyren, nr. 2)*. Alvilda, 190 sider.
 - Mercer, Sienna: *Altid sammen? (Min søster, vampyren, nr. 4)*. Alvilda, 193 sider,
 - Nielsen, Andreas P.: *Da Gorm vågnede*. CD+BOG. AV Forlaget Den Grimme Ælling, 1 cd 1 bog, 75 sider, Kr. 531,25
 - Noël, Alyson: *Sort ild (De udødelige, 4)*. Alvilda, 349 sider, kr. 249,95
 - Reger, Rob: *Emily the strange - de glemte dage*. Carlsen, 266 s.
 - Riordan, Rick: *Uhyrernes hav (Percy Jackson & olymperne, bind 2)*. Carlsen, 284 sider
 - Riordan, Rick: *Titanens forbandedelse (Percy Jackson & olymperne, bind 3)*. Carlsen, 333 sider, kr. 199,95
 - Rødtne, Nicole Boyle: *Blodtåge (Skeletter i skabet, 2)*. Facet, 257 sider, kr. 199,00
 - Schrøder, Thomas: *En magisk ven (Virgils magiske pind ; 1)*. Afart, kr. 50,00
 - Schrøder, Thomas: *Bøllerne (Virgils magiske pind ; 2)*. Afart, kr. 50,00
 - Schrøder, Thomas: *Sne- manden (Virgils magiske pind ; 3)*. Afart, kr. 50,00
 - Schrøder, Thomas: *Bilnøglen (Virgils magiske pind ; 4)*. Afart, kr. 50,00
 - Schrøder, Thomas: *-og Mille Myre (Kristine - den lille fe ; 1)*. Afart, kr. 50,00
 - Schrøder, Thomas: *-og Simon Spætte (Kristine - den lille fe ; 2)*. Afart, kr. 50,00
 - Schrøder, Thomas: *-og Anton And (Kristine - den lille fe ; 3)*. Afart, kr. 50,00
 - Schrøder, Thomas: *-og Sara Snegl (Kristine - den lille fe ; 4)*. Afart, kr. 50,00
 - Scott, Michael: *Troldkvinden (Den udødelige Nicholas Flamels hemmeligheder)*. Carlsen, 503 sider
 - Skern, Casper: *De glemte guders land*. Bogfabrikken, 263 sider, kr. 298,00
 - Slavensky, Klaus: *Grusom (Sagaen om humarionetterne, bind 1)*. Andedammen, 263 sider, kr. 298,00
 - Stewart, Paul: *Varulvens forbandedelse (Barnaby Grimes, 1)*. Carlsen, 198 sider
 - Weinreich, Jacob: *Piratens fange (Kaptajn Blodskæg, bind 1)*. People's Press Jr., 95 sider
 - Weinreich, Jacob: *Sabelklipperne (Kaptajn Blodskæg, bind 4)*. People's Press Jr., 94 sider
 - Weinreich, Jacob: *Kong Pakals kranium (Kaptajn Blodskæg, bind 5)*. People's Press Jr., 87 s.

TEGNESERIER

- Brønserud, Anders: *Otto Obscura*. Politisk revy, ca. 120 sider, kr. 248,00
- Le Tendre, Serge: *Rigaens vej (Jagten på tidsfuglen, 7)*. Cobolt, 68 sider, kr. 198,00
- Madsen, Peter: *Valhalla : den samlede saga, bind 1*. Carlsen, kr. 299,95
- Madsen, Peter: *Valhalla : den samlede saga, bind 2*. Carlsen, kr. 299,95
- Morvan, Jean-David: *Flammernes dyb (Konvojen, 10)*. Arboris, 46 sider, kr. 99,50
- Sente, Yves: *Jeg glemmer intet! (Kriss af Valnor ; 1)*. Cobolt, kr. 168,00
- Sente, Yves: *Slaget om Asgård (Thorgal, 32)*. Cobolt, 48 sider, kr. 148,00

FAG- OG ANDRE UDGIVELSER

- Jørgensen, Stig W.: *Det virtuelle cocktailparty : artikler om science fiction 1984-2009 : et revideret udvalg*. Science Fiction Cirklen, 293 s., kr. 348

FANTASTICON

5. NOV. 2011 - VALBY KULTURHUS

PULP

Festivalen for de
fantastiske genrer
hylder i år PULP -
Beware!

Science fiction -
Fantasy - Horror

WWW.FANTASTICON.DK